

Giới thiệu Bình Thản Chịu Đựng Gian Khổ

Truyện Bình Thản Chịu Đựng Gian Khổ của tác giả Hàn Liệt là một truyện hiện đại, cán bộ cao cấp, HE. Một người, bốn năm trước, làm người mất đi học vị dễ như trở bàn tay.

Bốn năm sau, lại dễ dàng đem người đẩy vào đầu sóng ngọn gió, không có đường lùi, người kia, không phải sao chiếu mệnh trong sinh mệnh của người, thì còn có thể là cái gì? An Diệc Triết chính là sao chiếu mệnh trong sinh mệnh của Thẩm Nhược Tổ, Nhược Tổ muốn tránh cũng không thể tránh nổi, chỉ có thể mãi dây dưa với anh ta, đến chết không ngừng. ....

Bạn đang đọc truyện *Bình Thản Chịu Đựng Gian Khổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Mở Đầu : Trong Mơng Ngoài Mơng

Nhược Tổ ở trong mơng.

Trong mơng, cô tóc tai bù xù, thút thít chạy trốn, ở đằng sau, quái thú mặt mũi hung tợn bám riết lấy cô, truy đuổi không khi nào ngừng nghỉ. Cô muốn trốn đi mà không có lấy một chỗ trốn, chỉ có thể không ngừng chạy như điên về phía trước tới tăm mò mịt khôn cùng.

Nhược Tổ nhúu mày, trần trọc trên gối, muốn tỉnh lại.

Nhưng mà cảnh trong mơ vẫn cứ lan tràn.

Trong bóng đêm dần dần hé lộ một tia sáng, châm chọc tới như vậy.

Nhược Tổ mừng như điên, chạy về phía tia sáng nhỏ nhoi kia.

Tia sáng kia càng lúc càng lớn, càng ngày càng sáng, như vàng mặt trời chói mắt, quái thú ở phía sau lớn tiếng rít gào, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể nhào tới. Cảnh cửa ánh sáng trắng dường như đã gần trong gang tấc, Nhược Tổ đã kiệt sức, không chút suy nghĩ vọt vào luồng sáng trắng, khi phát hiện, sau vàng sáng kia, là vách núi đen vạm vỡ trượng, hồi hận thì đã không còn kịp rồi.

Vừa thoát khỏi mãnh thú, lại rơi thẳng xuống vực sâu vạm vỡ trượng .....

Nhược Tổ bỗng nhiên bật dậy, tỉnh lại từ trong mơng, há miệng thở dốc, cả người dính dấp mồ hôi, mái tóc dài dính bết vào gáy.

Nhược Tổ lần mò tìm bình nước lạnh trên tủ đầu giường, rót một cốc nước lạnh, ngửa đầu uống cạn, nhịp tim đập như sấm dậy mới dần dần bình phục.

Cho dù là trong mơng, cũng không có hoàng tử cưỡi ngựa trắng tới cứu cô, từ đầu tới cuối, chỉ có thể dựa vào chính mình. Nhược Tổ cười khổ, liếc mắt nhìn đồng hồ điện tử, mới hai giờ sáng.

Nhược Tổ ngồi một mình trong bóng tối, nghiêng tai lắng nghe, không có tiếng động gì, chỉ có căn phòng trống vắng và tiếng hít thở nặng nề của cô.

Ngồi lặng một lát, Nhược Tổ nằm lại xuống giường. Sáng sớm còn phải đi làm, cô phải tích góp từng chút sức lực một, để đối phó với một ngày mới.

Khi trời tờ mờ sáng, đồng hồ báo thức chưa vang, Nhược Tổ đã tự động tỉnh lại. Cô tay chân nhẹ nhàng xuống giường, khoác chiếc áo khoác mỏng, rời khỏi phòng, đến nhà vệ sinh cuối hành lang rửa mặt.

Toàn bộ tầng hai, vẫn còn đang đắm chìm trong sự tĩnh lặng.

Nhược Tổ nhìn cô gái có mí mắt hơi sưng phù trong gương nở nụ cười. Nụ cười gượng gạo cay đắng, nhưng mà, dù sao vẫn còn tốt hơn là khóc.

Rửa mặt xong, Nhược Tổ quay về phòng mình, trong nháy mắt khi đồng hồ báo thức vang lên, ấn tắt chuông. Sau đó ra khỏi phòng, xuống lầu, tới nhà bếp, đổ cơm thừa đêm qua vào trong nồi nhỏ, thêm chút nước, dùng lửa nhỏ ninh nhừ, lại trở lại trên lầu, đẩy cửa phòng cách vách phòng mình ra.

Bên trong cánh cửa, là một căn phòng gần như trống trơn, chỉ có một cái giường, một cái tủ đầu giường, một cái ghế dựa cũ kỹ, và một cái tủ quần áo mộc mạc.

Nửa nằm nửa ngồi trên giường là một người phụ nữ trung niên tóc hoa râm, nghe thấy tiếng động, quay đầu lại, Nhược Tổ nhìn vào một đôi mắt hơi hơi vẫn đục.

Nhược Tổ nhanh chóng bước qua, vừa đỡ người phụ nữ trung niên dậy vừa kê gối vào sau thắt lưng bà, “Mẹ dậy rồi.”

Mẹ Nhực Tổ cố gắng mỉm cười, nhưng mà dây thần kinh mặt không thể điều khiển, hình thành một vẻ mặt quái dị, “.....Dậy.....”

Nhực Tổ luôn tay vào trong chăn của mẹ, nhẹ nhàng kiểm tra, không thấy có cảm giác ẩm ướt, bắt giắc thở phào.

“Đi vệ sinh nhé, mẹ?” Nhực Tổ cúi người xuống gầm giường, lấy ra một cái bô tiện lợi dùng cho nữ.

Mẹ Nhực Tổ gật gù đầu, nhờ vào sự trợ giúp của con gái, đi vệ sinh xong, lại nằm xuống.

Nhực Tổ mang bô tiện lợi đi, đến nhà vệ sinh súc sạch sẽ, trở lại phòng, để lại vào cái giá trên giường mẹ mình. Cô lau tay, bưng một chậu nước sạch tới, giúp mẹ rửa mặt.

Đội mọi chuyện đều được chuẩn bị xong, Nhực Tổ liếc mắt nhìn đồng hồ, đã gần tám giờ.

“Mẹ bữa sáng muốn ăn cái gì?” Nhực Tổ giúp mẹ đắp cái chăn mỏng, hỏi.

Mẹ Nhực Tổ lắc đầu, “.....Cái gì ..... Cũng được .....”

Nhực Tổ nhẹ nhàng vén tóc mai hoa râm của mẹ, mỉm cười, “Mẹ chờ một chút, con đi bưng bữa sáng vào.”

Nhìn bóng dáng mảnh mai của con gái, khỏe mắt mẹ Nhực Tổ sóng sánh nước mắt.

Sau một lúc lâu, Nhực Tổ bưng khay trở lại phòng, ngồi xuống bên giường, bón bữa sáng cho mẹ.

Bữa sáng là một bát com nhão ít ỏi, bên trong có một quả trứng luộc, ngoài ra còn một đĩa củ cải muối nhỏ. Nhực Tổ cẩn thận thổi com nhão cho nguội hần mới đưa tới bên miệng mẹ. Chờ mẹ nuốt xuống, lại dùng thìa xắt một chút lòng trắng trứng, đút cho mẹ.

Mẹ Nhực Tổ đưa mắt nhìn con gái, “.....Con ăn .....”

“Con đã ăn ở dưới lầu rồi.” Nhực Tổ nói không chớp mắt, khẳng khái giọng lòng trắng trứng đặt bên miệng mẹ.

Mẹ Nhực Tổ đành phải nuốt lòng trắng trứng vào, từ từ nhai xuống.

Giúp mẹ ăn bữa sáng xong, cô thay bím đã đầy nước tiểu, “Mẹ, con phải đi làm rồi, mẹ có việc gì, cứ gọi mẹ Phùng, con đã nói qua với đi ấy rồi.”

“.....Đi đường ..... Cẩn thận .....” Mẹ Nhực Tổ dặn dò con gái.

Lúc Nhực Tổ xuống lầu, tình cờ gặp chủ nhà đi chơi mệt mỏi suốt đêm trở về.

“Dì Phùng buổi sáng tốt lành.” Nhực Tổ mỉm cười, “Cháu giúp gì nấu com nhão rồi, để ở trong nhà bếp.”

Mẹ Phùng chủ nhà hơi hơi do dự một chút, nhưng mà cũng chỉ trong nháy mắt, liền cười một tiếng, “Tiểu Tổ cảm ơn cháu a, ngày nào cũng giúp dì chuẩn bị bữa sáng. Lần sau không cần đâu, dì có khi ăn ở ngoài rồi mới về.”

Nhực Tổ rừ mi, nhẹ nhàng lên tiếng.

“Tiểu Tổ a ——” Mẹ Phùng dài giọng, “Cháu xem chúng ta ở đây chuẩn bị xây dựng công viên trò chơi, giá phòng một ngày phải tăng vài ba lần, môi giới bất động sản ngày nào cũng đút giấy nhấn đầy thùng thư, hỏi thuê hỏi bán. Nếu không phải thấy nhà cháu ở đây nhiều năm như vậy cũng không hề khát nợ một ngày tiền thuê nhà nào, dì đã sớm tăng tiền thuê rồi. Chính là cháu xem .....”

Mẹ Phùng nhìn Nhực Tổ có chút khó xử, “Bây giờ vật giá cao như vậy rau đắt thịt đắt, nước điện than không gì là không tăng, tiền thuê nhà này .....”

Nhực Tổ khẽ gật đầu một cái, cũng không làm khó chủ nhà. Mẹ Phùng làm người không xấu, đối với mẹ con cô đã coi như hết lòng giúp đỡ, cô bình thường đi làm, cũng may có mẹ Phùng chăm sóc cho mẹ, Nhực Tổ không biết lấy gì báo đáp.

“Dì Phùng, dì muốn tăng bao nhiêu? Từ tháng sau cháu sẽ nộp thêm cho dì có được không?”

Mẹ Phùng xoa xoa tay, “Hai trăm”

Hai trăm? Nhực Tổ cười khổ trong lòng, “Được ạ. Cháu đi làm, làm phiền dì Phùng thỉnh thoảng để ý mẹ giúp cháu.”

“Được được được, dì biết rồi, dì không làm cháu chậm trễ việc đi làm nữa, nhanh đi đi.”

Nhực Tổ ra khỏi nhà, đạp chiếc xe đạp nhỏ nhỏ, đi tới hiệu làm đẹp tóc làm việc.

Suốt một ngày, Nhực Tổ đều không yên lòng, rõ ràng đến mức em gái gọi đầu vội đến chân không chạm đất cũng chú ý.

“Tiểu Tổ, chị lại sao vậy?” Nhân lúc ăn com, em gái gọi đầu hỏi Nhực Tổ.

Nhược Tổ thờ dài , “Chủ cho thuê nhà tăng hai trăm tệ tiền thuê nhà.”

“Hai trăm? !” Em gái gọi đầu kêu lên. “Ăn cướp à?!”

Hiệu làm đẹp tóc có thuê cho công nhân một gian nhà ba buồng hai phòng ở tầng dưới cùng nhà trọ , tất cả hơn hai mươi người làm việc trong hiệu giường trên giường dưới rải chăn đệm nằm dưới đất, cùng nhau ở đó. Mặc dù bất tiện, nhưng mà lại rẻ.

Nhưng mà Nhược Tổ trong nhà có mẹ sinh bệnh cần chăm sóc, không hưởng thụ được cái “Phúc lợi” này.

Em gái gọi đầu nhìn trái nhìn phải một cái, thấy không ai để ý tới hai người, lấy từ trong túi ra một tờ báo được gấp ngay ngắn, lấy ngón tay chỉ vào phía trên, “Tiểu Tổ, chị cân nhắc xem.”

Nhược Tổ nhận lấy tờ báo cỡ bìa đậu phụ khô, đọc tỉ mỉ, từ đầu đến cuối là một cái quảng cáo thông báo tuyển dụng, khách sạn năm sao thông báo tuyển nhân viên phục vụ nữ, yêu cầu tiếng Anh cấp bốn, tiền lương thử việc một nghìn hai trăm tệ, giao nộp ba kim , sau khi chuyển qua chính thức có trích phần trăm.

Em gái gọi đầu nhỏ giọng thì thầm, “Em thấy chị thỉnh thoảng xem phim Mỹ đều không có phụ đề, chắc là ngoại ngữ không tồi. Em cũng muốn đi, đáng tiếc, tiếng Anh của em chỉ đạt trình độ trung học.”

Nhược Tổ ngẩng đầu, nhìn em gái gọi đầu mỉm cười, “Cám ơn em.”

Bạn đang đọc truyện *Bình Thản Chịu Đựng Gian Khó* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Có Một Số Chuyện

Lúc Nhược Tổ bị quản lý Lâm gọi lại, cô đang đeo găng tay cao su, bước ra từ một gian phòng, chuẩn bị đi tới một gian phòng khác, tiếp tục dọn vệ sinh , tẩy rửa khử trùng vệ sinh phòng.

“Cô là người mới tới ..... Tô Tây phải không ?” Sau lưng truyền đến một giọng nói thuần hậu dễ nghe có chút ngập ngừng.

Nhược Tổ dừng bước, quay đầu, nhìn về phía phát ra tiếng nói, nhìn thấy quản lý Lâm, người giữa trưa ở tầng trệt đã tiến hành dạy bảo ngắn gọn với các nhân viên phục vụ.

Nhược Tổ đè nén cái xúc động muốn đâm cái thất lưng nhức mỏi đến gần như muốn rời ra của mình xuống, gật gật đầu với người đàn ông mặc âu phục đen phẳng phiu như hạng quý công tử tao nhã , “Quản lý Lâm.”

Quản lý Lâm ngoài ba mươi liếc mắt nhìn cái xô sạch sẽ trong tay Nhược Tổ , âm thầm khen ngợi.

Dọn vệ sinh gần như là công việc khổ cực nhất trong khách sạn , mỗi phòng đều cần được vệ sinh từ A đến Z , tất cả mọi ngóc ngách đều cần phải tẩy rửa , khử trùng sạch sẽ , không được nhiễm dù một hạt bụi , hết phòng này lại đến phòng khác , cường độ làm việc rất lớn.

Thế nhưng không ngờ cô gái trẻ tuổi mới tới này lại không hề biểu lộ vẻ mệt mỏi khổ ngại mệt ngại bản.

“Đã quen với công việc chưa?” Quản lý Lâm cũng không có ý định đến gần Nhược Tổ , đứng cách xa cô nửa cánh tay.

“Dạ , quen rồi ạ.” Nhược Tổ hơi hơi gật đầu.

Nhược Tổ không có quyền đòi hỏi chọn lựa, cô vừa không có bằng tốt nghiệp đại học, lại không có diện mạo xinh đẹp trẻ trung làm vốn liếng để mà phung phí, hơn nữa Nhược Tổ cần tiền, dù có diện mạo xinh đẹp cũng không có dũng khí đem thân thể ra đánh bạc , vậy nên chỉ có thể bán sức lao động của mình, vất vả kiếm tiền.

Quản lý Lâm gật đầu. Cô gái này rất an phận, nhìn thấy cấp trên cũng không hề có ý nịnh nọt.

“Còn bao nhiêu phòng?”

Nhược Tổ nhìn thoáng qua biển số phòng đằng trước, “Vẫn còn bảy phòng.”

“Có thể làm xong trước giờ cơm tối không?” Quản lý Lâm nâng cổ tay nhìn thoáng qua đồng hồ, còn ba giờ nữa là đến bữa tối sáu giờ, bảy phòng, thời gian hơi gấp.

Nhược Tổ lắc đầu. Cô là người mới, vừa mới bắt đầu làm việc , cho nên đặc biệt cẩn thận. Sợ làm không đến nơi đến chốn, quản đốc kiểm tra mà

không hài lòng, lại phải làm lại, vậy nên tốn nhiều thời gian hơn so với nhân viên phục vụ đã làm thuần thục.

Quản lý Lâm cười một cái, “Ăn xong cơm tối, cô tới phòng áp mái hỗ trợ, công việc ở đây tôi sẽ báo cho quản đốc của các cô biết, giao cho người thạo việc.

Nhược Tố cũng không hỏi nguyên nhân, gật đầu nói một tiếng “Vâng”, sau đó đặt cái xô sạch lên xe vệ sinh ở bên lề hành lang, “Ngài còn việc gì không ạ? Nếu không có việc gì, tôi đi làm việc.”

Quản lý Lâm liếc mắt nhìn số hiệu nhân viên của Nhược Tố, sau đó gật đầu ý bảo Nhược Tố có thể rời đi.

Nhược Tố xoay người đẩy xe vệ sinh trên hành lang trải thảm từ từ đi về phía trước, chờ lúc đi được một đoạn, Nhược Tố quay đầu lại, đã không còn thấy bóng dáng quản lý Lâm ở phía sau. Nhược Tố nhin không được là lỗi.

Một khách sạn năm sao cao cấp, có rất nhiều cô nàng độc thân trẻ tuổi, nhưng mà quay đi quay lại cũng chỉ có vài người đàn ông độc thân sáng giá. Trừ phi có cơ duyên đặc biệt, được khách có tiền có thể coi trọng, có thể một bước lên trời, nếu không, ánh mắt của các cô gái trong khách sạn, hơn phân nửa đều nhắm vào mấy vị quản lý chưa kết hôn. Quản lý Lâm kia là một trong mấy người đó, có nhà có xe, không có ham mê bất lương gì, nghe nói nấu ăn rất ngon, còn biết đánh đàn dương cầm.

Tuy rằng Nhược Tố mới chỉ đang thử việc, nhưng những gì liên quan đến anh ta, cô cũng đã sớm biết tường tận thông qua mấy lời buôn chuyện của các nhân viên phục vụ khác.

Nhưng mà Nhược Tố cũng chẳng có chút suy nghĩ không an phận nào. Cô chỉ muốn làm thật tốt công việc, cuối tháng tiền lương có thể an toàn nằm trong túi mình là được.

Tai tiếng? Diêm ngô?

Không không không! Nhược Tố tránh còn không kịp!

Quả nhiên tới giờ cơm tối, Nhược Tố vẫn còn một phòng chưa vệ sinh xong.

Lúc nhân viên phục vụ tầng trên đi ăn cơm, gọi Nhược Tố cùng đi, Nhược Tố vừa đắm đắm thất lưng, vừa tháo găng tay cao su, đóng cửa phòng dụng cụ, đi vào thang máy cùng với hai cô gái.

“Hôm nay mọi người tăng hành chính đi đâu vậy?” Cô gái cô khuôn mặt như trái táo hoài nghi hỏi Nhược Tố. “Trên tầng thế nhưng không hề có tiếng người.”

Nhược Tố nhún vai, tin tức của cô luôn luôn lạc hậu hơn người khác bảy tám lần. Huống hồ cô chỉ biết vui đầu vào làm công việc vệ sinh của mình, những chuyện khác đều không quan tâm, tự nhiên không biết được vì sao tăng hành chính lại vắng vẻ như thế.

“Ngài Pha cậu thế mà lại không biết?” Cô gái tóc ngắn tỏ ra kinh ngạc.

Ngài Pha, cô gái cô khuôn mặt như trái táo, chỉ tay về phía Nhược Tố, “Tô Tây cũng không biết. Không biết có gì kỳ lạ sao?”

Cô gái tóc ngắn than thở một tiếng, “Hai người không biết cũng không có gì kỳ lạ, loại chuyện tốt thế này chẳng bao giờ đến lượt chúng ta.”

“Chuyện gì chuyện gì? Giản Ny cậu nói nghe coi.” Ngài Pha tóm lấy cánh tay Giản Ny, lắc mạnh.

“Nghe nói hôm nay căng tin có đậu phụ nhồi thịt, ăn rất là ngon .....” Giản Ny thừa nước đục thả câu.

“Ai nha, tôi mời cậu ăn đậu phụ nhồi thịt!” Ngài Pha vì sự nghiệp tám chuyện, không tiếc lấy thịt dụ người.

“A a a, cậu nói đi a.” Khuôn mặt trái táo của Ngài Pha chỉ cách Giản Ny một ngón tay.

“Được được được, tôi nói, Tô Tây làm chứng cho tôi.”

Nhược Tố ở bên nghe vậy buồn cười đành phải gật đầu thừa nhận thân phận ”Nhân chứng” của mình.

Ba người ra khỏi thang máy, theo hành lang dành cho nhân viên vắng vẻ yên tĩnh đi về phía căng tin, bên trong cánh cửa hai bên hành lang, thỉnh thoảng truyền ra tiếng người lẫn lộn, tình trạng vô cùng ồn ào náo động.

Nhược Tố lơ đãng nhìn thoáng qua một cánh cửa nửa khép nửa mở, có một người đàn ông trung niên khuôn mặt nghiêm túc đang ra sức mắng mỏ, người đang xoay người kiểm kê hàng hóa ở bên cạnh, đáng vẻ nơm nớp lo sợ, đề bút ký nhận.

Giản Ny mắt sắc, cũng thoáng nhìn, ôm ngực thở dài, “Ngay cả tổng giám hành chính cũng tự thân xuống dưới chỉ đạo, chắc chắn .....”

“Giản Ny, cậu còn chưa nói, hôm nay rốt cuộc có chuyện gì.” Ngài Pha cũng không quan tâm tới chuyện tổng giám hành chính tự thân xuống thang máy vận chuyển hàng hóa kiểm hàng, chỉ muốn nghe cái gọi là “Chuyện tốt” ở trong miệng Giản Ny.

Giản Ny vẫn về khuôn mặt trái táo của Ngải Pha, ” Ngải Pha, cậu có biết lịch sử của khách sạn chúng ta không?”

Nhược Tổ và Ngải Pha đều sững sốt, không hiểu Giản Ny tại sao lại đột nhiên đổi đề tài.

Nhược Tổ không nói, Ngải Pha mạnh mẽ lắc đầu.

“Hai người đừng nhìn khách sạn chúng ta hiện giờ là khách sạn năm sao cấp quốc tế, trước đây chẳng qua chỉ là một gian nhà khách bộ đội nho nhỏ, tiếp đãi bộ đội quân binh bên ngoài đến giải quyết công việc, gia đình quân nhân và quan chức địa phương. Mười năm trước thông qua chính sách, bộ đội không được kinh doanh dịch vụ, liền tiến hành thủ tục, chuyển giao cho địa phương, từ khi đó mới dần phát triển thành quy mô như hiện nay.” Giản Ny nhỏ giọng kể lại chuyện xưa, “Mấy đại thủ trưởng, trước đây, hơn phân nửa đều từng là quân nhân, bây giờ chuyển nghề làm thương nhân.”

“Cái này thì có liên quan gì đến chuyện cậu muốn nói?” Ngải Pha hoàn toàn không hiểu gì, ánh mắt sụp xuống dưới rèm mi của Nhược Tổ lại hơi lóe sáng, cô đã mơ hồ hiểu được một chút.

Giản Ny gần như dậm chân, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, “Có liên quan gì?! Cậu nói xem có liên quan gì? Liên quan lớn đó! Bây giờ mỗi lần quân khu có hội nghị, hơn phân nửa nhiệm vụ tiếp đãi đều giao cho khách sạn chúng ta, khối tầng lầu hành chính này, hàng năm đều phải tiếp đãi không ít thủ trưởng. Nhóm thủ trưởng ra ngoài giải trí rất bất tiện, tất cả hoạt động giải trí, cơ bản đều ở trong khách sạn, không thiếu được .....”

“A.....” Ngải Pha mặt trái táo kêu thất thanh.

“Nhỏ giọng thôi, không được ồn ào lớn tiếng ở hành lang.” Giản Ny đưa tay bịt miệng Ngải Pha, “Nhìn Tô Tây đi, thật chừng chặc.”

“Vậy là, hôm nay có thủ trưởng đến?” Nhược Tổ bỗng nhiên lên tiếng hỏi.

Giản Ny buông tay đang bịt miệng Ngải Pha ra, đưa mắt nhìn Nhược Tổ, gật đầu.

“Hôm nay có nhân vật lớn cử hành hôn lễ ở khách sạn, có không ít quan chức chính phủ và thủ trưởng quân khu tới dự, một đám người vừa giàu có lại vừa cao quý. Người tặng hành chính từ cấp trên đến nhân viên phục vụ đều điều qua đó.

“Chúng ta thật đáng thương, phải ở lại dọn vệ sinh.” Ánh mắt Ngải Pha long lanh nước, “Ta cũng muốn nhìn ngắm nhân vật lớn a.....”

Nhược Tổ nghe xong, chỉ mỉm cười. Đây là công việc như nhau thôi, hơn nữa phục vụ nhân vật lớn, hơi không để ý cẩn thận một chút là mắc lỗi ngay, còn không bằng ở lại trên lầu dọn vệ sinh.

Ba người đi vào nhà ăn, chỉ thấy căng tin công nhân viên to như vậy, vắng vẻ hơn rất nhiều so với ngày thường, ngày thường chỉ tới chậm một bước chân thôi, đã không mua nổi đậu nhồi thịt, hôm nay thế mà lại còn rất nhiều.

Giản Ny thể chất gầy gò không sợ béo, cầm phiếu com của Ngải Pha, lấy hai miếng thịt lợn, ăn vô cùng vui vẻ, cười tít mắt.

Ngải Pha dánh vè đau đớn xót xa, nhưng vẫn không thể chống cự được cám dỗ, tự lấy cho mình một miếng đậu nhồi thịt.

Nhược Tổ khẽ cười, chỉ vui đầu vào ăn phần com như thường lệ của mình, trứng xào cà chua, gà chay, dưa chuột lạnh.

“Tô Tây, chị không ăn thịt sao?” Ngải Pha nhìn phần ăn của Nhược Tổ, “Không cố ăn no một chút, lát nữa lấy đầu ra sức mà vệ sinh phòng”

Nhược Tổ lắc đầu, “Chị không đói lắm”

Nhược Tổ đã tính toán cả rồi, mỗi tháng có năm trăm tệ tiền ăn, nếu ăn còn thừa, khi kết toán sẽ được trả cùng tiền lương. Nếu cô ăn đơn giản một chút, mỗi tháng có thể tiết kiệm hơn hai trăm tệ, vừa đủ bù vào tiền thuê nhà.

Giản Ny lườm Ngải Pha một cái, gia cảnh Tô Tây không tốt, còn là tin tức mới mẻ gì hay sao? Sau đó tự mình gấp một miếng thịt để vào trong bát Nhược Tổ, “Hai miếng quá nhiều, cholesterol vượt quá mức cho phép, chị ăn giúp em miếng này đi, Tô Tây.”

Nhược Tổ ngược mắt nhìn Giản Ny, thấy trong đó chỉ có sự thẳng thắn vô tư.

Nhược Tổ mỉm cười, khẽ nói cảm ơn.

Bạn đang đọc truyện *Bình Thản Chịu Đựng Gian Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Nhiệm Vụ Lâm Thời

Ba người ăn com tối xong, theo đường cũ trở về tầng hành chính.

Khi đang trên đường trở về, quản lý Lâm gọi Nhược Tổ lại.

Giản Ny và Ngải Pha để lại cho Nhược Tổ một ánh mắt “Chị tự cầu nhiều phúc”, nhanh chóng đi dọn vệ sinh.

“Quản lý Lâm” Nhược Tổ dừng bước, đứng bên cạnh quầy phục vụ ở tầng trệt, trong lòng âm thầm hoài nghi. Cô chẳng qua chỉ là một nhân vật nhỏ, vì sao hôm nay quản lý Lâm năm lần bảy lượt gọi cô lại?

Quản lý Lâm cười một cái, tự mình lấy một lẵng mây đựng hoa hình bầu dục từ dưới quầy phục vụ ra, đưa cho Nhược Tổ, “Bây giờ cô đi tới phòng áp mái đi, cụ thể phải làm như thế nào, đều đã viết trên tấm các.”

Nhược Tổ nhận lấy lẵng hoa, thấy bên trong lẵng tràn ngập hoa tươi, bình thủy tinh các màu tinh xảo khéo léo, tất cả phô ra màu sắc êm dịu, xếp cùng với tấm các trông thật cứng nhắc.

“Vâng.” Nhược Tổ hơi hơi gật đầu với quản lý Lâm, liền mang theo lẵng hoa, vào thang máy, đi về phía phòng áp mái.

Phòng áp mái của khách sạn cách tầng hành chính và lầu chính mười tám tầng, trình độ xa hoa ở nơi này, cũng chẳng thua kém phòng tổng thống của khách sạn bao nhiêu. Nhược Tổ đến thử việc ở khách sạn một tháng, mỗi ngày cũng chỉ quanh quẩn ở mấy tầng ban phía dưới, chỉ có thể ở dưới lầu ngước mắt nhìn lên.

Nhược Tổ vào khách sạn bắt đầu làm từ nhân viên phục vụ phòng bình thường, chưa bao giờ kêu một tiếng khổ, giả sử có chỗ nào đó làm chưa đạt tiêu chuẩn, cần phải làm lại, cũng không hề oán hận một câu. Quản đốc thích người luôn yên lặng làm việc này, không giống những cô gái khác cả ngày gãi đầu gãi tai làm điệu làm bộ, cho nên khi tăng hành chính thiếu người, đăng ký giúp Nhược Tổ, điều tới tăng hành chính làm việc.

Nhược Tổ mang theo cái giỏ đựng đầy hoa thơm, đập thang máy đi lên phòng áp mái phía trên lầu.

Cả tầng lầu đều im ắng, không một tiếng động. Ngọn đèn hành lang êm dịu, bước chân đi trên thảm trải sàn, không vang lên chút âm thanh nào.

Nhược Tổ đứng lặng im trước cửa phòng áp mái một lát, nhẹ nhàng gõ cửa : “Phục vụ phòng.”

Bên trong không có tiếng người trả lời, Nhược Tổ lại chờ thêm một lát, mới lấy chìa khóa ở trong túi ngực của tạp dề ra, mở cửa đi vào.

Nhược Tổ theo yêu cầu khi huấn luyện của khách sạn, mở rộng cửa phòng ra, sau đó liền bật đèn hành lang, cảm tấm các ở giữa lẵng hoa lên, mở ra.

Trên tờ giấy màu xám là mấy chữ viết ngoáy không chịu được, bày ra mấy bước : khép hờ cửa phòng lại, thả tất cả rèm cửa sổ xuống, tắt tất cả đèn chiếu sáng, trừ đèn hành lang, đến phòng tắm mở nước, mở nhạc, châm nến thơm, rắc hoa tươi.

Nhược Tổ đặt lẵng hoa sang một bên, đi vào trong phòng khách rất lớn của phòng áp mái, xuyên qua ánh đèn nê ông, cô nhìn thấy trên sôpha là một lọ thủy tinh trong suốt có cắm mấy cành hoa dài đan xen với chữ hi đồ rực, màu đỏ rực rỡ, tươi vui như muốn cháy bùng lên. Hoa chúc mừng.

Nhược Tổ bỗng nhiên ý thức được, đây đúng là phòng tân hôn của cô dâu chú rể trong hôn lễ đêm nay. Ngoài đầu lại nhìn lẵng hoa mình thuận tay đặt sang một bên ban này, Nhược Tổ khẽ cười, khi yêu nhau, thế nào cũng đều là tốt, luôn sẵn lòng vì người kia làm tất cả những chuyện lằng mằng không thực tế.

Cảm khái một lát, Nhược Tổ lấy lại tinh thần, dựa theo những gì ghi trên tấm các, đi về phía cửa sổ, đưa mắt nhìn đô thị phồn hoa ma mị bên ngoài. Kiểu điểm mê hoặc. Bóng dáng ngỡ ngàng, sau đó đưa tay buông tất cả rèm xuống, tiếp theo bắt đầu tìm kiếm thiết bị âm thanh bị che giấu trong phòng.

Trước đây Nhược Tổ chưa bao giờ bước chân vào phòng áp mái, đối với sự bài trí trong phòng có chút xa lạ, nhưng mà cô cũng lờ mờ biết, thiết bị âm thanh thông thường được để cùng một chỗ với TV, cảm điều khiển từ xa được để trong cái giỏ mây tao nhã đặt trên bàn trà lên, Nhược Tổ ấn thử từng nút một, ấn vài lần, rốt cuộc cũng thấy cánh cửa tủ nhỏ bóng từ từ mở sang hai bên.

Nhược Tổ chậm rãi đi qua, vừa tự thấy mình thật là lạc hậu, vừa hơi hơi xoay người, nghiên cứu thiết bị âm thanh.

Trong trí nhớ hiện lên hình ảnh một thiếu niên tiền đồ sáng lạn, anh đứng trong phòng giải trí có thể so sánh với một rạp chiếu phim loại nhỏ của nhà mình, chỉ vào các thiết bị cao thấp lớn nhỏ, nói với cô, đây là loa âm trầm nhập khẩu từ Đan Mạch, đó là loa nhập khẩu từ Mỹ, hạn chế rung động như thế nào.....

Nhược Tổ dốt đặc cán mai, chỉ là lễ phép lắng nghe, nhìn đôi mắt rạng rỡ của thiếu niên kia sáng bùng lên, anh tuần vô cùng , sau đó cười bị anh ôm vào trong ngực, hôn môi, quên hết tất cả phiền não.

Bây giờ nghĩ lại, dường như đã qua mấy đời.

Nhược Tổ nuốt xuống một tiếng thở dài, vươn ngón tay dài nhỏ, ấn công tắc nguồn điện, y theo bản hướng dẫn thao tác bằng tiếng anh trên bề mặt mà làm, không bao lâu, trong phòng liền vang lên giai điệu quen thuộc, tinh tế, du dương như dòng suối chảy, như có như không.

Nhược Tổ nghiêng tai lắng nghe, nghe cẩn thận, mới nghe rõ ràng là bản tình ca lãng mạn Pháp ‘La vie en rose’ [2], không còn gì để nói, có chút hâm mộ cô dâu ngày hôm nay. Không cần biết liệu một ngày kia tình yêu có nhạt phai hay không, ít nhất giờ phút này, có một người đàn ông, thật lòng thật dạ, sẵn lòng vì cô mà bỏ đi một đêm tân hôn khó quên.

[2] La Vie en Rose : theo Tiếng Pháp, Tiếng Anh: Life in Pink (Cuộc Đời Hồng) , là bản tình ca của nữ ca sĩ huyền thoại người Pháp Édith Giovanna Gassion với nghệ danh Édith Piaf. Bài hát này được trao giải Grammy Hall of Fame Award năm 1988 và đến nay vẫn được xem là một trong những bài hát kinh điển thể loại nhạc nhẹ của Pháp.

Nhược Tổ đứng thẳng dậy, cẩn thận tỉ mỉ nhìn quanh phòng khách, xác định mình đã bài trí tốt đúng theo yêu cầu xong, chỉ chừa lại một ngọn đèn hành lang nhỏ, liền đem lồng hoa đi vào phòng tắm.

Trong phòng tắm, toàn bộ một mặt tường được làm bằng thủy tinh công nghiệp trong suốt, ngồi ở trong bồn tắm lớn, có thể nhìn xuyên qua bức tường thủy tinh, thấy rõ muôn trượng hồng trần bên ngoài.

Nhược Tổ nhún vai, kẻ có tiền hưởng thụ, xây một cái bồn tắm gần như màn trời chiếu đất ở trong phòng, chỉ để hưởng thụ vài phút thanh bình giữa thành thị, không phải không xa xỉ.

Cảm khái lại cảm khái, bàn tay Nhược Tổ đã bắt đầu làm việc không chút lộn xộn, đầu tiên lấy hết những bình thủy tinh tinh xảo đựng đầy nến thơm ra, bật lửa, bắt đầu châm từng lọ từng lọ một, đặt dựa vào bức tường thủy tinh ven bồn tắm lớn.

Tường thủy tinh bóng loáng như gương, ánh nến chớp chồn lay động, ngoài bức tường kia là trần thế mờ ảo, hư hư thực thực như hai thế giới trái ngược nhau, giống như thực lại tựa như ảo.

Nhược Tổ vừa xả nước vào trong cái bồn tắm lớn như cái bể bơi, vừa rắc những cánh hoa tàn mạn vào trong bồn, trong đầu không quên nghĩ siêu nghĩ vẹo, một ngày kia, khi mình có tiền có thời gian, tay ngọc vung lên, là vung tiền như rác, sẽ thuê bao dài hạn nơi này, khi nào rảnh rồi, nhớ tới thì cứ đến đây tắm rửa một cái .....

Bạn đang đọc truyện *Bình Thản Chịu Đựng Gian Khổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Được! Năm Vạn!

Edit : Catstreet792

Đại khái là do cô suy nghĩ quá mức nhập thần, hoặc là do hiệu quả hấp thu âm thanh của thảm trải sàn ngoài cửa quá tốt, Nhược Tổ hoàn toàn không biết có người đến gần mình, cho đến khi cánh cửa phòng tắm khép hờ bị người ta đẩy ra, Nhược Tổ mới chợt kinh hãi phát giác, vô cùng kinh ngạc quay đầu.

Đứng ở cửa phòng tắm, là một người đàn ông cao lớn, thân hình mạnh mẽ được bao bọc trong bộ âu phục kiểu cách màu đen cắt may khéo léo. Khí thế trên người, cũng không hề mạnh mẽ sôi sục, nhưng mà lại mơ hồ toát ra một loại cảm giác áp bách, ánh mắt lãnh đạm sắc bén, mày kiếm hơi nhíu lại, như đang soi mói.

Nhược Tổ ngớ ngàng một lát, người này —— người này —— sao lại là người này?

Người đàn ông thở dài một tiếng, tiến lên từng bước, nhẹ nhàng nắm lấy tay Nhược Tổ, người mà từ sau khi nhìn thấy mình liền cứ giữ nguyên trạng thái vung rắc hoa, không chút động đậy.

Khi lòng bàn tay ấm áp của anh chạm tới làn da Nhược Tổ, Nhược Tổ đang trong trạng thái đờ đẫn như tượng gỗ bỗng nhiên bình tĩnh, cái gò mây trong tay kia “Đông” một tiếng rơi xuống thảm phòng tắm, sau đó bắt đầu ra sức giãy dụa, cái tay tự do hướng tới mặt của người đàn ông mà đánh, “Anh muốn làm gì? Tôi ở trong này là do công việc!”

Người đàn ông bất đắc dĩ, đành phải dùng một tay cùng lúc tóm cả hai tay cô lại, một tay giữ chặt lấy eo cô “Thắm Nhược Tổ, cô bình tĩnh một chút!”

“Bình tĩnh ! Anh bảo tôi bình tĩnh?! Tôi bình tĩnh cái P!” Tay không thể động, Nhược Tổ bắt đầu dùng chân, đá loạn xạ ngẫu, một đạp rồi lại một đạp, rất có tư thế liều mạng anh chết tôi sống, “Nếu không phải tại các người, tôi có bị nhà trường đuổi học? Nếu không phải tại các người, tôi liệu có mất công việc ở công ty du lịch? Nếu không phải tại các người, mẹ tôi liệu có tức giận đến mức bệnh không dậy nổi? Anh bảo tôi bình tĩnh?!”

Người đàn ông nghe xong, đột nhiên cười rộ lên, đang muốn nói cái gì đó, tiếng chuông di động trong túi vang lên, anh đành phải gơ hai tay Nhược Tổ lên kiểm chế trên đỉnh đầu, dùng trọng lượng cơ thể của mình ép Nhược Tổ vào tường, sau đó với tay lấy di động, nghe máy.

Nhược Tổ tuy rằng giãy dụa kịch liệt, nhưng trong lúc anh ta nghe điện thoại cũng không dám kêu gào, bởi vì Nhược Tổ biết kết cục của việc đắc tội với cái người có quyền thế che trời này, cô không thể mạo hiểm.

Người đàn ông lẳng lặng nghe điện thoại một lát, sau đó hơi hơi nhíu mày nói, “Tôi biết rồi, tới ngay đây.”

Anh ngắt điện thoại, vươn tay nhẹ nhàng vén mấy sợi tóc bởi vì kích động giãy dụa mà rơi xuống của Nhược Tổ, “Thắm Nhược Tổ, tôi sẵn lòng dùng bất

cứ thứ gì để đền bù lại những thương tổn trong lúc làm việc đã gây ra cho cô. Nhưng mà, bây giờ, nhờ cô giúp tôi một chút được không?”

“Phi!” Thẩm Nhục Tố nhỏ nước bọt, “An Diệc Triết, anh chết đi!”

An Diệc Triết khẽ nghiêng mặt, tránh bãi nước bọt kia, dùng ngón tay cái lau bỏ một chút nước bọt dính ở khóe miệng cô, lơ đãng nhìn về mặt căng thẳng của cô, bật cười: “Tôi sẽ không làm như vậy với cô, chỉ là phiền cô đi cùng tôi xuống dưới lầu, xã giao một chút.”

Nhục Tố hết sức ngỡ vực, “Dựa vào cái gì?! Tôi còn phải làm việc.”

Nếu tự tiện rời khỏi vị trí công tác, trên sổ tay công nhân đã ghi rất rõ ràng, sẽ xử phạt cảnh cáo và xử phạt tiền.

“Không thành vấn đề, ở đây tôi sẽ sắp xếp, sẽ không để cô gặp phải phiền phức.” Ánh mắt lãnh đạm của An Diệc Triết hiện lên một nét cười, trấn an Nhục Tố.

Nhục Tố chẳng thèm nghĩ nhiều hét lớn một tiếng “An Diệc Triết anh nằm mơ đi”, nhưng là trợn tròn mắt suy nghĩ một chút, tiền thuê nhà mỗi tháng hết một ngàn hai trăm tệ, tiền mua thuốc bổ của mẹ, đành phải vì năm đầu gạo mà khom lưng, “Được, một vạn .....Không không không, năm vạn!”

Năm vạn đã là một năm tiền lương của cô.

“Được.” Không ngờ An Diệc Triết sáng khoái đáp ứng.

“Có bệnh.” Kê có tiền có thể đều có bệnh! Nhục Tố có thù với kẻ giàu có, không chém đầu anh ta, thì chém đầu ai?!

An Diệc Triết nghe xong, chỉ biết cười âm thầm, đưa cô xuống dưới lầu, đẩy cô vào một gian phòng, nói với thợ trang điểm đang nhân nhả ngồi chơi game, “Võ Nhị Lang, phiền anh giúp cô ấy thay đổi quần áo, trang điểm một chút.”

Mất thường cũng có thể thấy được cái người thợ trang điểm nam có phong cách yếu điệu kia rùng mình một cái, ngoan ngoãn buông máy chơi game PSP xuống, đi tới giúp Nhục Tố chọn quần áo trang điểm.

Nhân lúc Nhục Tố ngồi trong ghế dựa để mặc thợ trang điểm vôn về nhào nặn, An Diệc Triết cũng nói rõ tình hình cơ bản với Nhục Tố.

“Chủ rể là anh tôi, lúc nào cũng tùy hứng làm bậy, hôn lễ lại kéo cô dâu chạy mất, vút lại mấy trăm bạn bè khách khứa, không từ mà biệt.”

Khi nói, một đôi mắt sắc sảo, như cười như không, quét về phía người thợ trang điểm, làm cho tay của người thợ trang điểm run lên, môi mím chặt, chỉ biết vò lau đi lau lại nét vẽ.

An Diệc Triết mỉm cười, “Cứu trần như cứu hỏa, không thể để mặc tiệc cưới này không có nam nữ diễn viên, đành phiền cô cùng tôi xuống dưới đó, làm ra vẻ một chút, giúp bạn bè khách khứa có chuyện để làm đề tài dư dư hậu tử, tránh cho bọn họ quá nhàm chán, truy vấn cô dâu chủ rể đi đâu.”

Nhục Tố vẫn luôn nhắm mắt từ nãy tới giờ nghe xong, nhin không được nhướn đôi lông mi giả lên, cảm giác mí mắt vô cùng nặng nề, nhìn về phía anh. Người này tốt như vậy sao? Sẵn lòng hy sinh chính mình, để che chở cho anh mình?!

Nhục Tố không tin.

An Diệc Triết chỉ làm như không thấy ánh mắt nghi ngờ của Nhục Tố, tiếp tục nói rõ những việc cần chú ý.

“Cô là bạn gái đêm nay của tôi, do vấn đề công việc mà tới hơi muộn một chút — cô là người thông minh, nói như vậy hẳn là biết phải phối hợp với tôi như thế nào.” Dừng một chút, anh cười yếu ớt, “Khi nào thấy ứng phó không được, thì mang văn học Anh quốc ra đàm luận, trích dẫn nguyên văn vài đoạn, tôi cam đoan tất cả mọi người sẽ duy trì tư thái mỉm cười, biểu hiện mình hàng ngày có rèn luyện văn học sâu xa, chỉ là quyết sẽ không quấy rầy cô lâu lắm.”

Người thợ trang điểm phong cách yếu điệu gọi Võ Nhị Lang nghe thấy cả người run rẩy, nhin đến nội thương.

Khóe miệng Nhục Tố khẽ run rẩy, tiếp tục nhắm mắt lại, bỗng nhiên ở trong lòng nhắc nhở chính mình, xong việc cầm tiền chạy lấy người, không nên có liên quan gì đến người này.

Chờ thợ trang điểm nhẹ giọng nói bên tai Nhục Tố, “Được rồi, có thể mở mắt ra”, Nhục Tố nhẹ nhàng mở mắt, đứng dậy, nhìn người ở trong gương, trong phút chốc chỉ cảm thấy gió thổi mây bay, sự bình thản tĩnh lặng chỉ còn là hư vô.

Trong gương là một cô gái trẻ trung, thanh lịch, kiều diễm, lớp trang điểm trên mặt như có như không, sạch sẽ tươi mát, đôi mắt được che dưới rèm mi dài rậm, như vì sao giữa ngày đông, rạng rỡ sáng ngời, mũi thẳng tắp, môi đầy đặn, mái tóc dài được búi hết lên sau đầu, để lộ cái cổ duyên dáng trắng nõn, mặc một bộ lễ phục dạ hội màu đất hơi trễ ngực, để lộ bờ vai trần mềm mại.

Nhục Tố hơi khép mắt, hóa ra thật sự là Phật dựa kim trang, người nhờ ăn mặc.

Chẳng qua chỉ thay một bộ quần áo, đổi một kiểu tóc, thoa chút son phấn, nữ phục vụ ngày ngày quét tước trên lầu cũng có thể trở thành cô công chúa cao quý, chẳng trách những cô gái có vài phần sắc đẹp, tranh cướp đến võ đầu cũng muốn bước chân vào cửa nhà giàu có.

Quả thực là quả thực là, khác nhau một trời một vực.

An Diệc Triết mặt không đổi sắc bước tới phía trước , đưa khuỷu tay, ý bảo Nhượng Tổ bám vào khuỷu tay mình.

Võ Nhị Lang ở phía sau hai người giật giật môi, nhưng mà nhìn thấy ánh mắt lạnh nhạt mang ý cảnh cáo của An Diệc Triết ở trong gương, nhanh chóng đưa tay khóa miệng lại.

An Diệc Triết mỉm cười cuối cùng dặn dò, “Sau khi đi ra ngoài, nhớ rõ gọi tôi là Triết.”

Người thợ trang điểm chỉ có thể tro mắt nhìn An Diệc Triết kéo Nhượng Tổ đi, mở cửa phòng nghỉ, bước ra ngoài, trong lòng khẽ thở dài thay cho cô gái, cô nương ngốc, cô tự cầu nhiều phúc đi.

Bạn đang đọc truyện *Bình Thản Chịu Đựng Gian Khổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Anh Không Biết

An Diệc Triết đưa Nhượng Tổ tới bến xe điện ngầm, thả Nhượng Tổ xuống xe.

Nhìn bóng dáng Nhượng Tổ nhanh chóng hòa vào dòng người, biến mất không một dấu vết, anh nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

Anh vốn muốn đưa Nhượng Tổ về thẳng nhà, nhưng mà bị cô từ chối thẳng thừng. Nhìn Nhượng Tổ sau khi gột bỏ lớp trang điểm trang nhã, bình ổn phần nộ, như mặt nước phẳng lặng không một gợn sóng, đôi mắt tựa như giếng cạn, anh thở dài một tiếng, “Trên người tôi bây giờ không có nhiều tiền mặt như vậy, cô muốn tôi gửi đến khách sạn, hay là nhà cô?”

Phản ứng của Nhượng Tổ, là lấy ra một mảnh giấy ghi chép, viết xuống một dãy số, “Đây là số thẻ lương của tôi, gửi thẳng vào đây cho tôi là được rồi.”

An Diệc Triết lấy miếng giấy ghi chép kia từ trong túi áo ra, trên đó là chữ viết ngay ngắn đẹp đẽ, chỉ là hàng lối viết chữ càng ngày càng nghiêng về phía trước, đầu bút rất tỷ, nét chữ cứng cáp. Anh không khỏi cười khê, thật đúng là chữ giống như người, Thảm Nhượng Tổ không phải là một cô gái nắn cảm lại rất giàu lòng tự trọng sao?

Nhìn miếng giấy ghi chép trong tay, An Diệc Triết lấy di động ra, gọi cho thư ký, nhưng mà điện thoại còn chưa có người nhận, anh lại nhẹ nhàng ngắt bỏ. Chuyện này, vẫn là để anh tự mình xử lý đi.

Có một số chuyện, là anh thiếu Thảm Nhượng Tổ, không ai có thể thay anh giải quyết được.

Nghĩ tới đây, An Diệc Triết vỗ nhẹ tay lái, sau đó khởi động xe, đưa ô tô hòa vào màn đêm.

Anh cũng không biết, Nhượng Tổ đáp xe điện ngầm đi tới vùng ngoại thành, sau khi ra khỏi bến xe điện ngầm, sẽ lấy chiếc xe đạp của mình, “Cạch cạch cạch” đạp từng vòng trở về nhà. Sau khi về đến nhà, khóa kỹ xe đạp, ba bước làm hai bước đi lên lầu, đầu tiên là đẩy cửa phòng của mẹ ra.

Mẹ Thảm còn chưa ngủ, đang ghé sát vào một cái đài nhỏ, mở âm lượng rất bé, nghe hí kịch Thiệu Hưng đang phát trên đài. Thấy con gái trở về, mẹ Thảm tắt đài, nhất thời giọng nữ bập bõm mơ hồ kia biến mất không dấu vết.

Nhượng Tổ đưa tay mở hộp giấy bảo vệ môi trường mà mình mang về ra, để lộ ra bánh ngọt các màu tinh xảo ở bên trong. “Mẹ, mẹ có đói không? Con mang bánh ngọt về.”

Mẹ Thảm liếc mắt nhìn bánh ngọt con gái mang về, hơi hơi nén giận, “Mẹ Phụng ..... Buổi tối đã cho mẹ ăn mì ninh nhừ .....thêm cả vài miếng thịt lợn.....Mẹ thật sự ăn no rồi. Con đừng có tiêu tiền linh tinh.”

Nhượng Tổ khẽ cười, cúi người ôm lấy bả vai gầy yếu của mẹ, “Hôm nay có người tổ chức hôn lễ ở khách sạn, hôn lễ kết thúc, còn lại rất nhiều bánh ngọt chưa ai động tới, mỗi nhân viên phục vụ trực ban đều mang một hộp về.”

“.....Không có người.....Nói xấu chứ?” Mẹ Thảm lo lắng. Con gái vẫn còn đang thử việc, nếu để người ta bàn ra tán vào, sau này rất khó tiếp tục làm việc được.

Nhượng Tổ lắc đầu, “Mẹ đừng lo.”

Vừa duỗi tay đỡ nửa người trên của mẹ lên, vừa chèn hai cái gối vào sau lưng mẹ, “Con rót cho mẹ cốc nước sôi, ăn một miếng bánh ngọt, được không ạ?”

Mẹ Thảm gật đầu, nhìn chăm chú con gái rất bận rộn, rót nước sôi, lại vội vàng bưng nước quay trở lại ngay, gần như rót nước mắt.

Đứa con gái này, ngay từ lúc còn nhỏ, đi theo vợ chồng bọn họ, chưa từng được hưởng một ngày hạnh phúc, thật vất vả mới vào được đại học, thành tích ưu tú, nếu không .....

Mẹ Thẩm quay mặt về một bên, giấu đi sự đau lòng trong mắt.

Nếu không xảy ra chuyện kia, đứa con gái này đã sớm tốt nghiệp đại học, sẽ làm việc từ chín giờ sáng đến năm giờ chiều ở một công ty nước ngoài, thời gian rảnh rỗi cùng bạn trai đi dạo phố xem phim, mỗi ngày trôi qua thoải mái biết bao nhiêu.

Nhưng mà bây giờ —— bây giờ .....

Mẹ Thẩm không có cách nào nghĩ tiếp được, bà không chịu nổi cái loại tra tấn vô biên vô hạn này.

Nhược Tô không biết tâm sự của mẹ, lấy một miếng bánh ngọt vỏ ướp lạnh, đưa tới bên miệng mẹ Thẩm.

“Cái này là sữa chua đông lạnh, bỏ ra ngoài lâu như vậy, chắc là đã không còn lạnh rồi, mẹ, mẹ nếm thử một chút xem.” Lúc ở tiệc cưới Nhược Tô đã nếm qua một cái, vỏ ướp lạnh mỏng mà dai, bên trong ngập đầy sữa chua đông lạnh mềm mại mịn màng, dùng khuôn đúc làm thành bánh ngọt hình quả vải lớn nhỏ khác nhau, ăn vào trong miệng, ngọt mát hơi chua, mềm mại mịn màng vừa miệng, ăn nhiều cũng không thấy ngấy.

Mẹ Thẩm thấy con gái cứ khẳng khẳng, há miệng ăn một viên, từ từ nuốt xuống, gật gật đầu: “.....Rất ngon.....”

Quả thực rất ngon, chua chua ngọt ngọt, đúng là cái vị bà thích nhất.

Nhược Tô thấy mẹ thích, liền cầm thêm một viên lên, đưa tới bên miệng mẹ.

Mẹ Thẩm lắc đầu, “.....Con ăn đi.....”

Nhược Tô vốn định nói mình đã nếm qua rồi, nhưng mà thấy ánh mắt chờ mong tha thiết của mẹ, liền đưa một miếng bánh ngọt vào trong miệng, tinh tế nhai nuốt không một tiếng động.

Mẹ Thẩm lúc này mới vui vẻ cố gắng gật gật đầu, “. . . . . Tiểu tử quá gầy. . . . .”

Nhược Tô khoa trương đứng dậy, đứng tại chỗ xoay xoay người, “Sao mẹ lại kêu con gầy? Con đây là dáng người tiêu chuẩn của người mẫu nha!”

Trong lòng mẹ Nhược Tô đau khổ như vậy, cũng bị con gái chọc cho phải nở nụ cười, cơ mặt không thể không chế, nhìn qua cũng thật méo mó.

Nhược Tô nói chuyện với mẹ một lát, cầm cốc nước lên giúp mẹ súc miệng, lại đưa tay kiểm tra đệm giường phía dưới mông mẹ, còn khô mát, “Mẹ, mẹ có muốn đi vệ sinh trước không?”

Mẹ Nhược Tô nhắm mắt lại, “Tiểu Tô ..... Đi nghỉ ngơi.....”

Nhược Tô gật đầu, giúp mẹ dèm lại góc chăn, “Mẹ, có việc gì nhớ phải gọi con, con nghe thấy sẽ qua.”

Nghe thấy câu trả lời khẳng định của mẹ xong, lúc này Nhược Tô mới ra khỏi phòng, đóng cửa lại, đến buồng vệ sinh cuối hành lang rửa mặt qua loa, trở về phòng mình.

Về tới phòng mình, Nhược Tô cẩn thận lấy cái thẻ lương để ở trong hộp sắt đựng socola cũ được giấu trong ngăn kéo tủ đầu giường ra, cầm bằng hai tay, nhẹ nhàng hôn một cái, lại ôm vào ngực, trong chốc lát hắc hắc cười ngây ngô một mình, sau đó mới đem thẻ lương thả lại vào trong hộp sắt, để lẫn lộn với một đồng sọc tổng hợp màu sắc rực rỡ, vế vào cửa cũ, phiếu xuất nhập, cất lại vào trong ngăn kéo.

Có năm vạn tệ này, Nhược Tô nằm ở trên giường nghĩ, năm mới có thể không quá túng thiếu, nếu ba có thể trở về nữa, thì trong nhà cũng có thể náo nhiệt náo nhiệt .....

Nhược Tô vốn nghĩ rằng, sau bốn năm, mình lại gặp lại An Diệc Triết, sẽ kích động tới mức không ngủ nổi, không ngờ không bao lâu, đã chìm vào mộng đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Bình Thản Chịu Đựng Gian Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 6: Mơ Thấy Anh Ta?!

Nhược Tô cúi đầu, nhìn cái áo T-shirt Nike màu trắng trên người mình, cái quần bò dài vừa tới mắt cá chân, cùng đôi giày thể thao màu trắng đã sờn dưới chân, cô biết mình đang ở trong mộng.

Nhược Tổ cảm thấy kỳ quái, đã rất lâu rồi cô chưa từng mơ thấy những ngày tháng đại học.

Chính là trong giấc mộng tối nay, tất cả mọi thứ đều hiện lên rõ ràng rành mạch ở trước mắt, giống như chỉ mới ngày hôm qua.

Nhưng Nhược Tổ không hề muốn tỉnh dậy khỏi giấc mộng này, thời khắc đó, là thời khắc hạnh phúc nhất trong cuộc đời cô.

Ký ức của Nhược Tổ, bắt đầu sớm hơn những đứa trẻ khác, cho dù thời kỳ đi nhà trẻ khờ dại, cũng có ấn tượng khắc sâu.

Nhược Tổ nhớ rõ ba và mẹ, còn có mình, cùng ở trong một căn phòng nhỏ rộng hai mươi tư mét vuông, phòng bếp buồng vệ sinh tất cả đều dùng chung, với nước nhà mình dùng một cái hộp đựng com rỗng, đục hai cái lỗ tròn lên, thêm một cái khóa chặn ngang, để phòng những người hàng xóm tham món lợi nhỏ dùng trộm.

Khí than cũng vậy, lối đi chung nhỏ nhỏ cũng vậy, tất cả đều được quản lý giống nhau.

Không gian chật hẹp như vậy, nhưng mà cả nhà Nhược Tổ lại có cuộc sống khá thoải mái.

Cha Nhược Tổ làm nghề đưa báo ở một bưu cục, thu nhập không cao lắm, tốt ở chỗ nó ổn định, phúc lợi đãi ngộ tốt. Mẹ Nhược Tổ thì làm nhân viên mậu dịch ở một cửa hàng tơ lụa trên một đoạn đường phồn hoa náo nhiệt bậc nhất, mỗi ngày đi sớm về muộn, rất ít khi có thể chăm sóc con gái. Nhưng mà cửa hàng tơ lụa làm ăn vô cùng tốt, tiền thưởng nhiều, mẹ Nhược Tổ lại rất hơn người, tuổi còn trẻ mà đã vinh dự cầm trong tay cả danh hiệu chiến sĩ thi đua và cờ đỏ, sớm vào đảng, thăng tiến nhanh như gió.

Buổi sáng luôn luôn là mẹ đưa Nhược Tổ đến trường, khi đó ba đã cưỡi chiếc xe đạp hai mươi tám tấc màu xanh biếc đi khắp hang cùng ngõ hẻm, đưa báo sớm ngày hôm đó.

Mẹ sẽ làm cho Nhược Tổ một nồi com nhão lớn, hai cái sủi cảo với dưa chuột muối, trên rắc thêm đường và dầu vừng, hai quả trứng luộc, hai mẹ con mỗi người một quả.

Lúc tan học, lại đổi thành ba Nhược Tổ đến đón Nhược Tổ.

Nhược Tổ ngồi ở sau chiếc xe đạp màu xanh biếc thật là to của ba, ôm thắt lưng ông, nhìn ngắm phong cảnh cứ lùi dần lùi dần ở hai bên đường. Về tới nhà, Nhược Tổ lên lầu làm bài tập, ba ở dưới lầu đun thức ăn, com cắm điện ngay ở trên lầu, cũng không cần người coi chừng.

Con người luôn nhiều chuyện linh tinh, nhưng trong nhà vĩnh viễn không bao giờ phát sinh lời to tiếng nhỏ, hàng xóm cũng nhìn không được khen nhà họ Thẩm là gia đình tốt kiểu mẫu, chưa bao giờ nghe thấy hai vợ chồng Tiểu Thẩm mắng đứa nhỏ một câu nào.

Nhưng mà cuộc sống hạnh phúc tồn tại ngắn ngủi, bỗng nhiên có một ngày, mua vải dệt may quần áo trở thành cách sống không hợp thời, ai ai cũng chạy tới cửa hàng tổng hợp mua quần áo may sẵn.

Ngành sản xuất vải dệt bán lẻ từng một thời huy hoàng, ầm ầm sụp đổ.

Cửa hàng tơ lụa đóng cửa, chuyển nghề lại chuyển nghề, liên lụy tới nhân viên mậu dịch, đối mặt với lựa chọn gian nan nhất trong cuộc đời: đi hay là ở.

Đi, liền vứt bỏ vài năm tuổi nghề, sau đó tự mình tìm lối thoát; ở, phải tạm thời chấp nhận mức lương chỉ đủ đảm bảo cuộc sống ở mức thấp nhất, đến tận khi đủ tuổi về hưu.

Hai lựa chọn này, không thể nói là không gian nan.

Đối với một đám nhân viên mậu dịch không thành thạo một nghề nào khác mà nói, quá khó khăn.

Mẹ Nhược Tổ về nhà, đêm không ngủ nổi, trằn trọc, thương lượng với chồng.

Nhược Tổ không biết mẹ phải đối mặt với sự lựa chọn gian nan, chỉ cảm thấy không khí trong nhà nặng nề không giống với ngày thường.

Chờ tới khi Nhược Tổ phát hiện mẹ ở nhà suốt, không giống như bình thường lúc nào cũng đi sớm về khuya, mẹ Nhược Tổ đã vứt bỏ gần hai mươi năm tuổi nghề của mình, bỏ việc ở nhà.

Sinh nhật mười tuổi của Nhược Tổ, trôi qua trong không khí đầy nặng nề.

Bà nội Nhược Tổ, bà nội biết người vợ chủ động vứt bỏ tuổi nghề, bỏ việc ở nhà, bà ở nhà đưa con nhỏ một mình bắt xe buýt đến gõ cửa nhà Nhược Tổ, kéo tay người vợ nói, “Uất Quyên, sao con lại ngốc như vậy? Tiểu Tổ còn đang phải đi học, không có thu nhập của con, con bảo một mình Định Quốc làm sao chống đỡ được cả cái nhà này?”

Bà với con dâu cùng khóc rầm rức.

Sau khi khóc xong, mẹ Nhược Tổ gạt nước mắt, tiếp tục tìm cơ hội làm việc. Nhưng mà một nhân viên mậu dịch bỏ việc đã ba mươi tám tuổi, có thể tìm được công việc gì tốt? Mẹ Nhược Tổ muốn đi làm công nhân vệ sinh, nhưng mà ba Nhược Tổ không đồng ý.

“Rất vất vả.”

Mẹ Nhực Tổ ở nhà chờ việc làm ba tháng, cả người gầy rộc đi, buồn bực không vui.

Có người chị em gọi điện tới nhà nói, cứ ở nhà như vậy, không bằng chơi mạt chược, đi khiêu vũ, mỗi ngày sống cũng khá thoải mái dễ chịu.

Nhưng mà mẹ Nhực Tổ làm không được.

Đến tận ngày sinh nhật ba Nhực Tổ. Mẹ Nhực Tổ đuổi ba Thắm ra khỏi nhà bếp, “Vấn đề là anh lo liệu việc nhà, đón Tiểu Tổ tan học, nấu cơm tối, hôm nay để cho em làm.”

Không ngờ nhưng lại làm ra một bàn ăn vô cùng phong phú, một món đầu sư tử Dương Châu, một lồng bánh bao Vô Tích, hai món phụ nữ hoan nghênh nhất.

“Mẹ thật là lợi hại!” Nhực Tổ mười tuổi ra sức khen, cô bé thích thấy mẹ tươi cười. “Còn lợi hại hơn cả đầu bếp trong khách sạn!”

“Bà xã, không thể tưởng tượng được em còn có tay nghề nấu ăn giỏi như vậy.” Ngay cả ba Nhực Tổ cũng cảm thấy bất ngờ. Sau khi kết hôn, do nguyên nhân công việc, mua đồ ăn nấu cơm, luôn luôn là ông làm.

Mẹ Nhực Tổ nghe xong, ánh mắt sáng lên.

“Lúc em còn con gái, cùng bà ngoại học qua vài món, vẫn không có cơ hội phát huy.” Cho dù ở trong mộng, Nhực Tổ cũng có thể cảm nhận rõ ràng sự vui sướng phát ra từ trên người mẹ.

Buổi tối, cách một bức tường hơi mỏng, Nhực Tổ nghe thấy ba mẹ ở gian phòng nhỏ bên ngoài nhỏ giọng thương lượng.

Sau đó công việc của mẹ bắt đầu trở nên lu bù.

Nhực Tổ vẫn như xưa đi học về nhà, đợi tới khi quán bánh bao Thắm Ký khai trương, Nhực Tổ đã được nghỉ hè.

Nhực Tổ đến quán bánh bao giúp đỡ mẹ, thu tiền, lấy bánh bao, lau bàn ghế. Khách hàng xa gần từng một lần đến quán bánh bao Thắm Ký đều nhận không được nói một câu tán thưởng, thật sự là một đứa nhỏ lanh lợi. Thoải mái tự nhiên, miệng lại ngọt, quả thực trở thành một chiêu bài khác của quán bánh bao.

Mẹ Nhực Tổ lo lắng con gái vất vả, lần nào cũng muốn đuổi Nhực Tổ về nhà học, cô bé lại nhào vào ngực mẹ. Cô bé miệng rất ngọt liền mỉm cười, “Con đến khi nghỉ hè thôi- chờ khai giảng rồi, sẽ không có thời gian ở bên mẹ nữa.”

Từ đó đi sớm về tối, nhập hàng cùng với làm bánh, không phải không bận ba mẹ nhọc, nhưng mà một nhà hòa thuận vui vẻ.

Người ngoài nhìn thấy mà ao ước.

Sau đó Nhực Tổ thi đỗ đại học, mẹ Nhực Tổ không cho con gái đến quán bánh bao giúp đỡ nữa, con gái xinh đẹp thanh tú như vậy, bà không nỡ để nó ở trong quán bánh bao nhỏ chịu uất ức.

“Đi đi đi, cùng bạn bè đi dạo phố xem phim đi.” Cuối tuần nào mẹ Nhực Tổ cùng đưa con gái một cái phong bì, trong chứa đầy tiền mặt, đủ để tất cả bạn bè cùng lứa tuổi đổ kị.

Nhưng mà Nhực Tổ đã nhìn thấy mẹ mình kiếm tiền vất vả như thế nào, cũng không nỡ tiêu xài, chỉ lặng lẽ đem cất đi. Nhực Tổ nghĩ, chờ khi mình tốt nghiệp đại học, hẳn là sẽ có số tiền không nhỏ gửi ngân hàng, có thể đưa ba mẹ đến một nơi non xanh nước biếc du lịch, khao ba mẹ và chính mình.

Nhực Tổ ở trong mộng cười khổ, cảnh trong mơ sao lại dài lâu như vậy, giống như chiếu lại cả cuộc đời cô.

Hình ảnh lại nhảy ra, có một thiếu niên anh tuấn xuất hiện ở trong mộng.

Nhực Tổ cứ nghĩ rằng mình sớm đã quên, nhưng mà ở trong mơ khuôn mặt của anh ta vẫn rất rõ ràng, cô giống như có thể thấy đôi lông mày dày rậm như cánh bướm thường hơi hơi nhấp nháy của anh ta, ánh mắt trời chiếu vào mặt anh ta, phủ bóng xuống mí mắt, giống như một hồ nước rộng.

Anh ta thích Nhực Tổ, đưa Nhực Tổ tới công ty du lịch người nhà mở làm hướng dẫn viên du lịch, đưa Nhực Tổ tới những nơi xa hoa, tham gia tụ họp, đem Nhực Tổ giới thiệu cho bạn bè .....

Đó là quãng thời gian hạnh phúc nhất của cô, có cha mẹ yêu thương, có bạn trai chiều chuộng, có công việc thoải mái, tiền đồ sáng lạn ở ngay trước mắt, cho tới khi ——

Cho tới khi người đàn ông kia xuất hiện, cuộc sống của cô bị hủy hoại.

Nhực Tổ trần trọc, chống lại bóng đèn, nhưng mà cảnh trong mơ có chủ trương của mình, vô số sợi dây, kéo Nhực Tổ vào mây mù đen đặc.

Người đàn ông kia đứng giữa mây mù, giọng nói lạnh lùng hỏi:

Cô quen biết Ái Đức Hoa như thế nào? Rất dài?

Hắn ta tìm cô dẫn hắn ta đến thăm những nơi nào?

Hắn ta có đưa ra yêu cầu đặc thù gì không?

Các người nói những gì với nhau?

Cô bị ép hỏi lặp đi lặp lại đến mức gần như sụp đổ.

Đợi tới khi bọn họ phóng thích cho cô, thế giới của cô, đã hoàn toàn thay đổi, không bao giờ có thể quay lại như trước nữa.

Cô mấy ngày mấy đêm không về nhà, ba mẹ sốt ruột đến sắp phát điên, vừa có tin tức, lại là cô bị công an bắt đi, còn phải người đến nơi ở và trường học tìm hiểu quá khứ của cô, tin đồn bên ngoài, nói cô giả dạng hướng dẫn viên du lịch, thực ra chỉ lợi dụng việc đó để móc nối với du khách nước ngoài, hoạt động bán dâm ....

Mẹ tức giận công tâm, chảy máu não ngã quỵ ở quán bánh bao, tuy rằng cứu được cái mạng trở về, nhưng mà tê liệt cả đời, không thể tự mình chăm lo cuộc sống. Ba đành phải xin phép ở nhà, chăm sóc mẹ, thành ra mất đi công việc.

Nhược Tố cắn chặt răng, muốn tỉnh lại, nhưng dù thế nào cũng không thể giẫy dụa thoát khỏi sự giày vò thống khổ này, chỉ có thể tro mắt nhìn Thẩm Nhược Tố trong mơ, bị người ta đưa từ phòng thẩm vấn đến đồn công an, sau đó được phóng thích, nhìn thấy cô ấy biết được mẹ mình trúng gió tê liệt, khóc đến đứt từng khúc ruột, nhìn cô ấy kiên cường lấy lại tinh thần trở lại trường học, chờ đón cô ấy, là thư thông báo đuổi học lạnh như băng.

“..... Sinh viên Thẩm Nhược Tố, chuyện của cô đã tạo thành ảnh hưởng vô cùng xấu trong xã hội, đã bôi đen lịch sử trăm năm của nhà trường .....”

Trong vườn trường, bạn học quen biết cũng như không quen biết, đều nhìn cô chỉ trỏ .....

Cộng rom cuối cùng làm cô hoàn toàn suy sụp, là ánh mắt áy náy của người thiếu niên anh tuấn kia, cùng với, khi gặp thoáng qua, bên người anh là tiếng cười xinh đẹp của một cô gái .....

Cô yên lặng làm thủ tục thôi học, về nhà cùng với ba, bán của cải gia sản lấy tiền mặt, mang theo người mẹ tê liệt, chuyển đến vùng ngoại thành không người quen biết thuê nhà cư trú. Người cha tuổi trung niên, vì không muốn cuộc sống của cả nhà quá túng thiếu, một người đã bốn mươi tuổi, lại phải như mấy người trẻ tuổi, thi lấy bằng lái loại đặc biệt, lái xe container, bốn ba đường dài .....

Mà cô, đã làm qua nhân viên phục vụ nhà hàng, làm qua em gái gọi đầu, bán hàng vỉa hè ..... chỉ để có thể ở gần chăm sóc mẹ.

Đột nhiên, người đàn ông vẫn luôn đứng trong mây mù kia, bước vào trong vầng sáng rực rỡ, vươn tay về phía cô.

Nhược Tố.

Nhược Tố rót cuộc thấy rõ mặt người đàn ông, không tiếng động thét chói tai tỉnh lại.

An Diệc Triết!

Người đàn ông kia tượng trưng cho mây mù trong sinh mệnh của cô!

Nhược Tố thở hắt hắt, ngồi dậy, rót một cốc nước uống, bình ổn trái tim đập như sấm dậy.

Sao lại mơ thấy người đàn ông này?

Đen đủ!

Ngày mai phải cùng mẹ Phùng thấp nén nhang, cúng bái thần linh, cầu sự bình an, Nhược Tố nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Bình Thản Chịu Đựng Gian Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Nổi Phong Ba

Nhưng mà không đợi Nhược Tố thấp hương cầu bình an, phong ba đã chợt nổi lên.

Nhược Tố kết thúc hai ngày làm ca ngày, nghỉ ngơi hai ngày, chuyển đi làm ca đêm, vừa đến khách sạn, đã cảm thấy ánh mắt khác thường bắn tới từ bốn

phía.

Khi đi vào phòng thay đồ, có người nhân viên phục vụ đã thay quần áo xong, đi qua sát người Nhượng Tổ, hung hăng huých Nhượng Tổ va vào khung cửa phòng thay đồ.

Nhượng Tổ mấp máy môi, rốt cuộc cũng không có gọi cô gái ngày thường mình cũng không quen biết gì kia lại, chỉ xoa xoa một bên bả vai, đi tới tủ thay đồ của mình.

Nhân viên phục vụ còn ở lại trong phòng thay đồ châu đầu ghé tai rì rầm to nhỏ, thấy Nhượng Tổ nhìn qua, đồng loạt rời tầm mắt, không tiếp xúc với Nhượng Tổ.

Loại cảm giác này, Nhượng Tổ vô cùng quen thuộc, một ngày trước mọi người còn đối với người khách khách khí, giữ lễ độ, một ngày sau, đã coi người như ngoại tộc, ồn ào nghị luận.

Nhượng Tổ không còn đường lui liền nghĩ tới để lại mấy chữ di thư “Miệng lưỡi thế gian đáng sợ”, học Nguyễn Linh Ngọc [3] tự sát quên đời.

[3] Nguyễn Linh Ngọc : tên thật là Nguyễn Phương Căn , là một nữ diễn viên phim câm của Trung Quốc. Cô là một trong những ngôi sao nổi tiếng nhất Trung Quốc của thập niên 1930, là huyền thoại của điện ảnh Trung Quốc. Do những muộn phiền trong cuộc sống đời tư cộng thêm bữa riu dư luận, cô đã tự sát ở tuổi 25.

Nếu không phải vì người mẹ nằm trên giường tê liệt, cô liệu có dùng phương thức cực đoan đó, chấm dứt sinh mệnh của mình? Nhượng Tổ không có đáp án, nhưng Nhượng Tổ biết mình sợ đau, sợ chết.

Trước đây khi đi tiêm phòng, có đứa trẻ gào khóc giãy dụa, phải hai ba người lớn giữ chặt tay chân, mới có thể hoàn thành nhiệm vụ, nhưng mà Nhượng Tổ lại luôn ngoan ngoãn vờ tay ra, bởi vì cô biết, không chịu tiêm phòng, sau này ốm bệnh, lại càng đau càng khổ hơn nhiều.

Nhượng Tổ hơi hơi cười khổ, bóp bóp bả vai, cảm thấy hơi đau, nhưng vẫn có thể chịu đựng được, liền bắt đầu thay quần áo.

Khách sạn một năm bốn mùa, có ba bộ đồng phục, mùa đông là một bộ áo sơ mi trắng dài tay, váy màu xanh đen dài đến đầu gối, cùng với áo khoác len cùng màu. Nhân viên dọn phòng có thêm một cái tạp dề màu trà mặc bên ngoài.

Nhượng Tổ liếc mắt nhìn đồng hồ, sau đó theo hành lang nhân viên, đi tới lầu hành chính ký tên giao nhận.

Lầu hành chính buổi chiều, trên lầu im ắng, không hề có tiếng người, Nhượng Tổ giao ban với ca ngày, cô gái kia đối với Nhượng Tổ thái độ lãnh đạm, làm đúng trách nhiệm giao lại chìa khóa và sổ ghi chép, vừa đến mười giờ, không nói một tiếng hẹn gặp lại, liền tan ca.

Một mình Nhượng Tổ trực ban ở tầng trệt, bầu không khí yên ắng vắng lặng. Phòng trực ban ca đêm có một cái giường đơn, sau mười hai giờ, nhân viên phục vụ ca đêm có thể đi vào ngủ một chút, khi nào khách cần thì trở lại quầy phục vụ.

Ngài Pha nói, đây là quy định có tính người nhất của khách sạn.

Nhượng Tổ đồng ý sâu sắc.

Làm việc đảo lộn ngày đêm rất tổn hại sức khỏe, đồng hồ sinh học hỗn loạn, nội tiết mất cân đối, tất cả mọi chuyện, trong khi thử việc, Nhượng Tổ đều đã tự mình thử nghiệm.

Cũng may khách sạn còn biết thương cảm nhân viên.

Nhượng Tổ ngồi khô ở quầy phục vụ. Lầu hành chính không nhiều khách lắm, hơn nữa đa số nhận khách khí, ít khi ra vào, nếu không phải tình huống đặc biệt, buổi tối rất ít khi gọi phục vụ phòng.

Nhượng Tổ cực kỳ nhàm chán, kéo ngăn kéo ra, lấy ra một quyển tiểu thuyết Tiếng Anh người trước để lại, không thèm liếc mắt nhìn tiêu đề một cái mà lật xem luôn.

Tiểu thuyết đã cũ nát, phía trên còn dính vài giọt nước canh, như vậy chủ nhân vốn có của nó từng vừa ăn cơm vừa lật xem, lại không biết ở quầy phục vụ qua tay bao nhiêu người, thoát nhìn vô cùng rách nát.

Nhượng Tổ dần dần mê mẩn.

Đó là câu chuyện kể về một người tên Tâm Ma, một người đàn ông giảng thuật, bị nhốt ở một căn cứ thí nghiệm bí mật, người ta tiến hành đủ các loại thí nghiệm không thể tưởng tượng nổi trên người anh ta, cho nên có được, năng lực giống như thần linh — có thể chữa khỏi mọi bệnh tật mà không cần thuốc thang.

Người đàn ông ban đầu cũng không biết mình có được năng lực ghê gớm chỉ thần linh mới có được này, chính là anh ta ao ước thế giới bên ngoài, ao ước cuộc sống tự do tự tại không trói buộc, cho nên anh ta chạy trốn khỏi phòng thí nghiệm.

Đang trên đường chạy trốn, người đàn ông vô tình chạm vào một ông già bị bệnh gần chết, kỳ tích xảy ra, ông già kia sau khi về nhà, khỏi bệnh mà chẳng cần thuốc thang.

Sau đó người đàn ông bị phỏng thí nghiệm tìm được, mang về căn cứ, mà chuyện anh ta có năng lực của thần linh, đã lan truyền nhanh chóng.

Người đàn ông lúc đầu biết được mình có thể chữa thương cứu sống người, vô cùng vui vẻ, nhưng mà thời gian lâu dần, lại cảm thấy mất đi hứng thú với cuộc sống, anh ta đứng ở ranh giới giữa cuộc sống của người thường và thần linh, quần quanh giãy dụa .....

Nhược Tổ đọc đến đoạn này, cười rộ lên.

Phật Tổ nói, đòi người có tám cái khổ. Sinh – lão – bệnh – tử, sở cầu bất đắc, ái biệt ly, oán tăng hội, ngũ thụ uẩn. [4]

[4] Trong quan niệm của Phật giáo, đòi người có tám nỗi khổ: Sinh – Lão – Bệnh – Tử. Mà cả bốn quá trình ấy không khi nào xa lìa nỗi khổ: Sinh khổ (sinh ra là khổ), Lão khổ (quá trình già nua của thân thể là khổ), Bệnh khổ (có bệnh tật đau ốm là khổ), Tử khổ (chấm dứt sự sống là khổ). Rồi sống trong cuộc sống xã hội cũng luôn có nỗi khổ: Sở cầu bất đắc khổ (mong muốn mà không đạt được là khổ), Ái biệt ly khổ (yêu thương nhau mà phải xa lìa là khổ), Oán tăng hội khổ (ghét thù nhau mà phải sống gần nhau là khổ), Ngũ thụ uẩn khổ (năm giác quan tương tác với thế giới bên ngoài, thọ nhận tướng sắc của vật chất, bị hình tướng của vật chất che mắt bản chất và mãi bị mê muội theo nó là khổ).

Người bình thường hận không thể có được khả năng dị thường, xuyên qua vách tường, sửa dở thành hay, đao thương bất nhập. Nhưng mà khi thật sự có được năng lực của thần linh rồi, lại hy vọng có thể trở lại làm một người bình thường, trải qua cuộc sống bình thường nhất.

Nhược Tổ rất hy vọng mình có một bàn tay vàng như vậy, chỉ cần chạm nhẹ vào người mẹ, mọi đau đớn bệnh tật đều bay đi hết thảy, cô sẽ có một người mẹ khỏe mạnh hăng hái tràn đầy sức sống.

Đáng tiếc chẳng qua chỉ là một quyển tiểu thuyết khoa học viễn tưởng.

Nhược Tổ thở dài một hơi, ngẩng đầu lên khỏi tiểu thuyết, sau đó cười khổ.

Quản đốc đang đứng cách quầy phục vụ vài bước chân, ánh mắt nhìn cô sáng ngời.

Thấy Nhược Tổ nhìn thấy mình, quản đốc đi tới, gương mặt nhìn quyển tiểu thuyết còn đang nằm trong tay Nhược Tổ.

“Tô Tây, thời hạn thử việc của cô, đã hết rồi sao?” Quản đốc gõ gõ vào mặt quầy phục vụ, chỉ chỉ ngón tay vào Nhược Tổ.

Nhược Tổ chẳng còn sức lực để mà than thở, đứng lên, giao nộp tiểu thuyết vào trong tay quản đốc.

“Tô Tây, tôi vẫn luôn thích cô.” Quản đốc tùy tay lật xem nội dung tiểu thuyết, thấy nội dung toàn bằng tiếng anh, nhớ tới vừa rồi khi mình đi lên cầu thang, thấy nét mặt đủ các loại biểu cảm của Nhược Tổ khi đọc tiểu thuyết, chắc hẳn là vô cùng say mê đến quên trời quên đất, “Việc quan trọng nhất của cô là giữ gìn bốn phận, không phải gãi đầu gãi tai làm điệu làm bộ, yêu cầu làm tốt bốn phận công tác.”

Nhược Tổ im lặng. Chính vì trung thành với bốn phận, mới tạo nên những lời đồn vô cùng ồn ào kia.

Quản đốc giơ quyển tiểu thuyết trong tay lên, “Trong sổ tay nhân viên quy định như thế nào?”

“Trong khi làm việc không được mang theo bất cứ vật phẩm cá nhân gì không liên quan đến công việc.” Nhược Tổ nhẹ nhàng nói. Ngay cả đồng hồ đeo tay của nhân viên phục vụ cũng là do khách sạn phát thống nhất, để tránh có vật phẩm tương tự với khách hàng, sinh ra hiểu lầm không cần thiết.

“Chiều theo vi phạm .....

“Phạt năm mươi tệ.” Nhược Tổ đau khổ cúi đầu. Năm mươi tệ, đủ tiền cho cô ăn sáng một tháng.

Quản đốc nhìn Nhược Tổ một cái, “Tiểu thuyết tôi tịch thu, sau khi tan ca đem năm mươi tệ đến đây nộp cho tôi.”

Trong khi làm việc, trừ phi nhận được tiền boa của khách hàng, nếu không nhân viên phục vụ không được mang theo tiền, lý do giống như trên. Cô biết Nhược Tổ trực ban không có tiền bên người.

Nhược Tổ cười khổ gật đầu, tuy rằng trực đêm ở tầng trệt đọc tiểu thuyết, nói chuyện điện thoại sớm đã là truyền thống bất thành văn, nhưng mà bị quản đốc bắt sống tại chỗ, thì lại là một vấn đề khác.

Nhược Tổ cảm thấy, từ sau khi gặp lại An Diệt Triết, mình liên bị sao mớ chiếu vào, mọi chuyện đều không thuận lợi.

Chờ khi quản đốc đi đến nơi khác của tầng trệt để tuần tra, Nhược Tổ ngồi sau quầy phục vụ, tâm tư pháp phòng, sau mười hai giờ vào phòng trực ban ngủ một chút, rốt cuộc ngủ không yên lành, lúc nào cũng giống lơ tai lên, sợ sẽ có khách hàng tới.

Lúc năm giờ, Nhược Tổ đứng dậy rửa mặt, soi gương, chải cái đầu tóc dài đen nhánh tới mức bóng mượt, sau đó búi thành một búi tóc gọn gàng sạch sẽ ở sau đầu, dùng cái kẹp tóc vải lưới mỏng cố định, thoa một chút son bóng.

Trong gương là khuôn mặt có vẻ hơi mơ hồ của một cô gái, quanh hai mắt còn có quầng thâm nhàn nhạt. Nhược Tổ nở một nụ cười mỉm tiêu chuẩn, cô gái kia cũng mỉm cười.

Nhược Tổ nói với cô gái trong gương, “The Sun Also Rises, mặt trời vẫn mọc.”

Từ xưa đã không màng mọi gian khổ.

Nhược Tổ không có dừng khi kết thúc cuộc đời đầy đau khổ này, vậy nên chỉ có thể kiên cường mà sống, khổ nữa, mệt nữa, cũng không có lý do yếu đuối.

Mặt trời vẫn mọc, cuộc sống vẫn phải tiếp tục.

Nhược Tổ lấy lại tinh thần, trở lại vị trí công tác.

Bây giờ rười, đồng nghiệp ca ngày đến giao ban với Nhược Tổ, Nhược Tổ chuyển giao chìa khóa vạn năng và sổ ghi chép cho đồng nghiệp, cả hai cùng ký tên.

Thái độ của đồng nghiệp với Nhược Tổ tương đối bình thân, nhưng mà không nhận được tò mò: “Tô Tây, cô làm sao mà quen biết An nhị thiếu?”

Bởi vì xúi quẩy! Nhược Tổ ở trong lòng hừ một tiếng, “Cũng không phải quen biết, chẳng qua là đúng lúc anh ta bắt trắng đình.”

Đồng nghiệp làm sao chịu tin? Cười nửa thật nửa giả nói: “Tô Tây cô thật là kín mồm kín miệng.”

Nếu bây giờ giờ tay lên trời thề độc mà có tác dụng, Nhược Tổ nhất định sẽ làm ngay, nhưng mà cô biết đạo lý càng tô càng đen.

Đồng nghiệp cười tùm tùm vỗ vỗ Nhược Tổ, “Tô Tây, sau này cô phải quan tâm tôi nhiều nha.”

Nhược Tổ âm thầm rùng mình một cái, so với những cô gái thể hiện rõ thái độ thù địch trên mặt mà nói, loại người nham hiểm này, cô càng sợ hơn. Thoạt nhìn nhả nhặn, đến khi cần thiết, lại sẽ dùng hết sức lực, đập thập vùi cao.

Nhược Tổ ừ ừ à à, kéo đồng đội tây vài câu, lấy có chạy lấy người. Trở lại phòng thay đồ nhân viên, thay lại bộ quần áo hàng via hè của mình, Nhược Tổ chống lại đủ các loại ánh mắt sau lưng, bước nhanh tới văn phòng quản đốc, nộp tiền phạt.

Quản đốc mỉm cười viết hóa đơn đưa cho Nhược Tổ, “Sau này nhớ rõ đừng phạm sai lầm sơ đẳng như vậy. Làm nhân viên phục vụ quan trọng là mắt nhìn sáu phương tai nghe tám hướng, không thể bởi vì nhất thời có chuyện, mà lơ là xung quanh. Phải có giác ngộ như vậy.”

Nhược Tổ gật đầu vâng dạ, trong lòng vì năm mươi tệ tiền phạt mà đau xót.

Quản đốc phát tay, “Quản lý nhân sự gọi cô đến văn phòng của cô ấy, nhanh đi đi.”

Nhược Tổ trong lòng bồn chồn, theo hành lang tĩnh mịch chậm rãi đi tới văn phòng quản lý.

Bộ khách phòng, bộ thị trường, văn phòng thư ký, phòng tài vụ ..... văn phòng quản lý, Nhược Tổ đến gần văn phòng quản lý, nhẹ nhàng gõ cửa.

Giọng nói tao nhã của phụ nữ truyền ra từ bên trong, “Mời vào.”

Nhược Tổ lúc này mới đẩy cửa đi vào.

Trong văn phòng mở điều hòa rất lớn, quản lý nhân sự chỉ mặc một cái áo sơ mi trắng, phối với bộ âu phục màu đen. Thấy Nhược Tổ mặc áo lông màu đen đi vào, chỉ tay về sofa đối diện bàn làm việc, mời Nhược Tổ ngồi, cô thì viết vài nét bút cuối cùng xuống văn kiện.

Quản lý nhân sự ước chừng gần bốn mươi tuổi, nghe nói chồng là trung tá không quân, đang như mặt trời giữa trưa, được lãnh đạo quân đội vô cùng tán thưởng. Khuôn mặt cô anh khí, nhưng mà không hề hùng hổ dọa người, khiến người khác cảm thấy thật thoải mái.

“Thảm — Nhược Tổ.” Quản lý nhân sự lấy ra một văn kiện khác, mở ra xem, “Sau ba tháng thử việc, cảm thấy công việc như thế nào? Cô cảm thấy có thích hợp với công việc này không?”

Nhược Tổ thử mỉm cười, cuối cùng đành từ bỏ, “Rất vất vả, nhưng mà tôi có thể thích ứng.”

Trong mắt quản lý nhân sự có tia tiếu nuối khó hiểu, khép văn kiện lại, “Sau ca đêm tới, kì hạn thử việc của cô sẽ hết, khách sạn không có ý định ký hợp đồng nhân viên chính thức với cô — “

Nhược Tổ gật gật đầu, cô đã chuẩn bị tâm lý.

“Cô có gì muốn nói không? Tôi có thể giúp cô phản ánh với cấp trên.” Quản lý nhân sự có chút cảm tình với cô gái trước mặt này, có thể nhìn thấy cảm xúc thất bại của cô, nhưng cũng không trút ra trước mặt mọi người.

Nhược Tổ lắc đầu, trong khi làm việc, tự ý rời cương vị, cho dù An Diệc Triết nói anh ta sẽ sắp xếp, nhưng rời cương vị chính là rời cương vị, không có lý do nào cô lại được hưởng đặc quyền.

May mắn bắt bí anh ta năm vạn tệ. Nhược Tổ nghĩ, nói chung cũng không thiệt thòi.

“Không có việc gì nữa, cô ra ngoài đi. Ngày mai tan ca đến phòng tài vụ kết toán tiền lương.” Quản lý nhân sự kết thúc cuộc nói chuyện.

Nhược Tổ đứng dậy nói với người quản lý nhân sự một câu hẹn gặp lại, rời khỏi văn phòng.

Quản lý nhân sự nhìn Nhược Tổ mặc áo lông thật dày, bóng dáng lại vẫn có vẻ gầy yếu, có chút đăm chiêu.

Bạn đang đọc truyện *Bình Thản Chịu Đựng Gian Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Mưu Tính Của Ai?

Ngày tiếp theo Nhược Tổ tan ca, đem đồng phục, đồng hồ đeo tay, chìa khóa tủ thay quần áo, sổ hiệu cùng bỏ vào trong một cái túi bảo vệ môi trường của khách sạn, đem trả cho quản đốc.

Quản đốc nhìn vẻ mặt của Nhược Tổ, trong lòng có chút tiếc nuối, rất muốn an ủi.

“Tiếng Anh của cô rất tốt, lại chịu khó chịu khổ, tôi tin cô nhất định sẽ tìm được công việc phù hợp với cô hơn.” Quản đốc vỗ vỗ cánh tay Nhược Tổ, “Hy vọng chúng ta còn có thể gặp lại.”

Nhược Tổ nói với quản đốc một câu hẹn gặp lại.

Ai thật tâm đối tốt với cô, ai hư tình giả ý, chỉ có khi nghèo túng, mới có thể thấy rõ ràng.

A friend in need is a friend indeed, hoạn nạn gặp chân tình.

Quản đốc là thật tâm đối tốt với cô.

Sau đó Nhược Tổ đến phòng tài vụ kết toán tiền lương, lĩnh tiền lương và tiền thưởng tháng đó, ngoài ý muốn phát hiện số tiền thế nhưng rất lớn.

Tài vụ nở nụ cười, “Không tính nhiều cho cô đâu, bên trong bao gồm tiền thưởng quý và tiền boia của khách hàng.”

Nhược Tổ nghe xong vô cùng tiếc nuối. Phần công việc này, lại thêm khách hàng hào phóng cho tiền boia, quả thực tiền đồ vô lượng!

Không phải không có lý do tiếc.

Rời khỏi phòng tài vụ, Nhược Tổ gặp quản lý Lâm lâu hành chính ở trên hành lang.

Quản lý Lâm nhẹ giọng gọi Nhược Tổ lại, “Tô Tây.”

Thật ra Nhược Tổ không muốn để ý tới người này, nếu không phải anh ta tạm thời rút cô tới phòng áp mái, cũng sẽ không xảy ra rất nhiều chuyện sau này. Nhưng mà Nhược Tổ biết, anh ta cũng không có năng lực dự đoán trước mọi chuyện. Cho nên vẫn lễ phép mỉm cười.

“Có tính toán gì không?” Quản lý Lâm hỏi thẳng vào vấn đề.

Cái này là ngoài ý muốn của Nhược Tổ, không nhận được nhưn này.

Quản lý Lâm bắt giác cười khổ, làm kẻ trung gian thật lằng nhằng, một lời khó có thể nói hết.

“Nếu cô đã có phương hướng rất tốt rồi, thì coi như tôi nhất thời nhiều chuyện. Nếu chưa có, thì tôi có một người bạn, làm tổng biên ở tạp chí dịch thuật. Nghe nói trình độ tiếng anh của cô rất tốt, nếu thấy hứng thú, có thể đi thử xem.” Nói xong, lấy ra một tấm card, đưa cho Nhược Tổ.

Nhược Tổ nhận lấy tấm card, rừ mi nhìn lướt qua, trên đó có tên của một người, một hàng địa chỉ, không có số điện thoại.

“Cám ơn anh, quản lý Lâm.” Nhược Tổ nhiệt tình nói lời cảm tạ.

Thế giới này coi trọng hiệu quả và lợi ích, bốn năm trước cả nhà Nhược Tổ đã ném đủ nhân tình ấm lạnh, có người bỏ đá xuống giếng, có người khoanh tay đứng nhìn, lại có người đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi xem như bố thí. Nhưng mà chung quy vẫn là có người tốt, khi người ta khó khăn, sẵn lòng ra tay giúp đỡ.

“Quản lý Lâm, hẹn gặp lại.” Nhược Tổ ở đây nói với anh lời từ biệt.

“Hẹn gặp lại.” Quản lý Lâm đứng nguyên tại chỗ, nhìn theo bóng dáng Nhược Tổ khuất dần cuối hành lang.

Đợi khi Nhượng Tổ rời đi, trong văn phòng tổng giám đốc sát vách phòng tài vụ, có một người bước ra.

Quản lý Lâm thấy người đi tới, khe khẽ thở dài, “An nhị, anh tại sao không tự mình giao cho cô ấy?”

“Tôi không nghĩ cô ấy sẽ cảm ơn tôi.” An Diệc Triết mặc âu phục màu tím, cao ráo sáng sủa, nhưng mà ánh mắt luôn thâm nhiên.

Cô không những sẽ không cảm tạ, mà sẽ còn coi anh như ôn thần, tránh còn không kịp, anh thầm nghĩ trong lòng.

Chuyện năm đó, cán cân giữa lợi và hại, bên nặng bên nhẹ, quốc gia phải được đặt lên hàng đầu. Cân nhắc an toàn cơ mật, anh không thể thả Nhượng Tổ đi.

Không chỉ không thể thả cô đi, mà còn cần phải xác nhận nhiều lần cô không phải gián điệp nước ngoài. Bạn bè với gián điệp, lại không bị tha hóa biến chất, chuyện này đối với bọn họ mà nói là một việc không dễ gì mà tin tưởng.

An Diệc Triết rừ mi. Bọn họ được huấn luyện thâm vấn chuyên biệt, luôn chú trọng gây áp lực, khiến cho phòng tuyến của kẻ bị tình nghi hoàn toàn sụp đổ, đối với một cô gái vô tội mà nói, không thể nói là không tàn khốc.

Nhưng mà liên quan đến an ninh quốc gia, khi ấy anh không có lựa chọn nào khác.

Quản lý Lâm liếc mắt nhìn cái mặt không đổi sắc của An Diệc Triết, “Nhưng mà sớm muộn gì cô ấy cũng sẽ phát hiện.”

“Đến lúc đó rồi tính.” An Diệc Triết ngược mắt lên, “Làm phiền cậu rồi, Lâm.”

Quản lý Lâm khoát tay, “Có thể vì An nhị công tử mà cống hiến sức lực, là vinh hạnh của tôi.”

An Diệc Triết bật cười, vẫy vẫy tay, “Tôi đi trước, có thời gian cùng nhau uống chén rượu.”

Ra khỏi khách sạn, An Diệc Triết bắt đầu làm việc ở trên xe, bù lại quãng thời gian buổi sáng nán nã ở khách sạn.

Thư ký ở bên cạnh nhẹ giọng thông báo với anh hành trình ngày hôm nay, buổi sáng họp, buổi trưa có hẹn dùng bữa, buổi chiều phải tham gia bản tin thời sự .....

An Diệc Triết nghe thấy lắc đầu. Công văn xếp thành núi, hội nghị nhiều như biển, là chuyện không thể tránh được. Giờ tay nhắc chân, phải mạnh mẽ quyết đoán, không thể giống như kẻ ngốc nói mê.

Thư ký liếc mắt nhìn An Diệc Triết đang cúi đầu cẩn thận xem công văn ở bên cạnh, cúi đầu nói: “Thị trưởng An, chuyện ngài bảo tôi chuyển năm vạn tệ vào tài khoản của cô Thẩm .....

An Diệc Triết nghe vậy, từ từ ngược mắt lên, nhìn về phía người thư ký xấp xỉ tuổi mình, làm việc luôn luôn đáng tin cậy, nhún nhún mi.

“Bây giờ là thời kỳ đặc biệt, tôi cảm thấy ở phương diện này ngài không nên để lại ghi chép gì, để người ta nắm thóp.” Thư ký cố gắng lấy dũng khí. Thật ra phó thị trưởng An luôn luôn ôn hòa nhã nhặn, nhưng mà anh ta lại cứ luôn cảm thấy phó thị trưởng An như vậy, trái lại càng làm cho người ta cảm thấy áp lực, Cái loại cảm giác áp bách này, không lời nào có thể hình dung được.

An Diệc Triết thấy buồn cười khép văn kiện lại, “Thư ký Tiền, cậu cảm thấy tôi suy nghĩ không chu toàn?”

Thư ký Tiền mạnh mẽ gạt đầu. Bây giờ đúng là thời kỳ mẫn cảm, văn phòng thị trưởng bầu lại nhiệm kỳ mới, là phó thị trưởng trẻ tuổi nhất của vùng này, quản lý cục an toàn thành phố, cục bảo mật, sự vụ hành chính cục công an, bên ngoài có vô số ánh mắt nhìn chăm chăm vào An Diệc Triết, chờ đợi anh không chú ý sơ suất, chờ đợi anh đi sai bước nhầm, chớp cơ hội đập anh xuống ngựa.

Đúng lúc này, thân là thư ký riêng, anh ta không thể lơ đãng nhìn lãnh đạo của mình, lại xảy ra vướng mắc về tiền bạc với một cô gái trẻ. Cái này nếu rơi vào tay người có dã tâm, chính là một chứng cứ đánh thép không cách nào xóa sạch được — có giao dịch tiền bạc với phụ nữ.

An Diệc Triết cười rộ lên, anh làm sao lại không biết những lo lắng trong lòng thư ký chứ?

“Là sơ sót của tôi.” Anh gõ nhẹ vào tay ghế dựa, “Cậu bảo nên làm thế nào?”

“Tôi đề nghị dùng một người thứ ba mà ngài tin tưởng, mang tiền mặt giao cho cô Thẩm, như vậy sẽ không lưu lại ghi chép điện tử, cô Thẩm cũng không có gì để dị nghị.” Thư ký Tiền ưỡn ngực nói.

“Vậy thì — ai là người thứ ba tôi có thể tin tưởng đây?” An Diệc Triết hỏi.

Thư ký Tiền nghẹn lời.

Đúng vậy, ai là người thứ ba có thể tin tưởng đây?

An Diệc Triết cảm văn kiện vừa khép lại vỗ nhẹ lên bả vai thư ký Tiền, “Chuyện này để tôi tự mình xử lý, cậu không cần quan tâm.”

“Dạ!” Thư ký Tiền rũ vai suy sụp.

An Diệc Triết chỉ làm như không nhìn thấy, tiếp tục vui đầu vào văn kiện.

Buổi tối tan làm, An Diệc Triết theo lệ thường về nhà ăn cơm. Ngày thường anh ở gần văn phòng thị chính. Căn hộ ở gần văn phòng làm việc hơn, cuối tuần về thăm ba mẹ. Ba An mẹ An đều đã về hưu, sớm đã rời khỏi đại viện của ủy ban thành phố, mua một miếng đất bên cạnh nhà lãnh đạo cũ Anh lão tiên sinh, để lãnh đạo và cấp dưới có thể qua lại thuận tiện, nhân hạ đến vô sự, tụ tập cùng nhau chơi cờ, ngày ngày nói chuyện phiếm, nhân nhả thỏa mãn.

Quan trọng hơn là, An đại ca lấy Anh nhị tỷ, hai nhà đã thân lại càng thêm thân.

An Diệc Triết vừa vào cửa, thấy ba và anh trai ở một bên phòng khách chơi cờ, mẹ ngồi ở sofa, vừa đan áo len vừa xem TV không chớp mắt, chị dâu thì ở một mé khác của phòng khách đọc báo, ai làm việc người lấy, an tường vô sự.

Anh cười nhạt, “Ba, mẹ, anh trai, chị dâu.”

Ba An và An đại ca đưa tay vẫy vẫy với anh, coi như chào hỏi, mẹ An nghe thấy giọng nói của con trai nhỏ, cuối cùng cũng bứt ra khỏi màn diễn hí kịch quý khóc thần giao không biết bao nhiêu tuổi, cười tủm tỉm nói, “A Nhị, có đói bụng không? Mau bỏ các thứ xuống, rửa tay ăn cơm.”

Cho dù đã hơn ba mươi tuổi, ở trong miệng của mẹ, anh và anh trai vĩnh viễn là A Đại, A Nhị. An Diệc Triết nhìn mẹ gật đầu, tỏ ý đã biết.

Người phụ nữ vẫn ngồi một bên đọc báo ngẩng đầu, liếc mắt nhìn tà nghệ cười, “Em trai đã về.”

Rõ ràng đúng là quản lý nhân sự của khách sạn.

An Diệc Triết cười nhạt kêu một tiếng chị dâu.

Bà xã An Diệc Quân, nữ sĩ Anh Kiệt ý cười càng sâu, gấp báo lại, đứng dậy gọi hai cha con An gia đang ở phòng khách, “Ba, Diệc Quân, Diệc Triết đã về, hai người dừng chơi cờ đã, có thể ăn cơm rồi.”

Hai cha con An thị đang chém giết nhau ở bàn cờ khó phân thắng bại lúc này mới buông quân cờ, song song đứng dậy đi về phía phòng ăn.

An Diệc Triết đặt cặp táp xuống, cởi áo khoác, cùng đế xuống sofa, đi về phía toilet ở dưới cầu thang, rửa tay đi ra.

Cơm nước đều đã đủ cả, sáu món một canh, đều là món ăn gia đình, người một nhà vây quanh bàn tròn ăn cơm, không khí ấm áp bình thản.

Giữa bữa ăn, mẹ An hỏi An Diệc Triết, “A Nhị, cô gái trong hôn lễ của Anh Sinh, là bạn gái của con?”

An Diệc Triết dẫn bạn gái dạo một vòng ở hôn lễ của anh ba, còn làm người ta chú ý hơn cả chuyện cô dâu chú rể biến mất. Ai còn để ý cô dâu chú rể chạy đi đâu chứ?!

Cô gái thần bí đi cùng Phó thị trưởng An trẻ tuổi có môn đăng hộ đối hay không, hai người đã đến mức độ bàn chuyện cưới xin chưa, không một cái nào không phải là tiêu điểm để người ta bàn luận.

Ngay cả mẹ của đương sự, cũng không tránh khỏi tò mò.

Đáng tiếc bà chủ An gia là người duy nhất chẳng hay biết gì, người khác đều biết đó là anh cứu trần như cứu hỏa, diễn trò thôi.

Ba An, An đại, Anh Kiệt ba người trao đổi ánh mắt, nhất trí việc này vẫn để An Diệc Triết tự mình báo cáo là tốt nhất, miễn cho bà lại oán trách bọn họ biết rõ tình hình mà không thông báo.

An Diệc Triết nghe xong, liếc mắt nhìn thái độ sống chết mặc bay của ba, anh trai và chị dâu, sau đó cười thản nhiên.

“Mẹ có thích không?”

Ba An nghe thấy chớp chớp mi.

An đại ca và nhị tỷ trao đổi ánh mắt: Tới rồi, tới rồi!

Mẹ An suy nghĩ một chút: “Nhìn từ xa xa thì thấy rất được, không biết nhân phẩm thế nào? Hay là khi nào có thời gian, con dẫn tiểu cô nương về nhà cùng ăn bữa cơm.”

Mẹ An không có quan niệm dòng dõi, chính bà cũng chỉ là một cô gái nông thôn không biết được bao nhiêu chữ, cũng không có giác ngộ cao quý vĩ đại gì. Năm đó chồng bà theo Anh lão tiên sinh bắt đầu làm từ cảnh vệ, sau đó được đề bạt, làm một mạch tới trợ lý phó bộ trưởng bộ công thương, có thể nói là thăng tiến như vũ bão, bà chẳng qua cũng chỉ ở nhà lo chuyện nhà cửa, dạy dỗ hai đứa con trai, không để cho ông bận rộn chuyện nội vụ còn có thêm phiền não mà thôi.

Bây giờ cả hai đều đã nghỉ hưu, nhân rồi đến không có việc gì làm, chỉ muốn ngấm kẹo chơi với cháu.

Thế nhưng vợ chồng con trai cả, kết hôn đã nhiều năm, vẫn cứ không thấy động tĩnh gì. Bà mong a mong, chờ a chờ, mượn một câu ca từ là, đợi đến khi hoa lá đã rụng hết, cũng không đợi được cháu trai hay cháu gái.

Mẹ An đợi đến mức không còn hy vọng gì, bây giờ tất cả hy vọng đều đặt trên người đứa con trai nhỏ.

Bây giờ có một tia hy vọng mơ hồ, không khỏi mừng rỡ, hoàn toàn không nhìn thấy ánh mắt bất đắc dĩ mà chồng và đứa con cả trao đổi với nhau.

An Diệc Triết cười rộ lên, “Được, khi nào có thời gian con dẫn cô ấy về ăn cơm.”

Ba An nghe vậy, ho khan.

An Diệc Quân tặng anh một ánh mắt “Tự giải quyết cho tốt”, xem như đã làm hết tình nghĩa anh em.

Khóe mắt Anh Kiệt hơi run rẩy, An tiểu nhị, không phải ngay từ đầu mày đã có chủ ý này chứ?

Bạn đang đọc truyện *Bình Thản Chịu Đựng Gian Khổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Đường Như Cổ Nhân Đến.

Nhược Tổ hắt xì một cái, sau đó tỉnh lại.

Sờ sờ chớp mũi, Nhược Tổ nghĩ, không biết ai đang thăm thì sau lưng mình?

Vì phòng ngừa cảm cúm, Nhược Tổ đeo khẩu trang xong mới đi tới phòng mẹ.

Bác sĩ nói các chức năng thân thể của người bệnh bại liệt không được rèn luyện thường xuyên, khả năng miễn dịch rất kém, sợ nhất là đột nhiên cảm cúm phát sốt.

Có một lần Nhược Tổ làm mẹ bị lây cảm cúm, khiến mẹ phát sốt, cuối cùng chuyển thành viêm phổi, không thể tự hô hấp, cần phải nhờ đến máy hô hấp để cung cấp đường khí.

Nhược Tổ tự trách mãi, mẹ Thầm tỉnh lại, thấy mình nằm ở viện, nước mắt liền tuôn rơi.

Nhược Tổ phải đi làm kiếm tiền, đành phải nhờ một dì y tá đến chăm sóc cho mẹ. Có một hôm cô bị tắc đường, đến muộn, đi tới cửa phòng bệnh, đứng lúc nghe thấy giọng nói mơ hồ của mẹ nói với y tá: “.....Chết rồi ..... Con bé cũng được giải thoát ..... Sao lại không chết chứ .....”

Người y tá kia cũng thật nhiệt tâm, tận tình khuyên bảo mẹ Thầm, “Con gái bà vất vả như vậy là vì cái gì? Còn không phải là hy vọng bà có thể sống thật dài thật lâu sao? Nếu bà thật sự ra đi, còn có ai thật tâm yêu thương con bé? Cho nên phải chăm sóc thân thể cho tốt. Tôi chăm sóc rất nhiều người bệnh giống như bà vậy, sống đến bảy tám mươi tuổi cũng đều có. Quan trọng nhất là tinh thần phải tốt .....”

“..... Tôi làm liên lụy đến con bé .....”

Nhược Tổ không nghe nổi nữa, lặng lẽ bỏ đi, một mình nằm trốn ở trong một góc vườn hoa, khóc nức nở, khóc đến co giật, khóc đến gần như khóc hết nước mắt của cả một đời, Nhược Tổ mới đứng dậy khỏi cái ghế dài dưới gốc cây tùng thấp, vào siêu thị nhỏ của bệnh viện mua một lọ nước đá, lăn qua lăn lại lên mí mắt sưng phù vì khóc.

Đợi tới khi Nhược Tổ xác định mắt mình đã không còn sưng đỏ, đi vào phòng bệnh của mẹ, đã là một lúc sau.

Bắt đầu từ ngày đó, Nhược Tổ không bao giờ chảy một giọt nước mắt nào nữa, cô thể với chính mình, quyết không để mẹ thấy đáng về đau lòng khổ sở của mình!

Nhược Tổ như thường ngày đưa mẹ vào nhà vệ sinh giúp mẹ đánh răng rửa mặt, bón cơm sáng cho mẹ, chuẩn bị hoa quả lót dạ để trên tủ đầu giường, dặn dò mẹ không cần tiết kiệm thay mình, lại đặt cái di động ở bên cạnh, “Mẹ, mẹ có việc tìm không được ai giúp, thì gọi điện cho con nhé.”

Mẹ Nhược Tổ gật đầu, đưa tay vuốt ve hai gò má con gái, “.....”

Nhược Tổ nắm lấy bàn tay gầy yếu của mẹ, nở nụ cười, “Biểu hiện khi làm việc của con tốt, giờ đã chuyển sang làm ca ngày, không còn vất vả như trước kia nữa, cho nên, mẹ, mẹ phải yên tâm nghỉ ngơi, mọi chuyện rồi sẽ tốt lên.”

Sáng sớm mỗi ngày, sau khi làm xong mọi việc, Nhược Tổ nói lời tạm biệt với mẹ, “Con đi làm đây mẹ, tạm biệt.”

Câu cửa miệng người ta thường nói với người nằm lâu trên giường bệnh là con bất hiếu, nhưng mà Nhượng Tổ sẽ không nói câu này.

Nhượng Tổ luôn cho rằng là do mình mà mẹ mới bị liệt, nhiều năm qua, ẩn sâu trong nội tâm cô luôn đầy áy náy, vẫn hy vọng có thể cho mẹ một cuộc sống thoải mái.

Nhượng Tổ đeo ba lô, như thường ngày leo lên xe đạp rời khỏi cái sân nhỏ, đi chậm rì rì dọc theo con đường xi măng nhỏ người ta tự xây dựng ven hồ cá và rừng đào về phía bên xe điện ngầm.

Trên đường đi gặp mẹ Phùng, thấy Nhượng Tổ, ngăn cô lại, đưa cho cô một cái bánh quẩy vàng óng và một nắm xôi, “Ngày nào cũng chỉ ăn một chút cơm nhão sao mà no được chứ? Đi đi đi, khách khí với đi làm gì? Nhanh đi làm đi, đừng để muộn lại bị ông chủ mắng.”

Nói xong, mẹ Phùng tránh đường cho Nhượng Tổ, cầm cây lau sậy để mời lửa, chậm rì rì đi vào trong nhà.

Nhượng Tổ quay đầu liếc mắt nhìn bóng dáng béo lùn chắc nịch của mẹ Phùng, lại nhìn túi ni lông ở trong tay, mỉm cười, sống mũi hơi cay cay. Mẹ Phùng chắc là chơi mệt chợp thảng đi? Bình thường cô là người hay nịnh bợ di nhất.

Nhượng Tổ nhân lúc còn nóng ăn sạch tron cái bánh quẩy thơm giòn và nắm xôi, cuối cùng còn không quên liếm ngón tay, ai thèm để ý nó được làm bằng dầu mỡ ngàn năm hay là bột giặt quần áo lên men chứ?

Sau đó cười xe tiếp tục hành trình ba mươi phút đến bên xe điện ngầm, như thường quét thẻ đi vào, hướng về khu phố trung tâm.

Nhượng Tổ không có nói với mẹ chuyện mình mất công việc ở khách sạn. Nói để làm gì? Chỉ tăng thêm phiền não cho mẹ mà thôi. Nhượng Tổ mỗi ngày làm dáng vẻ như đi làm, thật ra là đến khu phố trung tâm tìm thư viện, ngồi xuống đất đọc sách cả một ngày, hoặc là tìm một vị trí nào đó ở cửa hành ăn nhanh, đọc sách đến tận lúc hoàng hôn.

Không phải không thể ở lại cửa nhà, chỉ là người cùng khu ít nhiều gì cũng đều có quan hệ họ hàng, rồi ai thấy cô lượn lờ bên ngoài, rơi vào lỗi tai mẹ Phùng, vậy tương đương rơi vào trong tai mẹ, Nhượng Tổ không dám mạo hiểm.

Mẹ Phùng rất quan tâm đến công việc của Nhượng Tổ, gần bằng mẹ cô. Ở một góc độ nào đó mà nói, còn có thể nhiều hơn cả mẹ cô nữa. Dù sao nhà họ Thẩm đều trông vào thu nhập của Nhượng Tổ, mới có thể đứng hạn nộp tiền thuê nhà.

Nhượng Tổ xuống xe ở quảng trường khu phố trung tâm, cùng với đám đông ngày ngày đi làm, đi ra khỏi bên xe điện ngầm.

Dưới bầu trời xanh thẫm, lại là một ngày bận rộn.

Mà Nhượng Tổ đứng ở bên xe điện ngầm, có chút mờ mịt. Thế giới to lớn như vậy, nhưng mà nơi nào mới là đích đến của cô?

Hiền triết Platon [5] hỏi: Ta là ai? Ta từ đâu tới? Ta phải đi tới đâu?

[5] Platon : (tiếng Hy Lạp: Πλάτων, Platōn, “Vai Rộng”), khoảng 427-347 TCN, là một nhà triết học cổ đại Hy Lạp được xem là thiên tài trên nhiều lĩnh vực, có nhiều người coi ông là triết gia vĩ đại nhất mọi thời đại cùng với Socrates (Σωκράτης) là thầy ông.

Nhượng Tổ cho tới bây giờ luôn cảm thấy mệnh đề triết học này, đối với người trẻ tuổi mà nói, quá mức sâu sắc. Không trải qua thăng trầm hơn người, không từng trải việc đời, ngông cuồng nói mình là ai, mình từ đâu tới, muốn đi đâu, thì thật giống như tuổi trẻ không biết thế nào là mùi vị sâu nào, chỉ thấy hay thấy lạ thì mạnh mẽ.

Nhưng mà thời khắc này, Nhượng Tổ chưa bao giờ cảm thấy mờ mịt như vậy.

Cô có thể miễn cưỡng cười vui trước mặt mẹ, quay người đi, lại tìm không thấy lối thoát.

Nhượng Tổ cười khổ, cảm thấy cảnh trong mơ đã trở thành sự thật. Cô một mực chạy trốn trong bóng đêm, tìm không thấy lối thoát.

Mẹ Phùng từng ở dưới lầu lôi kéo cô nhẹ nhàng giảng giải.

“Tiểu Tổ, cháu như thế này là không được. Cha cháu hàng năm đều lái xe bốn ba ở bên ngoài, rất lâu mới về nhà một chuyến, cháu chỉ là một cô gái, vừa đi làm, vừa chăm sóc người mẹ ốm bệnh, quá vất vả.”

Nhượng Tổ nhớ rõ khi đó mình chỉ cười một cái, không nói gì thêm.

Mẹ Phùng giống như được cổ vũ, “Đi thấy cháu quan trọng nhất vẫn là tìm lấy một người chồng có tiền! Phụ nữ mà, dù giỏi giang tới đâu cũng chỉ với tới nửa bầu trời, trong nhà dù thế nào cũng cần có một người đàn ông làm trụ cột.”

Thấy Nhượng Tổ không có ý phản bác, mẹ Phùng liệt kê từng chỗ từng chỗ tốt đều là những kẻ độc thân có tiền.

“Này, Tiểu Tổ cháu xem, Di Lệ ở trấn đông, cả nhà chỉ trông vào một cửa hàng mỹ phẩm, con bé vừa mới tốt nghiệp trung học, liền gả cho ông chủ nhỏ xưởng sản xuất đồ gia dụng, cả nhà bọn họ không phải đều một bước lên tiên.”

Nhược Tổ biết cô gái tên Di Lệ kia, quả thực là rất xinh xắn, mấy nam thiếu niên ở trấn trên đều không quản đường xa, sẵn lòng tới cửa hàng mỹ phẩm nhà cô bé mua pin, giấy, nước khoáng, chỉ để nhìn Di Lệ một cái. Sau đó cô bé gả cho ông chủ xưởng sản xuất đồ gia dụng, cha, anh, chị dâu cô bé, tất cả đều tìm được việc làm ổn định, chỉ còn mẹ cô bé ở nhà trông cửa hàng mỹ phẩm.

“Tiểu Tổ cháu cũng không kém ai, nên để tâm, tìm một người chồng có tiền. Con rể mời một người giúp việc đến chăm sóc hầu hạ mẹ vợ rửa mặt chải đầu ăn cơm, như vậy không phải tốt lắm sao?” Mẹ Phùng nói đến húng khởi, bàn tay đầy đặn vỗ mạnh vào lưng Nhược Tổ, Nhược Tổ bị vỗ tới gần như nội thương, “Lại nói, cháu vẫn hóa tốt, so với Di Lệ còn có giá hơn, còn sợ không tìm được người chồng tốt sao?”

Nhược Tổ vâng vâng dạ dạ, trong lòng cười khổ.

Kẻ có tiền cũng không coi tiền như rác, tuổi trẻ xinh đẹp đương nhiên hấp dẫn, chính là bên ngoài có không biết bao nhiêu cô nàng thanh xuân phơi phới, sau lưng không hề có gì cần lo lắng để lựa chọn, như cô một cô gái có một người mẹ bị bại liệt cần chăm sóc, mất danh dự bị đuổi khỏi đại học, cũng chẳng có nghề nghiệp ổn định, đương nhiên không phải sự lựa chọn hàng đầu.

Nhược Tổ không chỉ không phải sự lựa chọn hàng đầu, mà thứ hai, thứ ba, thứ n cũng không đến lượt cô.

Nhược Tổ hiểu rất rõ.

Người thanh niên mạnh mẽ rạng rỡ, đưa cô đi giới thiệu làm quen với mọi người kia, chẳng lẽ không hiểu rõ cô? Chẳng lẽ không thật tâm thích cô?

Nhưng mà khi lời đồn đại chuyện nhảm xôn xao, người đầu tiên không chịu nổi áp lực, quay lưng rời đi, lại chính là anh ta!

Trên phố này có biết bao diễn viên nổi tiếng, có thể nói là nữ minh tinh vang danh quốc tế, muốn gả vào nhà giàu có, cũng không thành công, huống chi là một Thẩm Nhược Tổ nhỏ nhỏ?

Không không không! Thẩm Nhược Tổ không ôm chút hy vọng nào vào tình yêu.

Chính là những lời này, Nhược Tổ không nói với mẹ Phùng dù chỉ một chữ.

Nhưng mà giờ này khắc này, đứng ở nơi kẻ đến người đi, không một ai sẽ vì một người khác mà dừng chân ở cửa bến xe điện ngầm, Nhược Tổ nhớ tới những lời của mẹ Phùng khi đó, cảm thấy mệt mỏi không nói lên lời.

Giả sử lúc này, có một người đàn ông bước tới nói với cô: Không sao cả, mọi chuyện đều đã có anh rồi, em tựa vào vai anh, nghỉ một chút đi, Nhược Tổ không biết liệu mình có nhào vào lòng người đàn ông đó, không đứng lên nữa.

Có người chạy qua hơi va vào vai Nhược Tổ, quay đầu trừng mắt nhìn cô, lại tiếp tục chạy đi.

Nhược Tổ kiểm tra vết bầm bị va phải từ trước đó, bà vai còn chưa khỏi hẳn, sự đau đớn âm ỷ khiến cô sớm quên đi sự hoang mang bất lực, cúi đầu kiểm tra ba lô kẹp dưới nách.

Dựa vào đàn ông?!

Nhược Tổ cười tự giễu. Bạn cùng phòng đại học trước kia, có một bạn học nữ từng chịu vết thương tình cảm, câu cửa miệng của cô ấy là: Đàn ông mà đáng tin, heo mẹ cũng biết leo cây.

Lúc đó không hề có ưu phiền, mọi người nghe xong, chỉ hi hi ha ha cười.

Bây giờ Nhược Tổ nhớ lại, vẫn cứ cười.

Nhưng mà đã không còn có thể trở lại làm cô gái vô ưu vô lo khi đó nữa.

Thư viện còn chưa tới giờ mở cửa, Nhược Tổ đi sang cửa hàng thức ăn nhanh bên cạnh, mua một ly đồ uống nóng, ngồi xuống vừa từ từ uống, vừa mở di động, đọc tiểu thuyết.

Điện thoại di động, bây giờ đối với Nhược Tổ mà nói, được xem là xa xỉ phẩm, cô phải bỏ ra mấy trăm tệ ra để mua một cái, cô vẫn cảm thấy tiếc rẻ. Cái điện thoại này, vẫn là cái người thiếu niên năm xưa tặng.

Nhược Tổ nếu có chút tôn nghiêm, sẽ đem nó vứt bỏ.

Nhưng mà một văn tiền bức chết anh hùng hào hán.

Bây giờ đối với Nhược Tổ, tôn nghiêm vô dụng.

Ở trong mắt Nhược Tổ, tiền mới là quan trọng nhất.

Có tiền mới có thể nộp tiền thuê nhà, có tiền mới có thể mua thuốc bổ cho mẹ, có tiền mới có thể duy trì gia đình này .....

Những thứ khác?! Đều không quan trọng!

Tuy rằng Nhực Tổ không định đến tạp chí dịch thuật mà quản lý Lâm giới thiệu, nhưng không thể nghi ngờ là quản lý Lâm đã vạch ra cho Nhực Tổ một con đường rộng rãi sáng sủa. Cô tính toán đọc vài bộ tiểu thuyết được phiên dịch, đối chiếu bản gốc, tìm hiểu một chút giá cả thị trường của việc phiên dịch. Có lẽ có thể ở nhà làm công việc phiên dịch, tính phí theo văn kiện. Như vậy có thể ở nhà chăm sóc mẹ, cũng không ảnh hưởng tới thu nhập.

Mấy ngày nay Nhực Tổ đều đến thư viện đọc sách không quản gió mưa, cũng thuận tiện dò xét giá cả thị trường một chút.

Ngồi ở cửa hàng thức ăn nhanh đến chín giờ, Nhực Tổ uống nốt chút đồ uống đã nguội lạnh, đeo ba lô lên, bước ra cửa đi tới thư viện.

Nhực Tổ đi tới thư viện, vừa đúng lúc thư viện mở cửa, đã có rất nhiều người yêu sách tụ tập ở trước cửa cuốn, chờ mở cửa. Nhực Tổ thấy trong đó có cụ già hơn bảy mươi, có người mẹ đẩy xe trẻ em, có học sinh đeo kính, Nhực Tổ mỉm cười, người yêu sách, đặc biệt thích yên tĩnh.

Vào cửa, Nhực Tổ lên lầu, đi thẳng đến khu để sách kỹ năng phiên dịch, vừa vận tìm được bộ sách mà mình ngưỡng mộ trong lòng, lấy xuống thật cẩn thận, ngồi ở lối đi nhỏ giữa hai hàng giá sách, vui đầu vào đọc.

Có người đi qua lối đi nhỏ, đến trước mặt Nhực Tổ hơi hơi do dự, Nhực Tổ rút chân lại, tiếp tục đọc sách.

Người nọ đi qua, không lâu sau, lại trở lại, che khuất ánh sáng trên đầu Nhực Tổ.

Nhực Tổ vì thiếu ánh sáng mà nhíu mày, lại thu chân vào trong một chút.

Nhưng mà bóng râm trên đỉnh đầu kia cũng không có ý định rời đi.

Nhực Tổ không nhịn được ngẩng đầu lên.

Người nọ đưa lưng về phía ánh sáng, quan sát Nhực Tổ, bày phần chắc chắn, ba phần chần chừ hỏi: “Nhực Tổ?”

Bạn đang đọc truyện *Bình Thản Chịu Đựng Gian Khổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Đồ Rùa Đen Không Có Chữ Tín!

Nhực Tổ nhìn người đi tới, không biết có nên giả vờ mất trí nhớ hỏi một câu: Anh là?

Đáng tiếc Nhực Tổ không làm được, rốt cuộc vẫn vô mộng đứng lên, “Diệu Tổ.”

Người thanh niên đeo kính mặc bộ âu phục hưu nhân mỉm cười, phô ra đôi má lúm đồng tiền và hàm răng trắng bóng, khiến anh ta thoát nhìn thêm hai phần rạng rỡ, bớt hai phần chín chắn, “Anh đã tìm em rất lâu, Nhực Tổ.”

Nhực Tổ nghẹn, đè nén xúc động muốn phản bác.

Âu Diệu Tổ sớm đã không còn là người thiếu niên ngây ngô năm đó, đôi mắt với cô gái mà năm đó mình đã từng hiểu rõ, lại thấy cảm xúc mệnh mang, nhưng trên mặt cũng chỉ là nụ cười khéo léo, “Có thời gian không? Chúng ta tìm một chỗ ngồi uống chén trà đi?”

Nhực Tổ gật đầu, cũng tốt, đã đến lúc phải từ biệt quá khứ.

Âu Diệu Tổ và Nhực Tổ sóng vai rời khỏi thư viện, bên ngoài ánh mặt trời sáng lạn, vài người phụ nữ thích chưng diện giờ đã mặc thời trang mùa xuân, đang đưa đi qua đầu đường.

Nhực Tổ cúi đầu, vừa đi, vừa đếm gạch lát vỉa hè.

Âu Diệu Tổ nghiêng đầu, nhìn đỉnh đầu Nhực Tổ, trong lòng lại có xoáy lốc nho nhỏ, trái tim mềm mại. Rất muốn đưa tay ôm Nhực Tổ vào lòng nhưng mà nghĩ tới thân phận hiện tại của mình, rốt cuộc cũng không làm.

“Mấy năm nay, em ..... có khỏe không, Nhực Tổ?”

Nhực Tổ bẽn lẽn hỏi, tốt thì sao, mà không tốt thì thế nào?

Rất tốt, cũng không cần thiết phải khoe khoang với anh ta; không tốt, lại càng không cần anh ta thương hại.

Năm đó, khi Nhực Tổ cần anh ta nhất, ánh mắt anh ta né tránh, đã vậy thì bốn năm sau, Thậm Nhực Tổ sống có tốt hay không, cũng không còn liên quan gì tới Âu Diệu Tổ.

“Anh vẫn luôn muốn nói với em một câu thật xin lỗi.” Âu Diệu Tổ nhẹ giọng nói, “Khi ấy còn trẻ, không thể độc lập về kinh tế, tất cả đều phải nghe theo lời mẹ .....”

Nhược Tổ ngẩng đầu lên, hóa ra bây giờ đôi cánh cứng cáp rồi, nên không cần nghe lời mẹ nữa?

Âu Diệu Tổ nhìn rõ nghi vấn trong mắt Nhược Tổ, muốn cười, nhưng mà lại thấy quá đau xót.

“Năm ngoái mẹ anh đã qua đời rồi, trong thời kỳ để tang [6] anh phải thành hôn, đây là tâm nguyện cuối cùng của bà.”

[6] Thời kỳ để tang : là thời gian 100 ngày kể từ khi người thân mất.

Nhược Tổ sững sốt, vội nói : “Thật xin lỗi.”

Âu Diệu Tổ rất muốn đưa tay, xóa đi sự lãnh đạm và phòng bị trong mắt Nhược Tổ, nhưng mà anh đã có vợ, đã mất đi tư cách đó rồi.

“Anh biết bây giờ dù có làm gì, cũng không thể bù đắp những thương tổn năm đó mình đã tạo ra, nhưng mà —— ” anh ta thò tay vào túi áo rút ra một tấm danh thiếp, đưa cho Nhược Tổ, “Nếu em có gì cần anh giúp đỡ, nhớ gọi cho anh.”

Nhược Tổ theo bản năng nhận lấy danh thiếp, sau đó không nhìn được cười. Quái lạ, gần đây hình như nhận được rất nhiều danh thiếp, hay là bàn tay vận mệnh sau khi ném tới một người tên “An Diệc Triết”, rồi cuộc cũng quyết định đem tới cho cô hai cái tên gọi là “Người hào tâm”, cho cô ném thử chút trái ngọt?

Cuối cùng hai người cũng không tìm một chỗ ngồi xuống, uống một chén trà, hồi tưởng chuyện xưa, mà từ biệt ngay ở đầu đường. Anh ta đi bên trái, cô đi bên phải.

Từ bốn năm trước, bọn họ đã gặp nhau thoáng qua ở ngã tư đường của cuộc đời, lần này, cũng chỉ là một sự chùng chéo của vận mệnh, sau đó kết cục vẫn như xưa, mỗi người một ngã.

Nhược Tổ không biết Âu Diệu Tổ có tiếc nuối hay không, nhưng cô hoàn toàn không muốn vướng mắc với những mảnh tàn dư còn lại của quá khứ đó, khi đi qua thùng rác, Nhược Tổ cầm tấm danh thiếp trong tay, ném vào, ném luôn tất cả những đau lòng khổ sở tiếc nuối của những ngày xưa vào đó.

Sớm đã nên ném bỏ, Nhược Tổ nghĩ.

Giữa trưa, Nhược Tổ ở một quán ăn nhỏ ăn một bát vằn thắn, định sẽ tiếp tục tới thư viện đọc sách. Trên đường đi tới thư viện, Nhược Tổ đi qua ngân hàng, bên trong có lác đác vài người, đầu óc khẽ xoay chuyển, đẩy cửa đi vào.

Vào lúc giữa trưa, ngân hàng chỉ mở hai cửa sổ giao dịch, cả đại sảnh ngân hàng im ắng. Nhược Tổ đi về phía một cái máy rút tiền tự động nằm trong một gian phòng trong suốt, mở khóa cái tủ được che khuất ở sườn ba lô, lấy thẻ lương được phát khi vẫn còn làm việc ở khách sạn ra, đút thẻ vào.

Bây giờ, công việc đã mất, nhưng mà thẻ lương kia vẫn mở.

Nhược Tổ đăng nhập vào hệ thống, kiểm tra số dư tài khoản của mình, sau đó đôi mày thanh tú nhíu lại.

Vẫn là con số trước kia.

An Diệc Triết đang chủ trì hội nghị, bố trí công an phòng cháy chữa cháy và cảnh sát hình sự phối hợp diễn tập.

Công tác chuẩn bị tổ chức triển lãm quốc tế đang bước vào giai đoạn cuối cùng, tất cả các ban ngành liên quan phải nhanh chóng lên dây cót, để đảm bảo triển lãm tiến hành suôn sẻ, làm những công tác chuẩn bị cuối cùng.

” ..... Phân công chức trách rõ ràng khi có chuyện xảy ra, xử lý theo nguyên tắc, trình tự yêu cầu, ngay khi phát giác, xây dựng đề án xử lý phản ứng hóa học bằng máy khẩn cấp, mời chuyên gia giảng giải, tổ chức xem xét thực địa ..... đội huấn luyện đặc biệt ngay lập tức xử lý các nguy cơ, đảm bảo triển lãm quốc tế an toàn suôn sẻ ..... “

Lúc An Diệc Triết ở hội nghị nhấn mạnh nhiều lần, quyết không được phép để xảy ra sơ suất, di động trong túi rung ” ề ề”.

Đội khi hội nghị kết thúc, An Diệc Triết trở lại văn phòng của mình, đã là ba giờ chiều.

Thư ký Tiền đem mấy văn kiện đã được ký tên đi, lại đặt thêm mấy phần văn kiện lên bàn làm việc, “Thị trưởng An, trong lúc ngài họp, Phó thị trưởng Lưu và thư ký Đới gọi điện tới, xin ngài sau khi kết thúc hội nghị gọi lại cho họ.”

An Diệc Triết gật gù đầu, tỏ ý đã biết, “Ồ đây hiện giờ không có việc gì, cậu đi làm việc của cậu đi, thư ký Tiền.”

Thư ký Tiền theo lời lẳng lặng rời khỏi văn phòng.

An Diệc Triết trước tiên đem phân loại công việc nặng nhẹ, không đề cập tới tin tức cơ mật và mẫn cảm, trực tiếp giao tới ban phúc đáp, phần là những văn kiện có đề cập, liền giao cho thư ký Tiền, căn cứ theo con đường cơ mật quy định bảo mật nội bộ, đưa tới các phòng ban. Sau đó lại gọi điện cho Phó thị trưởng Lưu quản lý giao thông, tiến hành bàn bạc vấn đề phối hợp diễn tập .....

Đợi khi hoàn thành một loạt công việc này, anh lại ngẩng đầu nhìn đồng hồ, đã gần năm giờ.

Lúc này anh mới có thời gian lấy di động ra, xem xét những tin nhắn đã được gửi đến từ trước đó.

Làm phó thị trưởng trẻ tuổi nhất, văn phòng An Diệc Triết có thiết lập đường dây nóng quần chúng, cùng với hòm thư điện tử thị trưởng, từng tháng có hai ngày cố định thị trường tiếp dân. Trong thời gian này, sẽ đặc biệt lập một số điện thoại mới, công khai rộng rãi với nhân dân thành phố, kịp thời nghe những phản hồi của nhân dân thành phố.

Nhưng mà số điện thoại di động này, chỉ có người nhà và một vài người thân cận biết, An Diệc Triết biết nếu không phải tình huống khẩn cấp, bọn họ sẽ không gọi cho anh trong thời gian làm việc.

Trên di động có một tin nhắn chưa đọc, gửi đến từ một dãy số lạ.

An Diệc Triết đọc tin nhắn ngắn ngủi.

Chỉ có vài chữ ít ỏi : Chim sẽ lộ diện kiếm ăn.

An Diệc Triết đọc tin nhắn xong, trong đôi mắt lạnh lùng, ánh lên một nét cười.

Anh có thể tưởng tượng biểu cảm trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Nhượng Tổ khi đến máy rút tiền tự động, kiểm tra số dư tài khoản, phát hiện năm vạn tệ không hề được chuyển tới.

Thật ra anh có thể thông qua đồng nghiệp cục an toàn trước đây, bây giờ là cấp dưới, chuyển hình ảnh theo dõi ở máy rút tiền tự động tới. Nhưng mà giám sát tài khoản của Thẩm Nhượng Tổ, đã là xâm phạm sự riêng tư của cô, anh không định vượt quá chừng mực.

An Diệc Triết chinh đốn cảm xúc, trong đầu nhanh chóng tìm kiếm những tin tức chị dâu đưa cho mình, tìm được số di động của Nhượng Tổ, ấn từng phím từng phím.

Anh cho bản thân mình thời gian mười một giây để đổi ý, giao chuyện này cho thư ký Tiền xử lý.

Nhưng mà trong đầu, luôn cuộn lên một bóng dáng đầm đìa đáng yêu, không xua đi được.

Rốt cuộc vẫn ấn nút gọi đi.

Điện thoại vang một lát, mới có người nghe, đầu dây bên kia vô cùng ồn ào, tín hiệu lúc mạnh lúc yếu.

“..... A lô?”

“Thẩm Nhượng Tổ.” An Diệc Triết nghe thấy giọng nói uể oải kia, ít nhiều có chút áy náy, nhưng mà trong nháy mắt liền nén xuống.

“..... Là tôi ..... Xin hỏi anh là .....” giọng nói của cô gái đầu dây bên kia có sự dè dặt cảnh giác.

An Diệc Triết mỉm cười, “Tôi là An Diệc Triết.”

Phản ứng của đầu dây bên kia là một hồi “Tút—“, kết thúc cuộc gọi.

An Diệc Triết nhìn chăm chăm vào đồng hồ hiển thị thời gian mười giây trên màn hình, hơi ngạc nhiên một lát, lập tức không nhận được ngồi trong văn phòng cười nhẹ.

Đã phần nộ tới mức ngay cả giọng nói của anh cũng không muốn nghe thấy rồi sao?

Cách chừng một phút đồng hồ, dãy số kia lại gọi lại.

“An Diệc Triết, OOX%%**XXOO. . . . .” Cô gái nhỏ dùng rất nhiều từ ngữ nước ngoài ân cần hỏi thăm anh, cuối cùng dùng tiếng mẹ đẻ nguyên rũa, “Đồ rùa đen không có chữ tín! Quý bắt anh đi!”

Rõ ràng từ ngữ nước ngoài nội dung đặc sắc hơn nhiều.

An Diệc Triết gần như có thể nghe thấy tiếng nghiền răng ken két, có thể thấy người đầu dây bên kia đã tức đến nghiền răng nghiền lợi.

Chờ Nhượng Tổ trút giận xong, anh mới thoải mái tiếp lời, “Bây giờ cô đang ở đâu? Tôi tới đón cô.”

Cô gái nhỏ đầu dây bên kia nghẹn lời vài giây, sau đó thông báo tên bến xe điện ngầm. “Anh đem tiền tới cho tôi?”

Không phải không hoài nghi.

An Diệc Triết thực sự không nhận được cười rộ lên, “Hôm nay không mang nhiều tiền mặt như vậy.”

Trước khi Nhượng Tổ bạo phát, anh nghiêm túc nói, “Hôm nay mời cô ăn cơm, cảm ơn cô hôm đó đã giúp đỡ tôi, cũng xin lỗi vì bản thân không thể thực hiện lời hứa.”

Đối phương không biết Nhượng Tổ lắm bả cái gì đó, cuối cùng con tức cũng hạ xuống. “Tôi đứng ở cửa ra vào.”

“Được, khoảng hai mươi phút nữa tôi sẽ tới.”

An Diệc Triết ngắt máy, đứng dậy khỏi bàn làm việc, thân hình cao to, đầy dẻo dai, mơ hồ giống như con báo săn hành tẩu trong rừng rậm, tao nhã, bình tĩnh, hơn nữa — nguy hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Bình Thản Chịu Đựng Gian Khó* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Miệng Ăn Thịt Của Người Ta, Không Thể Lên Giọng.

Thấy xe của An Diệc Triết, Nhượng Tổ rất có tự giác, chạy chậm qua, mở cửa xe.

An Diệc Triết lập tức gạt mình, hơi bị kinh ngạc.

Năm vạn tệ, giống như cánh cửa sinh mệnh của Nhượng Tổ, cho nên cô rất thực tế cúi đầu trước An Diệc Triết, rũ mi xuôi mắt.

Cửa xe dán lớp phim tối màu, ngăn cách tầm mắt ở bên ngoài nhìn vào, trong nháy mắt khi mở cửa xe, Nhượng Tổ lờm An Diệc Triết.

An Diệc Triết ho khụ một tiếng, giọng hai tay quá đầu, làm tư thế đầu hàng.

Nhượng Tổ rất muốn quăng ba lô vào đầu anh ta, khiến nó vỡ tung, nhưng ở trong tình thế người ta mạnh hơn mình, cô bây giờ vì tiền, trừ bỏ bán đứng thân thể của mình, hoặc là bí quá hóa liều làm điều phi pháp ra, cái gì cũng có thể làm.

Tay nắm ba lô của Nhượng Tổ siết chặt, thả lỏng, thả lỏng rồi lại siết chặt, cuối cùng chẳng có cử động gì nữa.

An Diệc Triết thấy rõ tất cả, cảm thấy chua chát.

Anh thả rằng thấy Nhượng Tổ la khóc om sòm, tay đầm chân đá, ít nhất còn là một cô gái trẻ tuổi có sức sống, chứ không muốn thấy trạng thái chịu đựng vờ trầm tĩnh tựa như mặt hồ phẳng lặng này.

Bốn năm trước, trong những cuộn băng theo dõi, cô gái nhỏ kia vui tươi hoạt bát tươi cười rạng rỡ, cô gái cuộn tròn bất lực trong phòng thẩm vấn, và cô gái gầy yếu tái nhợt cúi đầu nhẫn nhục trước mặt này, đan xen chồng chéo lên nhau, khiến An Diệc Triết bùi ngùi.

Anh khởi động xe, “Muốn ăn gì?”

“Miễn không cay là được.” Nhượng Tổ tựa vào đệm xe, lấy cái di động thời trung cổ từ ba lô ra, gọi điện thoại cho mẹ, “Mẹ, đơn vị con có chút việc, tối con mới về ..... Mẹ ăn cơm chưa? .....Không cần chờ con ..... Vâng ..... Con sẽ về sớm, có việc gì nhớ gọi điện thoại cho con ..... Tạm biệt mẹ.”

Ngắt điện thoại, Nhượng Tổ thấy An Diệc Triết tuy rằng chuyên tâm lái xe, nhưng khóe miệng nhếch lên như cười như không, trong lồng ngực cuộn lên một luồng khí dữ tợn.

Nhượng Tổ nở một nụ cười giả tạo, “Phó thị trưởng An, làm anh chê cười rồi. Mẹ tôi bốn năm trước, vì nhất thời không chịu nổi đã kích, trúng gió bại liệt đến tận bây giờ, vô cùng ỷ lại người nhà. Tôi về nhà muộn một chút, bà sẽ lại suy nghĩ linh tinh ..... “

Phản ứng của An Diệc Triết, là thần nhiên liếc mắt nhìn Nhượng Tổ một cái, sau đó giẫm chân ga, trong một giây tốc độ xe tăng vọt.

Nhượng Tổ lập tức im miệng.

Thả Nhượng Tổ không sợ khổ, không sợ mệt, nhưng mà sợ chết.

An Diệc Triết lái xe đưa Nhượng Tổ đến một quán cơm riêng tư mở ở một tiểu khu yên tĩnh.

Ông chủ là một người Hy Lạp béo lùn chắc nịch mày râu mắt to.

Thấy An Diệc Triết đưa một người khác phái tới, ông chủ liền đi tới vỗ mạnh vào vai anh ta, “An, đưa bạn gái tới ăn cơm à? Ngồi ngồi ngồi đi, hôm nay nhất định sẽ sử dụng hết bản lĩnh, để bạn gái cậu phải rửa mắt mà nhìn.”

Có một thực khách tóc vàng mắt xanh ở một bên kháng nghị, “Nicolas, hóa ra bình thường ông đều không lấy những thứ tốt nhất ra chiêu đãi chúng tôi?”

Nicolas mập mạp nhún vai, “An đưa bạn gái tới, tôi đương nhiên phải đem hết tuyệt học gia truyền ra .....”

Người tóc vàng mắt xanh vừa nghe vậy, cười, “Vậy lần sau tôi cũng đưa bạn gái tới!”

“Bạn gái của cậu hằng hà sa số, không có gì kỳ lạ.” Nói xong xoay người nói với Nhược Tổ, “Cô gái xinh đẹp, hy vọng cô ở quán hèn này sẽ được hưởng một bữa tối phong phú ngon miệng lành mạn.”

Sau đó thân thể mập mạp, không được nhanh nhẹn lắm đi xuyên qua quán ăn.

Nhược Tổ thấy không có quá nhiều người để ý tới phó thị trưởng An, tâm tình không biết sao lại thả lỏng, có chút cảm giác thân thiết quen thuộc, hiện lên từ sâu trong ký ức.

An Diệc Triết tỉ mỉ chú ý Nhược Tổ, thấy cái mím môi của cô mềm đi, sự đề phòng trong mắt như mây đen bị gió thổi tan đi, để lộ đôi mắt trong suốt như bầu trời, cũng không còn nở nụ cười nhợt nhạt.

Quả nhiên đưa cô tới nơi này là chuẩn xác.

Anh dẫn Nhược Tổ tới một bàn hai người nằm ở một góc sáng sủa, ngồi xuống, một thím đẩy đĩa tự mình đưa tới một loại rượu hương hồi có tên Ouzo cùng với bánh mì và pho mát cừu cắt thành từng miếng nhỏ.

Nhược Tổ đã đói kinh khủng, một bát vằn thắn ăn lúc giữa trưa không biết đã được tiêu hóa từ bao giờ rồi, bây giờ gấp món khai vị được đưa lên, cúi đầu vui sướng, vờn tay về phía trước.

Không ngờ giữa đường bị An Diệc Triết đập nhẹ một cái.

Nhược Tổ nổi giận! Lừa anh ta lừa anh ta lừa anh ta!

Không phải anh bảo mời tôi ăn cơm sao?

Trong một thời gian ngắn ngủi, An Diệc Triết nhận không biết bao nhiêu ánh mắt lừa dối cháy da, bị lừa đến tê dại, cũng chỉ lấy khăn ướt khử trùng từ cặp tạp ra, đưa cả gói cho Nhược Tổ, “Lau tay đi.”

Nhược Tổ sững sốt, không biết là then quá hóa giận, hay là không cho là đúng, mơ hồ lăm bắm trong miệng một câu “Ờ ờ”, rốt cuộc vẫn rút khăn ướt khử trùng ra, lau khắp cả lòng bàn tay, mu bàn tay, mười kẻ ngón tay.

Lau tay xong, liếc mắt nhìn An Diệc Triết ngồi đối diện đang nghiên cứu thực đơn, Nhược Tổ suy nghĩ một chút, rút ra một tờ khăn ướt để xuống trước mặt anh ta, còn lại hơn nửa gói khăn ướt, bỏ vào ba lô của mình, tịch thu!

Ánh mắt An Diệc Triết hơi cong lên, chậm rãi cầm khăn ướt Nhược Tổ “viện trợ”, học dáng vẻ của Nhược Tổ, chà lau khắp cả lòng bàn tay, mu bàn tay, mười kẻ ngón tay, sau đó quăng vào gạt tàn thuốc trên mặt bàn.

Nhược Tổ đã thừa cơ cầm con dao bạc nhỏ trét đầy pho mát cừu lên trên bánh mì, nhồm nhoàm nhét vào miệng, dùng sức nhai nhai nhai. Chắc là nuốt vội quá, đáng vẻ hơi nghẹn, cuống quýt vội lấy cái chén thủy tinh mộc mạc trên bàn, ngửa cổ, một hơi uống cạn chén rượu hương hồi.

An Diệc Triết hoàn toàn không kịp ngăn cản.

Chỉ thấy khuôn mặt Nhược Tổ nhăn tít lại.

Anh đành phải lấy tay che miệng, ho khan một tiếng nhằm che giấu, đưa tay nhận lấy đĩa hoa quả trộn mà thím đưa tới, đặt xuống trước mặt Nhược Tổ, “Ăn chút hoa quả đi.”

Nhược Tổ mới không thèm khách khí trước mặt An Diệc Triết, vênh mặt múc một muôi hoa quả đặt trước mặt mình, đút tọt vào trong miệng.

Hỗn hợp trái cây tươi mát hòa cùng với dầu ô-liu trong veo và nước chanh tạo cho người ta cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái, trung hòa hương vị rượu hoa hồi quái dị trong miệng, Nhược Tổ nhẹ nhàng thở ra một hơi.

“Không phải ai cũng chịu được hương vị của rượu hương hồi.” An Diệc Triết cổ vũ Nhược Tổ thử lại một lần, “Khi bắt đầu phải uống từng ngụm nhỏ, ngậm ở trong miệng, để quen với hương vị của nó, rồi mới nuốt xuống. Đợi tới khi cô dần dần cảm nhận được hương vị kỳ lạ của nó, thì dù chậm chậm nhắm nháp nó, hay uống thật hào sảng, cũng đều sẽ bắt đầu yêu thích nó.”

Nhược Tổ nửa tin nửa ngờ, song vẫn gờ chén rượu lên, uống một ngụm nhỏ.

Hương vị vẫn quái dị như vậy. Nhược Tổ nhướn mày, “Sao anh không uống?”

Anh lừa tôi phải không?

An Diệc Triết bật cười, “Lát nữa tôi còn phải lái xe. Không thể uống nhiều được.”

Nhược Tố gật gù đầu. Lái xe an toàn quan trọng hơn.

Sau đó thịt cừu được đưa lên, thịt cừu và cà được xếp xen kẽ với nhau tầng tầng lớp lớp, bao phủ lên chúng là một lớp sữa cừu và linh chi, được nướng vàng óng thơm phức, cắt thành từng miếng từng miếng, sắp đặt trong cái tô lớn màu trắng, không có những thứ trang trí thừa thãi, dù vậy vẫn làm cho người ta nhìn thấy là thêm nhỏ dãi.

Xúc một góc đưa vào trong miệng, gần như không thể nhận ra mùi vị của thịt cừu, thịt cừu mềm mà mọng nước, cà được nướng tới mềm nhũn, hòa cùng với nước, chua chua, thơm thơm, cùng với lớp vỏ giòn tan và một chút linh chi thơm vàng đồng thời tan ra trong miệng, thật sự là ngon đến khó nói thành lời.

Nhược Tố ăn sạch phần ăn trước mặt mình, do cảm thấy cực kỳ nghiện, cứ nhìn chăm chăm mãi nửa phần ăn mà An Diệc Triết còn chưa kịp ăn ở trước mặt anh.

An Diệc Triết lắc đầu, “Vẫn còn rất nhiều món ngon nữa, nếu cô thích, khi nào về, bảo Nicolas gói cho cô một phần mang về.”

Anh thấy ánh mắt cô ngời sáng, đột nhiên lại cảm thấy đưa cô tới đây ăn cơm, là một quyết định vô cùng chính xác, cuối cùng cũng thấy được Nhược Tố có sức sống của những cô gái cùng tuổi — tuy rằng là vì mỹ thực.

Cùng nhau ăn cơm chừng hai tiếng, An Diệc Triết để ý thấy Nhược Tố liên tiếp nhìn đồng hồ, liền gọi thím tới tính tiền.

Ông chủ béo Nicolas từ trong phòng bếp đi ra, hỏi Nhược Tố, “Có vừa lòng với bữa tối không?”

Nhược Tố mạnh mẽ gật đầu. Bỏ cái món rượu hương hồi mùi vị quái dị sang một bên, những món ăn khác, bất kể là hoa quả trộn, hay là canh hải sản, e rằng đều là mỹ vị lạ thường.

“Vậy sao lại đi sớm như vậy?” Nicolas hỏi. Ở đất nước của ông, một bữa tối, có thể ăn từ năm giờ chiều cho tới đêm khuya. An đưa bạn gái tới, mới chỉ ngồi có hai giờ đã muốn đi, có phải cảm thấy tiệm ăn của ông không hấp dẫn không?

An Diệc Triết nở nụ cười, đứng dậy vỗ vỗ bả vai Nicolas, “Cô ấy suốt nửa curop luôn cả phần thịt cừu của tôi, anh nói xem ăn ngon đến mức nào? Đúng rồi, xin gói cho tôi một phần mang về. Chúng tôi còn có việc khác.”

À, thì ra là thế. Nicolas mập mập chung ra về mặt tôi cũng là đàn ông, tôi hiểu tôi hiểu, tự mình vào trong bếp gói một phần thịt cừu lớn, đựng trong hộp nhựa trong suốt, sau đó đặt vào một cái túi, hai tay đưa cho cô.

“Hoan nghênh lần sau lại đến.”

Hai người sóng vai rời khỏi quán ăn riêng tư, An Diệc Triết đưa Nhược Tố về nhà.

“Cái kia .....” Nhược Tố ngập ngừng, “Năm vạn tệ của tôi .....”

Miệng ăn thịt của người ta, Nhược Tố rốt cuộc cũng không thể lên giọng được.

“Là lỗi của tôi.” An Diệc Triết ôm đồm tất cả trách nhiệm, “Tôi không thể thực hiện giao dịch tiền bạc không rõ nguồn gốc ..... Mong cô thông cảm.”

Nhược Tố gật gù đầu.

Đúng, giờ này ngày này, anh ta đã không còn là tham viên mặt sắt năm đó ở trong phòng thẩm vấn kia thẩm vấn cô lặp đi lặp lại.

“Vậy .....” Lúc nào tôi có thể lấy được tiền? Bằng không thì rất mệt, Nhược Tố nghĩ, đã đánh mất dưa hấu, đến hạt vừng cũng không gặp may.

“Thuận tiện nhất là, chúng ta hẹn một thời gian địa điểm, tôi trực tiếp giao tiền mặt cho cô.” An Diệc Triết nhìn chăm chú vào con đường phía trước, thần nhiên nói.

Nhược Tố suy nghĩ một lát, cũng không phải không tốt.

Lưu lại bản ghi chép điện tử, sau này nhờ đâu anh ta trả đũa, cô có miệng cũng không thể nói ra lời.

“Đạo này công việc thế nào?” Anh biết rõ còn có hỏi.

Quả nhiên nghe thấy Nhược Tố nghiêng răng ken két.

“Khách sạn không làm khó dễ cô chứ?”

Đúng là không có khó dễ, chỉ không ký hợp đồng chính thức với cô mà thôi. Nhược Tố tiếp tục nghiêng răng.

“Có cần tôi giúp đỡ không?” An Diệc Triết mỉm cười.

“Không cần!” Nhưộc Tổ lớn tiếng nói.

“Nhất thiết đừng có khách khí với tôi.” Anh thành khẩn đến không thể thành khẩn hơn.

“Tôi không hề khách khí với anh.” Cô quay đầu về phía cửa sổ, sợ bản thân mình nhất thời không khống chế được, sẽ xông lên cào cấu mặt anh ta. Âm thầm nghĩ, năm vạn tệ không biết khi nào mới có thể tới tay, miệng ăn núi lở cũng không phải biện pháp, có lẽ, hoặc là, chỉ sợ .....

Nhưộc Tổ nhớ tới tấm danh thiếp quản lý Lâm đưa cho mình ở trong ví da, dần dần hạ quyết tâm.

Bạn đang đọc truyện *Bình Thản Chịu Đựng Gian Khổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Thôi Dấn Đo.

Nhưộc Tổ vừa tỉnh dậy, mới bỗng nhiên nhớ tới một chuyện, An Diệc Triết làm thế nào mà biết được số điện thoại của cô?

Sau đó lại nhớ tới tính chất công việc anh ta từng làm, liền giật mình.

Không khỏi buồn bực một hồi.

Cứ cảm thấy mình dường như vì năm vạn tệ kia, bị họ An nắm trong lòng bàn tay. Rõ ràng là cô giúp anh ta cứu trận giải vây, cuối cùng tới bây giờ, anh ta ngược lại lại giống như chủ nợ của cô vậy.

Nhưng mà Nhưộc Tổ cũng chẳng có thời gian suy nghĩ sâu sa hơn, một ngày mới đã lại bắt đầu.

Nhưộc Tổ rời giường rửa mặt xong, lại đi chăm sóc mẹ, bắt đầu những sinh hoạt thường ngày.

Hôm nay chủ cho thuê nhà mẹ Phùng phá lệ không phải sáng sớm mới về nhà mà là cả đêm không hề đi chơi mạt chược.

Thấy Nhưộc Tổ xuống lầu bụng com nhão, cười nói với Nhưộc Tổ, “Tiểu Tổ, bánh ngọt hôm qua cháu mang về thật ngon, cảm ơn cháu a.”

Nhưộc Tổ vội vàng trả lời không cần cảm ơn, bởi vì làm ở khách sạn, nên có thể thường xuyên mang vài cái bánh ngọt nhỏ về.

Mẹ Phùng tin là thật, cũng không truy xét đến cùng, chỉ là lại biểu lộ vẻ mặt khó xử.

Nhưộc Tổ thấy đáng vẻ muốn nói lại thôi của mẹ Phùng, trái tim bỗng lạnh đi.

Sau khi con trai của mẹ Phùng kết hôn, ở cùng con dâu ở trong nội thành, rất lâu mới về thăm bà một lần.

Bản thân bà ngoài nhân rồi vẫn là nhân rồi, lúc đó mới đăng quảng cáo, muốn cho thuê phòng trống, dựa vào tiền thuê nhà cũng đủ cho bà chi tiêu hàng ngày.

Nhưng mà vợ chồng Tiểu Phùng tiên sinh rất lâu mới về một lần kia, không phải là nhân vật dễ đối phó, Nhưộc Tổ “may mắn” gặp qua vài lần, luôn được dạy dỗ khó chịu kiểu con buôn.

Nhưng mẹ Phùng lại ở góa, luôn nghe lời đứa con trai nhất. Nhưộc Tổ vẫn luôn cảm thấy việc tăng giá phòng chính là Tiểu Phùng tiên sinh nhắc nhở mẹ anh ta.

Chẳng qua là cũng chỉ nghĩ vậy thôi, hoàn toàn không có bằng chứng gì, Nhưộc Tổ cũng không tiện nhiều lời.

Nhưng mà hôm nay lại thấy vẻ mặt khó xử của mẹ Phùng, Nhưộc Tổ có cảm giác “Trời muốn diệt ta.”

“Tiểu Tổ ....” Mẹ Phùng thở dài một tiếng, xoắn vặn đôi tay vì khi trẻ tuổi cực nhọc quá độ mà nổi đầy gân xanh, “Vùng này của chúng ta, thuộc phạm vi quy hoạch của công viên trò chơi .....

Nhưộc Tổ nhẹ nhàng nhìn thẳng vào mắt mẹ Phùng.

Bà né tránh ánh mắt của Nhưộc Tổ, lần lượt soi mói từng cái móng tay của mình, “Gia đình con trai di định về đây ở .....

Nhưộc Tổ nghe xong, mê muội một hồi, nhà Tiểu Phùng tiên sinh định về đây ở?

” ..... Dì nghe nói, con cái có nhà ở riêng, khi đỡ bỏ rồi đi nơi khác, lúc phân phòng sẽ rất thiệt thòi ..... ” Mẹ Phùng nói lấp ba lấp bắp, đại ý chẳng qua là nhà này nằm trong phần đất mà dự án xây dựng công viên trò chơi quy hoạch, khi đỡ bỏ rồi đi nơi khác, nếu gia đình con cái có bất động sản riêng, thì lúc phân phòng sẽ không được hưởng chính sách ưu đãi. Cho nên cả nhà Tiểu Phùng tiên sinh tính rao bán căn hộ ở khu phố trung tâm, sau đó cả nhà chuyển về đây ở cùng bà góa phụ. Đợi tới lúc đỡ bỏ và rồi đi nơi khác, sẽ lấy lại một hoặc càng nhiều phòng hơn.

Người không vì mình, trời chu đất diệt.

Tiểu Phùng tiên sinh bàn tính như vậy, vốn cũng chẳng phải quá đáng gì.

Chỉ là, nếu cả nhà bọn họ về đây ở, cô và mẹ phải ở đâu?

Mẹ Phùng liếc mắt dò xét sắc mặt Nhược Tổ, “Muốn bán căn hộ kia cũng phải mất hai ba tháng, Tiểu Tổ cháu xem ..... có thể nhân lúc đó, tìm một chỗ khác ..... ”

Mẹ Phùng cứ do dự mãi, rốt cuộc gia đình đưa con cũng có trọng lượng hơn. Bán căn hộ ở khu phố trung tâm, thu vào ba trăm vạn là hoàn toàn không vấn đề gì, đỡ bỏ nơi này rồi đi nơi khác lại được phân hai phòng, giá trị có thể lên tới mấy trăm vạn. Lợi ích như vậy so với mười hai vạn tiền thuê nhà một năm của nhà họ Thẩm mà nói, thật sự không có gì đáng bàn.

Nhược Tổ ngay cả sức lực cười khổ cũng không có.

Ích lợi ở trước mắt, ai còn quan tâm đến tình nghĩa chứ?

Tình nghĩa là thứ không đáng đồng tiền nhất, cô không phải đã sớm biết rồi sao?

“Cháu biết rồi, mẹ Phùng, cảm ơn dì đã nói cho cháu biết.” Nhược Tổ nhẹ nhàng nói.

Cô không có lý do trách bà gắp lợi quên nghĩa.

Nhược Tổ trở lại trên lầu, mặt không đổi sắc bón com sáng cho mẹ, như ngày thường tạm biệt mẹ ra khỏi cửa.

Đợi khi ra khỏi cửa, bà vai Nhược Tổ sụp xuống.

Con đường phía trước mờ mịt, phía sau không có đường lui, Nhược Tổ lấy tấm danh thiếp quản lý Lâm đưa cho ra khỏi ví, một cái tên ngay ngắn, một dòng địa chỉ.

Nhược Tổ đã không còn quyền lựa chọn, Nhược Tổ cũng chẳng muốn lựa chọn nữa, chỉ có thể thôi đành đo.

Địa chỉ ở trên danh thiếp, nằm ở trên một con đường nhỏ vắng vẻ trong một góc hẻo lánh.

Hai bên đường trồng đầy ngô đồng Pháp, mùa xuân chưa tới, cành cây trơ trụi, không có tán lá xanh tươi dày rậm, rợp bóng một vùng như những ngày hè, nhưng mà lại có một loại vẻ đẹp cứng cáp khác.

Hai bên đường đều là những căn nhà lớn với hoa viên cổ xưa, tất cả đều được che khuất sau bức tường đỏ chói, ngẩng đầu nhìn lên, có thể thấy góc những mái hiên lầu gác thấp thoáng, làm cho người ta nhớ về một thời xưa cũ.

Nhược Tổ không thể tưởng tượng nổi công việc mà quản lý Lâm giới thiệu lại ở một nơi vắng vẻ như thế này, chần chừ do dự một lát, vẫn là khề cán môi, ngần một đi ăn mặc thời thượng, cầm theo một cái giỏ mây, nhìn qua có vẻ vừa ra khỏi cửa lại, “Bác ơi, xin hỏi nhà số sáu mươi đi thế nào ạ?”

Bác gái nhìn nhìn Nhược Tổ, sau đó mỉm cười chỉ tay về phía cuối đường nhỏ, “À, đi tới cuối đường, rẽ trái, cổng tò vò thứ hai trong ngõ.”

“Cảm ơn bác.” Nhược Tổ nói lời cảm ơn với bác gái, sau đó dựa theo chỉ dẫn của bác, mò tìm đường.

Cô không chú ý, ở phía sau mình, khoe miệng bác gái tao nhã thời thượng, nhần nhần lên vẻ thích thú khó hiểu.

Nhược Tổ tìm thấy căn nhà số sáu mươi, chỉ thấy hai cánh cổng sắt chạm trổ nửa khép nửa mở, trên cửa là một bảng hiệu bằng inox trên có sơn chữ đỏ : Tạp chí dịch thuật.

Nhược Tổ thở nhẹ một hơi, chính là nơi này.

Cô tìm trái ngó phải trên cửa một hồi lâu, cũng không thấy chuông cửa hay là công cụ gọi cửa nào, liền cả gan đẩy cửa sắt ra một chút, đi vào trong sân.

Sân không lớn lắm, trên hiên trồng đầy cây sồi xanh và cây vệ mao thấp lùn, cho dù đang là mùa đông, vẫn xanh um tươi tốt, khiến người ta nhìn vào, cảm thấy tràn đầy sức sống.

Cả căn nhà lớn hai tầng lúc này chìm trong yên lặng, dường như không có một tiếng động.

Nhược Tổ nhũu mảy, chẳng lẽ không có ai ở đây sao?

“Xin hỏi có ai ở đây không?” Nhực Tổ lớn tiếng hỏi.

Tiếng nói quanh quẩn vang vọng trong khoảng sân, nhưng mà, không ai trả lời.

“Xin hỏi có ai ở đây không?” Nhực Tổ lớn tiếng hơn một chút, hỏi lại lần nữa.

Nhực Tổ lùi về sau từng bước, âm thầm nghĩ, hay là tới không đúng lúc? Đang định lùi ra ngoài, một cánh cửa của căn nhà bỗng nhiên được mở ra, kèm theo đó là tiếng người tiếng bước chân ùn ùn kéo tới, tất cả cứ như căn nhà đột nhiên sống dậy.

“Xin hỏi có ai ở đây không?” Nhực Tổ tiếp tục hỏi. Cô không có đường lùi, chỉ có thể dày mặt, hỏi đến khi nào có người đáp lại mới thôi.

Sau cánh cửa sổ lầu hai, một cô gái trẻ khuôn mặt hồng hào lộ ra vẻ mặt tươi cười.

“Có người có người! Xin hỏi chị tìm ai?”

Giọng nói của cô gái trong trẻo giòn giã, vô cùng dễ nghe.

“Tôi tìm Đế Cửu.” Nhực Tổ thông báo cái tên duy nhất trên danh thiếp.

“Tìm Đế Cửu a.....” tiếng nói của cô gái kéo dài.

Sau cửa sổ lập tức thò ra một cái đầu khác, “Ai tìm Đế Cửu?”

“Một cô gái trẻ tuổi.” Cô gái đầu tiên cười hi hi nói.

Cái đầu thứ hai reo lên một tiếng, dáng vẻ vô cùng hưng phấn, “Đế Cửu! Chú! Có phụ nữ tới tìm!”

Nhực Tổ đứng trong sân nghe thấy đầu đầy vạch đen.

Phía trên truyền tới tiếng xé gió, không hiểu vật gì bay qua, nói chung là nện ở trên đầu cái đầu thứ hai, chỉ nghe thấy một tiếng “Ôi”, cái đầu kia lùi về sau.

Cô gái đầu tiên vẫn cười hi hi, cười hi hi nói với Nhực Tổ đang đứng trong sân dưới lầu: “Chị chờ một chút, anh ấy lập tức xuống ngay.”

Nhực Tổ không khỏi cảm thấy căng thẳng.

Lúc này nghe thấy tiếng bước chân lệt xệt một hồi, cửa phòng khách tầng dưới của căn nhà, bị một người mở ra từ bên trong, một người đàn ông trên dưới ba mươi tuổi, khuôn mặt bình thường dễ dàng bị hòa lẫn trong biển người, kéo theo một đôi dép vải cũ màu đen, đi ra.

Thấy Nhực Tổ có chút căng thẳng đứng trong sân, anh ta cười một cái.

“Xin chào, tôi là Đế Cửu, xin hỏi —”

“Xin chào. Tôi là Thẩm Nhực Tổ.” Nhực Tổ cố hết mức gạt bỏ cảm giác căng thẳng, tự giới thiệu, “Là quản lý Lâm——”

Đế Cửu rất khoa trương vỗ trán một cái, “Lâm có nhắc qua với tôi về cô, Thẩm Nhực Tổ, đi đi đi, vào trong nói chuyện, ở ngoài này lạnh.”

Nhực Tổ có chút vừa mừng vừa lo. Không ngờ quản lý Lâm cũng không phải chỉ thuận miệng nói một câu mà thôi, mà còn thật sự giúp cô đánh tiếng.

Đế Cửu mời Nhực Tổ vào nhà. Gian phòng khách kiểu dáng Tây Âu được chia thành hai phần, một phần là nơi tiếp khách, phần còn lại được chia thành phòng trà nước, máy lọc nước, máy pha cà phê, lò vi sóng, tủ lạnh, tất cả đều đầy đủ. Nhìn ra được, đãi ngộ cực kỳ tốt.

Trong phòng không mở điều hòa, mà bật máy sưởi, không khí được sưởi ấm hơi hơi nóng lên, nhưng mà lại không hề cảm thấy hanh khô.

“Thẩm tiểu thư muốn uống gì?” Đế Cửu đi tới phòng trà nước.

“Gọi tôi là Nhực Tổ là được rồi.” Nhực Tổ muốn có được công việc, cho nên không dám lỗ mắng, “Tôi uống nước sôi.”

Đế Cửu gạt gạt đầu, rót cho mỗi người một ly nước sôi.

Nhực Tổ chú ý tới, anh ta dùng một cái chén Mark màu đen theo phong cách cổ xưa, mà đưa cho cô, là một cái chén nhựa duy nhất còn lại.

Nhực Tổ nhận lấy cái chén nhựa, nước có hơi nóng, nhưng mà cũng không phòng miệng, uống xuống bụng, cực kỳ đã khát, cả người nóng hừng hực.

“Lâm có giới thiệu tính chất công việc với cô không?” Trong lúc Nhực Tổ uống nước, Đế Cửu cười tủm tỉm hỏi.

Nhực Tổ lắc đầu, ôm chén nước trong lòng bàn tay.

“Tạp chí của chúng tôi chủ yếu là phiên dịch một số sách báo tạp chí văn học đặc sắc của nước ngoài, nửa tháng phát hành một kỳ. Lượng công việc lớn, nội dung lại buồn tẻ, gần như không có công việc gì khác.” Anh ta liếc mắt nhìn Nhược Tổ một cái, “Vốn có một dì, vẫn giúp chúng tôi quét tước vệ sinh, sắp xếp cơm trưa, thu phát báo chí, làm một ít tạp vụ. Nhưng mà con gái dì ấy sắp sinh, dì ấy phải về nhà chăm sóc con gái ....”

Nói tới đây, anh ta dừng lại.

Nhược Tổ lập tức hiểu được, ngụ ý của anh ta, là anh ta ở đây không thiếu biên tập, không thiếu phiên dịch, thật ra chỉ cần một nhân viên tạp vụ mà thôi.

Nhược Tổ buông chén nước xuống, “Tôi có thể chịu khổ, quét tước vệ sinh, sắp xếp cơm trưa, thu phát báo chí, làm tạp vụ không có vấn đề gì!” Chỉ cần tiền lương hợp lý, công việc ổn định, Nhược Tổ sẵn lòng làm nhân viên tạp vụ.

Đế Cửu nở nụ cười, “Nếu cô đồng ý, có thể làm thử một ngày. Nếu sau một ngày, hai bên đều vừa lòng, chúng ta sẽ ký hợp đồng.”

Nhược Tổ gật đầu như chống bó.

Nhược Tổ không nghĩ tới mọi việc lại thuận lợi như vậy.

Đế Cửu quay về phía trên lầu gọi, “Tiểu Thủy, xuống đây một lát.”

Không bao lâu sau, cô gái đầu tiên lộ đầu ra “Bịch bịch bịch” chạy xuống dưới lầu, thân thể nhẹ như chim yến đi tới trước mặt Nhược Tổ và Đế Cửu, “Tổng biên, gọi tôi có chuyện gì?”

Đế Cửu đứng dậy, “Làm phiền cô thay tôi tiếp đón Nhược Tổ một chút, dẫn cô ấy đi xung quanh làm quen, đợi lát nữa dì về, cô để hai người họ trao đổi công việc.”

“Vâng, lãnh đạo!”

Nhược Tổ thấy vậy mỉm cười.

Môi trường làm việc ở nơi này, dường như thật nhẹ nhàng.

Không bao lâu sau, dì trở về, lại chính là bác gái thời thượng mà Nhược Tổ đã gặp ở trên đường.

Bác gái nghe nói Nhược Tổ chính là người tới thay bà, nhìn không được cười rộ lên, “Sao có thể khéo như vậy chứ?”

Tiểu Thủy nghe nói Nhược Tổ đã gặp qua dì ở trên đường, cũng nói thật khéo, “Công việc này nhất định là của Nhược Tổ rồi!”

Đúng vậy, đợi tới khi tan làm lúc năm giờ, Nhược Tổ đã thành thạo toàn bộ những công việc tạp vụ cần làm.

Dì nói, “Nhược Tổ thay thế, ta có thể yên tâm về hưu rồi.”

Đế Cửu nghe xong, mỉm cười, tuyệt bút vung lên, cùng Nhược Tổ ký bản hợp đồng một năm, tiền lương hai nghìn, giao nộp sáu kim, những mặt khác được hưởng giống như những nhân viên khác, được hưởng chi phí đi lại, phí tăng ca, phí nhiệt độ cao ....

Khi Nhược Tổ rời đi, chỉ cảm thấy vận mệnh tốt cuộc cũng quan tâm tới mình, ngay cả bước chân cũng không nặng nề như khi đến.

Bạn đang đọc truyện *Bình Thản Chịu Đựng Gian Khó* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Mềm Mại Chua Xót

Đợi khi tất cả mọi người đã tan làm về nhà, cả căn nhà lại chìm trong yên tĩnh, chỉ có một căn phòng được cách âm rất tốt, là còn tiếng người.

“..... Phải mời tôi ăn cơm, An nhị công tử .....” giọng nói của Đế Cửu có chút lười biếng.

Trên bức tường trước mặt anh ta, là một màn hình rất lớn, hai bên sườn trái phải được chia thành vài cái màn hình nhỏ, còn ở giữa là một màn hình lớn nguyên vẹn.

Trong màn hình ở giữa, An Diệc Triết như cười như không, “Đội làm xong việc lớn mời cậu ăn cũng không muộn.”

“Keo kiệt!” Đế Cửu lầm rầm, sau đó hỏi, “Anh tính để cô ấy làm tới vị trí nào?”

“Cậu xem rồi làm đi.” Bên kia An Diệc Triết dừng dừng, “Nếu có tài, có thể thông qua được khảo nghiệm, vậy thì không thể tốt hơn ..... Nếu không

được, cũng chẳng làm sao hết.”

Đế Cửu rồi rắm, lãnh đạo, anh phải cho một cái chỉ thị rõ ràng chứ ..... Ba phải như vậy, thế nào cũng được, cấp dưới rất khó xử a.

An Diệc Triết ở bên kia cũng không nhìn thấy vẻ mặt rồi rắm của Đế Cửu, trực tiếp tắt máy, logout.

Từ phòng thông tin đi ra, thư ký Tiền đã tan làm, An Diệc Triết nhìn quanh văn phòng, xác định không có vấn đề gì, cũng đóng cửa ra về.

Về tới căn hộ, ba phòng hai sảnh yên tĩnh không một tiếng động, anh cởi áo khoác, đi tới nhà bếp rót một cốc nước.

Làm phó thị trưởng trẻ tuổi nhất thành phố, thật ra anh có thể được phân một căn nhà hai tầng ở trong đại viện cơ quan, nhưng mà anh không muốn để người khác nói mình là dựa giẫm vào bóng cả của cha, còn trẻ tuổi đã hưởng đãi ngộ đặc biệt.

Anh chỉ ở một mình, nếu không phải vì để thuận tiện cho công việc, một mình ở căn hộ ba phòng hai sảnh cũng ngại lãng phí.

Chính là với tính chất công việc của anh, cần phải có không gian độc lập, để tránh ảnh hưởng tới cuộc sống của người nhà.

Uống cạn cốc nước, An Diệc Triết đi vào bếp rửa cốc, úp cốc lên trên giá, sau đó bắt đầu nấu cơm cho chính mình.

Một đĩa trứng xào cà chua, một bát canh tôm khô nấu táo tía, nửa cái chân giò muối, cơm thừa ngày hôm qua, là bữa tối của phó thị trưởng An.

Cơm nước xong, rửa bát đĩa, An Diệc Triết ngồi trong phòng khách xem TV.

Cuộc sống về đêm của anh, cực kỳ đơn giản.

Thân là phó thị trưởng, trừ phi phải tiếp khách và xã giao tất yếu, hoặc là bạn bè hội họp, nếu không anh không tiện ra vào những nơi ăn chơi. Và lại anh đi ra ngoài, khả năng bị người khác nhận ra là rất cao, chơi cũng không thoải mái.

Anh nhìn nữ diễn viên khóc lệ hoa đào vũ trong TV, trong đầu lại hiện lên bóng dáng Nhượng Tổ.

Năm đó bắt được gián điệp nước ngoài. Hoạt động gián điệp, sự tình liên quan đến an toàn quốc gia, trước khi xác định được liệu cô có liên quan đến vụ án hay không, anh không thể thả cô đi. Lúc đầu mời cô trợ giúp điều tra, cô còn có thể mở to hai mắt, khuôn mặt trở nên đỏ bừng, vì sự vô tội của mình mà biện bạch. Chỉ là bọn anh không thể bỏ qua bất cứ một chi tiết nào, buộc phải tra hỏi lặp đi lặp lại.

Anh thấy Nhượng Tổ suy sụp.

An Diệc Triết rũ mi.

Bọn anh điều tra hoàn cảnh sống của cô, cô làm sao mà có được công việc hướng dẫn viên du lịch? Hàng ngày hay tiếp xúc với những ai? Trong cuộc sống học tập có lời nói hay việc làm gì khác thường? Hoàn cảnh gia đình của cô ra sao?

Khi đó bọn anh không thể để lại sơ hở gì, bởi vì thành phố đang trong giai đoạn chuẩn bị tổ chức hội nghị hợp tác cấp cao, không chấp nhận dù chỉ một sơ suất nhỏ nhất. Mà trong lộ trình của gián điệp ngoại quốc kia, lại hết lần này đến lần khác trùng lặp với những tuyến đường mà cảnh sát cần kiểm soát, lại còn thỉnh thoảng chụp ảnh lưu niệm ven đường, khiến người này càng đáng khả nghi.

Trong thời gian hội nghị cấp cao diễn ra, có biết bao nhiêu nguyên thủ quốc gia đến tham dự, quyết không được phép xảy ra sơ suất gì.

Từ khi hội nghị cấp cao diễn ra tới lúc kết thúc suôn sẻ, viên mãn, cục an toàn xác định Nhượng Tổ không có liên quan đến vụ án, phóng thích cô, thời gian trước sau tổng cộng là năm ngày.

Anh sau đó do có công phá án, được thưởng huân chương, hơn nữa trở thành phó cục trưởng cục an toàn trẻ tuổi nhất, từ đó về sau một đường thăng tiến.

Anh đã thử tìm kiếm Nhượng Tổ, có ý đồ dùng thân phận cá nhân để giảm những ảnh hưởng tiêu cực của chuyện đó với cô xuống mức tối thiểu nhất, nhưng mà trước sau đều không có kết quả gì. Cả gia đình Nhượng Tổ giống như bốc hơi vậy, hoàn toàn không để lại chút dấu vết nào.

Chuyện này đã trở thành một vết tích không thể phai nhòa trong đáy lòng anh.

Không ngờ rằng thế nhưng lại một lần nữa gặp lại ở hôn lễ của anh ba, hơn nữa lại nhìn ra được, cô thật sự rất vất vả.

An Diệc Triết tắt TV, quyết định kiểm tra xem trong người mình còn bao nhiêu tiền mặt, mau chóng thu thập, tìm thời gian gọi điện hẹn Nhượng Tổ, đưa tiền mặt cho cô.

Chuyện này chính là bước đầu tiên anh tiến hành bồi thường cho Nhượng Tổ.

Nhưng mà anh biết, anh không thể làm mọi chuyện quá rõ ràng, nếu không Nhượng Tổ sẽ không chịu nhận.

Nghĩ tới đây, An Diệc Triết cười rộ lên, đáng vẻ gương nanh múa vuốt tay dẫm chân đá của Nhượng Tổ, còn cả ánh mắt rạng rỡ khi có mỹ thực bày

trước mặt, khiến cho trái tim anh mềm mại chưa xót.

Thật là một cô nương tốt, cũng không hề bị áp lực cuộc sống làm cho suy sụp.

Song không đợi An Diệc Triết gọi điện cho Nhượng Tổ, điện thoại của cô đã gọi tới rồi, vào lúc chạng vạng một ngày sau đó.

Trong điện thoại, giọng nói của Nhượng Tổ nghe một nỗi không chịu nổi, “Thị trưởng An, bây giờ anh có thể đem năm vạn tệ trả cho tôi ngay được không?”

An Diệc Triết đang trên đường về nhà, nghe được giọng nói một nỗi yếu ớt của Nhượng Tổ, trái tim dường như bị xiết chặt đau đớn, “Cô ở đâu? Tôi mang tiền qua.”

Nhượng Tổ đã bất chấp tất cả, báo cho An Diệc Triết nghe địa chỉ vùng ngoại thành.

“Cô đang ở đâu nhớ phải ở nguyên đó, trong vòng một giờ tôi nhất định sẽ tới đó.” Anh ngắt điện thoại, trong một giây đồng hồ tốc độ xe tăng vọt, về nhà lấy năm vạn tệ tiền mặt, trở lại xe, sau đó liền chạy thẳng tới vùng ngoại thành.

An Diệc Triết biết khu vực kia đã bị dự án xây dựng công viên trò chơi quy hoạch, mà theo như anh biết, nhà họ Thẩm từ sau khi bán căn hộ trước kia chuyển đi, vẫn chưa hề làm hộ khẩu mới. Hộ khẩu hiện tại của nhà họ Thẩm là hộ khẩu tạm trú, không hề có bất động sản riêng, địa chỉ bên kia, hẳn là phòng thuê.

Theo hiểu biết có hạn của anh về tính tình của Nhượng Tổ, nếu không phải cần dùng gấp, cô sẽ không gọi điện thoại cho anh.

Trong lòng không khỏi nóng như lửa đốt.

An Diệc Triết lái xe như bay tới vùng ngoại thành, ven đường lại tìm người địa phương hỏi thăm hai lần, mới tìm được căn nhà hai tầng riêng tư nằm sau rừng đào và hồ nước một mẫu.

Đường xi măng nhỏ giữa rừng đào và hồ nước, ô tô miễn cưỡng có thể đi qua, bầu trời mùa đông đã sớm tối đen, nếu không có đèn xe, một mảnh đen tuyền, gần như không nhìn thấy đường đi.

An Diệc Triết bỗng nhiên nhớ tới trước kia Nhượng Tổ đi làm ở khách sạn, khi đi làm ca đêm, phải đi một mình trên con đường nhỏ tối đen u ám này, cảm thấy chưa xót.

Nếu là cô gái trẻ tuổi khác, trong lúc đó đại khái đều được bạn trai hộ tống đi dạo bách hóa, đi xem phim, đi nhà hàng đi?

Anh đỗ xe trên cái sân láng xi măng trước cửa nhà, xa xa vang tới tiếng chó sủa “Gâu gâu gâu.”

Anh đẩy cửa xuống xe, thấy trên bậc thang trước cửa, một bóng người ngồi cuộn tròn, hình ảnh đó đan xen chéo với bóng dáng trong ký ức.

An Diệc Triết nhẹ nhàng gọi cô, “Nhượng Tổ?”

Bóng dáng chìm trong ngọn đèn mờ tối hắt ra từ căn nhà phía sau kia ngẩng đầu lên, quả nhiên là Nhượng Tổ.

Thấy An Diệc Triết, Nhượng Tổ đứng dậy.

“Cô không sao chứ, Nhượng Tổ?” Anh hỏi.

Trước khi anh đến, Nhượng Tổ còn có thể chịu đựng được, nhưng mà vừa nghe thấy anh hỏi như vậy, tất cả những uất ức bao năm tháng qua, dường như bị một câu nói vô cùng đơn giản này đập đổ, rốt cuộc không thể tiếp tục một mình chống đỡ, nghiêng ngã sụp đổ.

Nước mắt không chút dấu hiệu trào ra, vô thanh vô tức.

Lòng An Diệc Triết đau xót, bước nhanh tới, đưa tay ôm cô vào trong ngực, “Làm sao vậy, Nhượng Tổ?”

Nhượng Tổ đưa tay, muốn đẩy anh ta ra, nhưng mà trong khoảnh khắc lại bị chỗ dựa này mê hoặc.

Cô quá mệt mỏi.

“Chủ cho thuê nhà muốn đòi lại phòng mà chúng tôi đang thuê. Vốn ...” Nhượng Tổ đưa tay lau nước mắt, lau thế nào cũng không lau sạch được, “Vốn chủ cho thuê nhà đồng ý cho chúng tôi hai tháng tìm phòng mới ..... Nhưng mà .....”

Nhượng Tổ nghẹn ngào, bây giờ cả nhà Tiểu Phùng tiên sinh nói phải về ở, cho nên tính dọn dẹp lại phòng, sửa sang một chút, bảo cô trong vòng ba ngày phải dọn đi, cô tìm đâu ra phòng ở chứ? Cô làm sao có thể đưa người mẹ tệ liệt từ tầng hai xuống, trần trọc xóc nảy, đổi một nơi ở mới chứ?

Trong một khắc tuyệt vọng, Nhượng Tổ lấy di động ra, lại phát hiện mình chẳng tìm thấy ai để nhờ giúp đỡ, đành phải xin An Diệc Triết giúp đỡ — người đã hại cả nhà cô rơi vào hoàn cảnh này.

“Hợp đồng thuê nhà hết thời hạn rồi sao?” An Diệc Triết vừa nhẹ nhàng vỗ về Nhượng Tổ, vừa thấp giọng hỏi.

Nhượng Tổ lắc đầu, lúc trước khi thuê phòng, mẹ Phùng nói một câu, “Tôi tin tưởng nhà các người, tôi cũng không phải cái loại người không giữ chữ tín”, cho nên cũng ký hợp đồng thuê nhà gì cả. Bọn họ thuê nhà bốn năm, chưa bao giờ khát nợ một xu, ai cũng không dự đoán được sẽ có ngày hôm nay.

“Cô tính làm sao bây giờ?” An Diệc Triết thấy Nhượng Tổ không còn kích động nữa, nhẹ nhàng buông Nhượng Tổ ra.

“Tôi muốn tìm một phòng trọ mới, gần nơi tôi đang làm việc một chút ....” Nhượng Tổ hít hít mũi, “Gần nơi tôi đang làm bây giờ, tiền thuê nhà rất đắt, tiền đặt cọc cũng cao, cho nên ....”

An Diệc Triết gật gù đầu, anh biết vùng kia giá cả luôn hơi cao, năm vạn tệ, cũng lắm chi đủ một năm tiền thuê nhà.

“Chủ nhà cho cô bao nhiêu thời gian?”

“Ba ngày.” Nhượng Tổ gần như tuyệt vọng, ba không có ở nhà, dựa vào một mình cô, trong thời gian ngắn như vậy, vừa phải thu thập mọi thứ, vừa phải chăm sóc mẹ, vừa phải tìm phòng trọ ..... Công việc mới vừa mới ổn định, Nhượng Tổ sợ vì việc nhà mà mất đi phần thu nhập ổn định này.

An Diệc Triết có thể cảm nhận thấy sự tuyệt vọng trên người Nhượng Tổ, trong lòng hơi co rút lại, tính toán, “Tôi biết một chỗ, có thể cho cô mượn trước. Cô nếu thấy thuận tiện, đêm nay liền đưa bác gái qua đó trước, những thứ còn lại để ngày mai tới thu dọn.”

Nhượng Tổ ngẩng đầu lên, “Thật sao?”

Bị một đôi mắt ngập nước như vậy chăm chú nhìn mình không chớp, dường như toàn tâm ý lại, An Diệc Triết gật đầu.

“Thật sự.” Chợt lắc đầu, “Mẹ tôi .... không đi được ....”

“Bác gái?”

“Bà bị tê liệt nhiều năm, cơ thể suy thoái, không thể đi lại, một mình tôi không có khả năng đưa bà xuống lầu ....”

Cõi lòng An Diệc Triết thắt chặt đau đớn.

Từ lúc ở khách sạn, từ trong miệng Nhượng Tổ anh đã biết thân thể của mẹ cô không được tốt, nhưng anh không biết thế nhưng thân thể bà lại yếu tới như vậy. Mà tất cả những khổ cực này, đều là anh mang tới cho cô, vào cái ngày anh giam giữ cô mùa hè bốn năm trước.

An Diệc Triết nhắm mắt lại, sau đó mở ra, “Tôi đi giúp cô công bác gái xuống đây, việc này cần làm sớm không nên trì hoãn, đợi tới khi chủ nhà chạy đến trước mặt bà đuổi người, sẽ ảnh hưởng tới cảm xúc của bà.”

Anh nói rất uyển chuyển, nhưng Nhượng Tổ nghe lại hiểu rõ ràng.

Nếu lúc cô đi làm, mẹ Phùng chạy tới trước mặt mẹ tổ khổ, với tích cách của mẹ, nhất định dù có chết cũng muốn lập tức rời đi, đối với thân thể của bà, có trăm cái hại mà không một cái lợi.

“Cám ơn anh, An Diệc Triết.” Nhượng Tổ chỉ còn cách thỏa hiệp với sự thật.

“Đi thôi, dẫn tôi lên đó đi.” Anh cười trấn an, vỗ vỗ vai Nhượng Tổ.

Nhượng Tổ xoay người, đi trước dẫn đường, An Diệc Triết đi theo phía sau, đi vào trong nhà.

Trong phòng khách, mẹ Phùng có chút không yên.

Vừa rồi khi bà nói với Nhượng Tổ, nhà vợ chồng con trai muốn con bé dọn đi sớm để còn sửa sang lại nhà cửa, không phải không có sự cần rút. Mới nói cho nó hai tháng, một phút sau lại bắt nhà bọn họ dọn đi ngay lập tức, bà cũng chẳng còn tạo mặt mũi nào.

Nhìn Nhượng Tổ chạy ra ngoài, cứ ngồi mãi trên bậc thang trước cửa, bà rất muốn ra đó khuyên nhủ an ủi vài câu. Nhưng mà nhớ tới con trai con dâu và cháu trai rồi cuộc cũng phải trở về ở, liền quyết tâm giữ lòng dạ cứng rắn.

Lúc này thấy Nhượng Tổ dẫn một người đàn ông xa lạ vào nhà, trong lòng bà có chút không hiểu.

An Diệc Triết gật đầu với mẹ Phùng, thân nhiên nói một câu quấy rầy, liền hỏi Nhượng Tổ, “Bác gái ở phòng nào?”

Nhượng Tổ dẫn anh lên lầu, đẩy cửa phòng mẹ ra.

Mẹ Nhượng Tổ vẫn chưa ngủ, còn đang nghe đài, thấy con gái đưa một người đàn ông xa lạ vào, không phải không kinh ngạc.

“Mẹ, đây là ——” Nhượng Tổ liếc mắt nhìn An Diệc Triết, do dự không biết giới thiệu thế nào.

“Bác gái, cháu là bạn của Nhượng Tổ, bác cứ gọi cháu là Tiểu An.” An Diệc Triết tiến lên, vỗ vỗ vai Nhượng Tổ, “Nhượng Tổ mới tìm được phòng trọ mới,

để bác thay đổi hoàn cảnh, gọi cháu tới đây giúp đỡ.”

Mẹ Nhựt Tổ có chút gian nan gật đầu, bà bị tê liệt, cũng không phải si ngốc, bà biết con gái đã khóc, nhưng bây giờ cũng không phải lúc hỏi tới chuyện này.

Trên người người thanh niên này không có ác ý, cho nên bà sẵn lòng đợi cho mọi chuyện ổn thỏa, sẽ nói chuyện với con gái sau.

Nhìn An Diệc Triết công mẹ xuống lầu, hốc mắt Nhựt Tổ nóng lên, trong lòng trăm vị tạp trần.

Xuống tới dưới lầu, mẹ Phùng thấy An Diệc Triết công mẹ Nhựt Tổ xuống, có chút ngoài ý muốn.

“Tiểu Tổ, muộn thế này rồi, hai người còn muốn đi đâu?”

Nhựt Tổ lấy tinh thần kiên cường cười một cái, “Bạn cháu giúp cháu tìm được phòng trọ mới rồi, đêm nay cháu đưa mẹ đi trước, ngày mai cháu tới thu dọn đồ đạc. Mẹ Phùng, gây phiền phức cho đi rồi.”

Rốt cuộc bế mẹ Nhựt Tổ vào xe, Nhựt Tổ ngồi ở ghế sau đỡ mẹ, quay đầu liếc mắt nhìn căn nhà mình đã sinh sống bốn năm dần dần chìm trong bóng đêm, Nhựt Tổ cố gắng mỉm cười với mẹ.

“Mọi chuyện rồi sẽ tốt lên.” Nhựt Tổ tự nhủ.

Bạn đang đọc truyện *Bình Thản Chịu Đựng Gian Khó* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Nằm Lên Giường Đi.

Nhựt Tổ cười tủm tỉm cả ngày, cùng ngày đó, hai cô nương Tiểu Thủy và Thất Thất đã sớm thân thuộc với Nhựt Tổ bị công việc của tạp chí đập cho bể đầu, thấy đáng về Nhựt Tổ vui sướng như vậy, vừa tới thời gian tan tâm, hai người liền xúm lại trêu ghẹo Nhựt Tổ.

“Tiểu Tổ, cười sung sướng tới như vậy, gặp chuyện tốt gì rồi?”

“Có chuyện gì vui vẻ phải cùng chia sẻ với mọi người a.”

Nhựt Tổ chỉ một mực hé miệng cười, động tác lau sàn một khắc cũng không ngừng.

“Cười ngọt ngào tới như vậy, không phải buổi tối hẹn hò với bạn trai chứ?” Tiểu Thủy dựa vào lưng sô pha hỏi.

“Chẳng lẽ trúng thưởng năm trăm vạn?” Thất Thất sờ sờ cằm, làm trạng thái tự hỏi.

“Ai trúng năm trăm vạn?” Có giọng nói đàn ông vui vẻ truyền tới từ bên ngoài, theo sau đó là một người đàn ông cao to anh tuấn, xách theo một túi hành lý bước vào phòng trà nước.

Nhựt Tổ nghe tiếng quay đầu lại, trừng mắt nhìn khuôn mặt anh tuấn của người đàn ông, một đôi giày đi đường đầy bụi bặm, chà đạp lên sàn nhà cô vừa lau sạch sẽ.

“Ai nha, Hư Không, anh thăm rồi.” Tiểu Thủy nhảy khỏi sô pha, tặng cho bàn chân người đàn ông anh tuấn một cái liếc dài miên man.

Thất Thất cười hắc hắc, “Cẩn thận Tiểu Tổ không cho anh ăn cơm.”

Hư Không anh tuấn hơi sững sờ, thấy cô gái xa lạ đang đứng ở một bên chống chọi lau nhà trừng mắt nhìn mình, lại nhìn sàn nhà bóng loáng như gương, và dấu chân bụi bặm của mình, nhìn không được gãi gãi đầu: “A, thật xin lỗi.”

Nhựt Tổ đi qua, đưa chổi lau đến bên chân anh ta, ý bảo anh ta lau giày sạch sẽ.

Hư Không làm theo, sau đó vứt hành lý xuống sô pha bên cạnh, Tiểu Thủy và Thất Thất cùng bỏ nhào tới.

“Có mang quà gì về không?” Tiểu Thủy cười xinh đẹp hỏi.

“Lần này có điểm ngộ gì chứ?” Thất Thất gian tà choàng qua bờ vai anh ta.

Hư Không lắc đầu bật cười, không đợi anh ta kịp nói cái gì, Đệ Cửu đã thò đầu ra đầu cầu thang lầu hai, “Hư Không về rồi? Đi lên nói một chút thu hoạch lần công tác này đi.”

Hur Không nhún vai với Tiểu Thủy và Thất Thất, ý nói “Nhìn đi, anh còn phải báo cáo công việc”, lại nhìn Nhược Tổ cười một cái, liền ba bước làm hai bước, “cộc cộc cộc” đi lên lầu.

Nhược Tổ đành phải theo sau anh ta lau sạch vết chân bẩn anh ta để lại.

“Tiểu Tổ, chị cứ mặc kệ đấy đi, lát nữa anh ấy lại xuống giờ mà.” Tiểu Thủy liếc mắt nhìn đồng hồ treo tường, chuẩn bị tan làm.

Nhược Tổ ngẫm lại, cô là đến tạp chí làm được hơn mười ngày, mà đây mới là lần đầu tiên gặp người đồng nghiệp tên Hur Không này.

“Nghề vụ của Hur Không là quảng cáo, thường xuyên đi công tác, thời gian lần này anh ấy ra ngoài coi như là nghỉ rồi.” Tiểu Thủy nhìn ra nghi hoặc của Nhược Tổ, “Con người Hur Không tốt lắm, tiếp xúc một thời gian, chị sẽ biết.”

“Thêm nữa.” Thất Thất nhắc tay, “Hur Không lại rất dễ dàng con gái, chị một mồi có chuyện gì không muốn làm, cứ quảng hết cho anh ấy.”

Nhược Tổ nghe thấy vậy cười khúc khích. Lại có người tốt như vậy?

Lúc này kim ngắn của đồng hồ treo tường chậm rãi nhích tới số năm, kim dài nhích tới số mười hai, Tiểu Thủy reo lên, đưa tay vẫy vẫy với Nhược Tổ, chạy vội vào văn phòng mình đổi giày khóa túi, nhanh chóng tan làm.

Thất Thất nhún vai, nói tạm biệt với Nhược Tổ rồi cũng tan làm.

Nhược Tổ nhìn vậy cũng chẳng có gì để trách cứ, tiếp tục làm việc của mình, phải lau sàn nhà sạch sẽ, phải tắt hết nguồn điện ở phòng trà nước đi, đổ bỏ nước trà đã uống qua, rửa cốc chén sạch sẽ, rác rưởi trong văn phòng cũng cần đóng gói mang đi vứt, kiểm tra cửa sổ đã đóng hết chưa ..... Đều là những việc vụn vặt, nhưng mà chỉ đặt sai một cái cốc thôi, ngày mai đi làm, cũng sẽ thấy rất rõ ràng.

Cho nên bình thường Nhược Tổ đều tan làm muộn hơn những người khác tầm nửa tiếng.

Nhưng mà Đê Cửu ở trên lầu gọi Nhược Tổ, “Tiểu Tổ, tôi và Hur Không còn có việc phải làm, cô về trước đi, không cần chờ chúng tôi, những việc còn lại để đó chúng tôi làm nốt.”

Nhược Tổ đứng dưới lầu “A” một tiếng, nếu lãnh đạo đã lên tiếng, cô cần gì phải nhiều lời, đem cây lau nhà cất vào phòng tạp vụ, thu dọn đồ đạc của mình ra về.

Khi Nhược Tổ đi qua một cửa hàng bán đồ ăn nhẹ, ghé vào mua một cái bánh bao nhân đậu ăn tạm. Cô phải quay về chỗ mẹ Phùng trước, thu dọn quần áo đồ đạc của ba, mẹ và mình đem đi.

Đến nhà họ Phùng, mẹ Phùng nhìn thấy Nhược Tổ, xoa xoa tay, có chút ngượng ngùng.

Nhược Tổ hỏi qua một tiếng, lên lầu thu dọn một vài bộ quần áo ít ỏi, một vài vật phẩm có ý nghĩa kỷ niệm vào cái túi da rắn mình mang tới, cuối cùng đưa mắt nhìn quanh nơi mình ở suốt bốn năm, lại phát hiện thế nhưng không thể tìm được chút dấu vết lưu luyến nào.

Nhược Tổ hơi hơi tự giễu cười khổ.

Bốn năm giày vò thống khổ như thế, tất cả sự chịu đựng uất ức trong ký ức, tới cuối cùng, chẳng qua chỉ là một gian phòng bốn bức tường, bốn năm này, với cô, với mẹ, là bốn năm bản hàn cơ cực đến mức nào.

Nhược Tổ đem túi da rắn xuống lầu, mẹ Phùng thấy cô xuống dưới, vẫy vẫy tay với cô.

Rối cuộc trong bốn năm ở đây, mẹ Phùng cũng chăm sóc cho mẹ, tính ra, Nhược Tổ vẫn còn thiếu nợ mẹ Phùng nhiều, Nhược Tổ đi qua, buông túi da rắn, nhẹ nhàng ôm người đàn bà cô độc này một cái. Bây giờ cả nhà Tiểu Phùng tiên sinh về đây ở, chỉ mong sẽ thật hiểu thuận với bà.

Bà lặng lẽ rút một phong bì đồ ra khỏi túi áo, nhét vào trong tay Nhược Tổ, “Di thật ngại quá, bắt hai người đi vội vàng như vậy, cái này coi như chút quà chúc mừng nhà cháu chuyển nhà, Tiểu Tổ cháu nhận đi, đừng khách khí.”

Nhược Tổ không từ chối, nói một tiếng cảm ơn, nhận lấy bao lì xì.

“Mẹ Phùng, cháu đi đây. Cảm ơn di những năm gần đây đã giúp cháu chăm sóc mẹ, di nhớ giữ gìn sức khỏe.”

Mẹ Phùng lau lau khóe mắt, xua xua tay, “Tiểu Tổ, sau này có rảnh cháu nhớ tới chơi nhé.”

Tuy rằng chỉ là một câu nói mà thôi, nhưng mà trong đó, ít nhiều cũng có chút chân tình.

So với đứa con rất lâu với trở về thăm mình một lần, cô bé sống ở nơi đây này, tay chân chịu khó, sống thật thà, chỉ tiếc là mình không có phúc có được đứa con gái như vậy.

Nhược Tổ rời khỏi nhà họ Phùng, đi tới đường lớn, vẫy một chiếc xe, ngồi xe đi tới bến xe điện ngầm.

Nếu là trước kia, Nhược Tổ chắc chắn sẽ vô cùng tiếc rẻ năm tệ tiền xe này, nhưng mà hôm nay nỗi nhớ nhà dường như tràn về trong Nhược Tổ,

ngoảnh đầu nhìn lại, vậy mà có rất nhiều thứ đã trôi qua.

Tối lúc trở lại căn hộ mới nằm trong nội thành, khi Nhựt Tổ xách theo túi da rắn to lù đi vào cửa lớn tiểu khu, thì bị bảo vệ ngăn lại, quan sát đánh giá cô từ đầu đến chân, “Cô là ai? Muốn tìm ai? Ở nhà số bao nhiêu?”

Nhựt Tổ nhủ mảy, trong lòng cực kỳ khó chịu, nhưng mà cô cũng tự biết thân biết phận, mình quả thực hoàn toàn không giống những người sống trong đây, thật sự nhìn còn giống người buôn nước bọt ngoài vỉa hè hơn.

Nhựt Tổ hít một hơi, “Tôi tạm thời ở trong phòng bốn linh một nhà số ba mươi bảy, tôi họ Thẩm.”

Người bảo vệ kia nghe xong, sắc mặt lập tức thay đổi, đẩy cửa phòng bảo vệ đi ra ngoài, “Thẩm tiểu thư, hành lý có nặng không? Để tôi giúp cô xách lên đi?”

Nhựt Tổ lắc đầu, tuy rằng vẫn luôn biết xã hội này chính là như vậy, búi cao đập thấp, trông coi nơi này là trách nhiệm của anh ta, nhưng trong lòng cô vẫn cảm thấy không thoải mái.

Nhựt Tổ đã xách túi da rắn đi xa, về mặt người bảo vệ kia vẫn còn thấp thỏm: Xong đời rồi, mình lại đắc tội phải người không nên đắc tội!

Nhựt Tổ cũng không biết những phiền não của người bảo vệ, đi tới số ba mươi bảy, bấm thang máy lên lầu.

Đem qua Nhựt Tổ vội vàng chuyển qua đây, sáng sớm lại sợ muộn, vội vàng đi làm, không có thời gian quan sát tỉ mỉ, lúc này mới có tâm tình cẩn thận quan sát môi trường xung quanh, qua nhiên là khu vực xa hoa, cảnh vật êm ả hợp lòng người, vườn hoa xanh mướt, hồ nước suối phun, cầu lạc bộ tập thể hình, đầy đủ mọi thứ.

Ra vào có thang máy, giao thông nhanh chóng tiện lợi, gần bệnh viện, trung tâm mua sắm, là khu vực ai ai cũng phải đổ ký.

Nhựt Tổ âm thầm nghĩ, sau này khi nào thời tiết tốt, cô có thể đưa mẹ xuống dưới vườn hoa sưởi nắng, mẹ không cần phải bị giới hạn trong bốn bức tường nữa, có thể hoạt động một chút.

Đi tới tầng bốn, Nhựt Tổ nghe thấy tiếng máy khoan điện “È È” truyền tới từ trong phòng, trong lòng quýnh lên, vội vàng chạy tới ấn chuông cửa.

Không lâu sau, có người ra mở cửa.

Nhựt Tổ nhìn An Diệt Triết mặc quần áo thường ngày, chân đi dép lê, đáng vẻ thật là nhân nhả, ngỡ ngàng một hồi.

An Diệt Triết mỉm cười, thò người ra đưa tay đỡ lấy túi da rắn Nhựt Tổ đang cầm, một tay nắm chặt cổ tay Nhựt Tổ, kéo Nhựt Tổ vào phòng, dùng mũi chân, đóng cửa lại.

“Về rồi.”

Nhựt Tổ ngờ ngác mặc anh đem túi da rắn đặt ở một góc phòng khách, lấy một đôi dép lê khác từ tủ để giày ra, đặt bên chân cô, chờ cô thay.

“Mẹ tôi đâu?” Nhựt Tổ nghe thấy tiếng máy khoan điện chính là truyền ra từ phòng ngủ của mẹ.

“Bác gái đang ở tạm thư phòng, công nhân đang lắp đặt vài thứ linh tinh cho bác.” An Diệt Triết dẫn Nhựt Tổ vào thư phòng.

Nhựt Tổ thấy mẹ nằm trên sofa ở thư phòng, sau lưng kê một cái thảm lông, nghiêng đầu xem tiết mục TV từ cái máy tính trên bàn.

Thấy con gái về, mẹ Nhựt Tổ nở nụ cười, “... Tiểu Tổ ... con về rồi ...”

Nhựt Tổ thấy nụ cười trên khuôn mặt mẹ, có bao nhiêu thắc mắc, cũng đều tạm thời nuốt xuống bụng, đi qua ngồi xổm bên cạnh mẹ, “Mẹ, thay đổi chỗ ở, mẹ đã thấy quen chưa?”

Lúc này tiếng động ở phòng khách bên kia dừng lại, có người công nhân lắp đặt mặc đồng phục qua đây gõ cửa thư phòng, “An tiên sinh, chúng tôi đã lắp đặt ổn thỏa rồi, ngài có muốn qua chạy thử một chút không?”

An Diệt Triết liếc mắt nhìn Nhựt Tổ còn đang không hiểu gì, mỉm cười, “Không cần đâu, làm phiền các anh rồi.” Nói xong lấy hai gói trà được đặt trong quầy trang trí cạnh cửa thư phòng ra, “Mọi người cầm lấy pha uống, xin đừng từ chối.”

Người công nhân lắp đặt kia nhận lá trà, nhiều lần nói cảm ơn, lại dận dò nếu có chỗ nào không rõ, hoặc là xuất hiện trục trặc gì, cứ gọi vào đường dây nóng, bọn họ sẽ nhanh chóng cử người đến sửa, sau đó mới ra về.

Nhựt Tổ vẫn chịu đựng, không hề cắt ngang đoạn đối thoại của bọn họ, chờ người công nhân lắp đặt đi rồi, Nhựt Tổ mới hồ nghi hỏi: “Họ tới lắp đặt cái gì vậy?”

“Đi xem sẽ biết.” An Diệt Triết bảo Nhựt Tổ đi tới phòng khách xem.

Nhựt Tổ đi tới phòng khách, sau đó lập tức sững sờ.

Trong phòng khách vốn có một cái giường đôi, bây giờ không biết đã bỏ đi chỗ nào, thay vào đó là giường hộ lý chạy bằng điện được thiết kế dành riêng cho những người bệnh không thể tự gánh vác cuộc sống.

Nhược Tổ đã từng tra cứu tư liệu trên mạng, giường hộ lý loại bình thường nhất, chỉ có chức năng lên xuống theo chiều thẳng, giá bán lẻ cũng gần một vạn tệ. Mà cái giường trước mắt này, chính là loại tốt nhất hiện nay. Thông qua thiết bị điều khiển, có thể điều chỉnh ba loại tư thế nằm thẳng, nửa nằm, ngồi thẳng, còn có thể điều chỉnh góc độ chân, kịp thời phòng ngừa các khớp xương căng cứng, cơ thể suy thoái . . .

Cái làm cho Nhược Tổ cảm thấy nhân tính hóa, là thân giường hộ lý có thiết kế bồn vệ sinh liền, giúp người bệnh có thể ở trên giường đại tiểu tiện mà không lo làm ướt bẩn đệm giường.

Cái giường như vậy — Nhược Tổ quay đầu nhìn An Diệc Triết đang cúi đầu nghiên cứu bản hướng dẫn, là anh ta sắp xếp?

“Nhược Tổ, cô nằm lên giường đi . . .” An Diệc Triết nói.

Sau đó cả phòng khách rơi vào yên tĩnh.

Nhược Tổ trợn mắt há hốc mồm, An Diệc Triết cũng ngăn người sững sốt, cũng ý thức được mình đã nói một câu làm người ta không tránh khỏi nghi ngờ, nhin không được nhếch nhếch khóe miệng.

“Cô nằm lên giường đi, làm quen vài thao tác sử dụng giường trước, đợi khi cô đã thao tác thuần thục rồi, sẽ đưa bác gái lên, cô cầm tay bác dạy bác sử dụng như thế nào.

“Được, tốt.” Nhược Tổ cười cười mặt hơi đỏ lên, ở trong lòng lấy hai tay tự đánh mình, là cô tư tưởng không thuần khiết.

“Cô chắc là chưa ăn cơm phải không? Tôi vào bếp xem xem có cái gì ăn, cô từ từ nghiên cứu trước đi.” An Diệc Triết không nghĩ làm Nhược Tổ thận quá hóa giận, tìm cớ rời khỏi phòng khách.

Nhìn bóng dáng cao to của anh ta, Nhược Tổ mấp máy môi, lời đã đến bên miệng, cuối cùng vẫn không nói ra những nghi vấn trong lòng mình.

Như bây giờ, đã là tốt lắm rồi. Nhược Tổ vô cùng đa điều [7] nghĩ, những chuyện khác, để sau hẵng tính.

Bạn đang đọc truyện *Bình Thản Chịu Đựng Gian Khó* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Hai Loại Tâm Tư

Cuộc sống dường như trở nên yên bình, nhưng không hiểu sao trong lòng Nhược Tổ luôn mơ hồ có cảm giác không chân thực, cảm thấy sự yên ả tĩnh lặng này đến quá đột ngột, giống như sự yên lặng trước cơn bão, mà bão tố, sẽ cuộn cuộn nổi lên sau những ngày tháng yên ả này.

Mẹ Nhược Tổ cũng cùng chung nỗi lo lắng giống cô. Bà là bị tê liệt, chứ không phải si ngốc, bà so với con gái còn từng trải hơn nhiều, nỗi lo lắng lại càng sâu đậm

Một ngày cuối tuần nắng đẹp, Nhược Tổ đẩy xe lăn đưa mẹ xuống vườn hoa dưới lầu suối nắng.

Mặt trời mười giờ sáng, ánh sáng chan hòa ấm áp, phủ lên người, toàn thân đều cảm thấy khoan khoái.

Trên bãi cỏ, có đứa trẻ nhỏ tập tễnh bước đi, đuổi theo bước chân của cha mẹ, té chổng kènh về phía trước, nhìn cực kỳ nguy hiểm.

Nhược Tổ ngồi trên cái ghế dài bên cạnh mẹ, một tay nắm tay mẹ, nhìn đứa trẻ kia học bước, cảm thấy thật thú vị.

“Mẹ, con trước kia cũng học bước đi như vậy sao?”

Mẹ Nhược Tổ mỉm cười, ” . . . Con nghịch ngợm hơn . . . ”

Trước kia Nhược Tổ giống hệt một đứa bé trai, do công việc của bà bận rộn, đi sớm về khuya, nên từ nhỏ cho đến tận khi Nhược Tổ đi học cấp hai, vẫn đều chỉ buộc một kiểu tóc, đều là ba Nhược Tổ ở nhà chải cho con bé.

Từ khi còn bé Nhược Tổ đã thể hiện sự mạnh dạn hơn người, ba Nhược Tổ đón con bé từ nhà trẻ về, đặt con bé trên giường, còn mình xuống dưới lầu nấu cơm. Do sợ con gái ngã xuống đất, ông liền dùng gối, chăn, đệm sô pha vây thành một vòng trên giường, để phòng ngừa xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Đợi khi ba Nhược Tổ nấu cơm xong đi lên lầu, vừa đẩy cửa vào đã sợ tới mức hồn phi phách tán, con gái thể nhưng lại không cánh mà bay, trên giường

chỉ còn lại một vòng chân gối. Thả đồ ăn trên tay xuống bàn, ba Nhực Tổ nhanh chóng chạy lòng vòng tìm kiếm khắp phòng, vừa tìm vừa khẽ gọi, “Bé con, con đâu rồi?”

Sau đó nghe thấy phòng trong có tiếng động nhỏ, vừa chạy vào trong phòng, đã thấy Nhực Tổ bấu vào vách tường, đang mò mẫm bò về phía cửa sổ.

Linh hồn ba Nhực Tổ suýt nữa thì bay mất, chạy nhanh tới ôm Nhực Tổ lại, thả xuống giường ở phòng ngoài.

Khi đó Nhực Tổ chỉ mới được có mười một tháng tuổi.

Nhực Tổ biết mẹ nhớ tới chuyện khi bé của mình, liền dựa vào bờ vai mẹ, cười hắc hắc.

Lúc này đứa trẻ nhỏ kia đã mệt mỏi, nhào vào lòng ngực người nhà, mẹ đứa bé liền ôm đứa nhỏ đi tới, ngồi xuống một bên ghế dài cạnh mẹ con Nhực Tổ, lau mồ hôi bốn nước cho đứa bé.

Thằng bé kia cũng không sợ người lạ, đôi mắt tròn xoe đen sẫm nhanh như chớp nhìn qua đây cười ha hả, vô cùng đáng yêu.

Nhực Tổ mỉm cười với thằng bé. Người già đều nói, đôi mắt của trẻ mới sinh là thuần khiết nhất, có thể nhìn thấu mọi chuyện. Những chuyện mà người trưởng thành không thể nhìn thấy. Nếu một đứa trẻ mới sinh mỉm cười với người già, như vậy người già kia có thể sống lâu trăm tuổi, nếu không, tất có chuyện xấu xảy ra.

Nhực Tổ không tin những lời này, nhưng mà thấy trẻ con đáng yêu cười với mẹ và mình, cũng rất vui vẻ.

Bà mẹ đang bế đứa trẻ kia quan sát hai mẹ con Nhực Tổ một lát, đến gần nói, “Hai người mới chuyển đến đây sao? Trước kia chưa từng gặp qua đi.”

Nhực Tổ gật gật đầu, không muốn nhiều lời.

Nhưng mà người mẹ lại rất nhiệt tình tám chuyện, “Tôi là tổ trưởng nhà số hai mươi lăm ba, hai người ở tại số mấy? Tôi thấy thân thể đi có vẻ không tốt lắm, trong tiểu khu có rất nhiều chính sách hỗ trợ người dân, đi có thể đăng ký.”

“Cám ơn bác, cháu biết rồi ạ.” Nhực Tổ mỉm cười, từ đầu đến cuối cũng không hề để lộ mình ở số bao nhiêu.

Bà mẹ nói trong chốc lát, thấy Nhực Tổ cũng không nhiệt tình đáp lại, cảm thấy không thú vị, liền bế đứa trẻ thông thả bước đi.

Mẹ Nhực Tổ ra hiệu với con gái ý bảo đã sưỡi nắng đủ, muốn trở về, Nhực Tổ đẩy mẹ về nhà.

Sau khi về đến nhà, mẹ Nhực Tổ xoa bóp lòng bàn tay con gái, Nhực Tổ ngồi xổm xuống cạnh mẹ, “Mẹ?”

“Tiểu Tổ . . . Con nói thật cho mẹ biết . . . Tiểu An có phải . . . có tình cảm với con không?”

Nhực Tổ ngây người sững sốt, sau đó lập tức cười rộ lên, “Mẹ, người ta làm sao lại để ý đến con chứ? Chẳng qua trước kia có quen biết con, lại vừa hay biết hoàn cảnh của con, nên đưa tay giúp đỡ mà thôi.”

Mẹ Nhực Tổ nghe xong, hơi hơi thất vọng. Thân thể bà như vậy, liên lụy tới thanh xuân của con gái. Đào mất một cái Nhực Tổ đã hai mươi lăm tuổi, tuổi xuân phơi phới dần qua đi, sao có thể tiếp tục trì hoãn chứ?

Bà nhìn Tiểu An kia, mặt mày chính trực, cử chỉ lễ phép, lại đối tốt với con gái hiếm thấy, chịu đưa thân sười ấm giữa ngày tuyết rơi, ra tay giúp đỡ, vốn tưởng rằng thằng bé có tình ý với Nhực Tổ, nhưng mà Nhực Tổ đối với chuyện này, sẽ không lừa bà.

Nếu con gái nói không phải, vậy thật sự không phải.

Nhực Tổ nhanh chóng dừng đề tài này lại, kể chút chuyện thú vị ở cơ quan, hòng làm mẹ nở nụ cười. Khi thấy mẹ có phần mệt mỏi, cô mới đưa bà về giường nghỉ ngơi.

Đợi tới khi ra khỏi phòng mẹ, ý cười trên môi Nhực Tổ cũng tắt.

Cuối cùng vẫn cứ làm cho mẹ phải lo lắng. Đối một công việc ổn định, chuyển qua một gian nhà lớn sáng ngời, cũng không bằng được cô có một người bạn trai phó thác chuyện chung thân, như thế mới càng khiến mẹ cảm thấy được an ủi hơn.

Nhưng mà có người đàn ông nào, sẵn lòng chấp nhận chung sống cả đời với một người như cô chứ, không nhà không cửa, gia cảnh túng thiếu, có một người mẹ tê liệt cần con gái chăm sóc cả đời?

Báu vật dễ kiếm, tình lang khó tìm.

Nhưng mà cô biết, tâm nguyện lớn nhất của mẹ, chính là tương lai cô có thể tìm được một người đàn ông yêu mình, xây dựng một gia đình hạnh phúc của chính mình.

Cái này làm cho Nhực Tổ khổ não.

Đây nhưng lại là nguyện vọng khó có thể thực hiện nhất.

Nhược Tổ rầu rĩ ngồi trong phòng khách lên mạng, tìm kiếm công việc phiên dịch.

An Diệc Triết mặc một cái áo sơ mi màu xanh ngọc, khoác một cái áo len ca-sơ-mia màu xám đậm, ngồi trong phòng khách nhà mình, vùi đầu đọc báo.

Ngồi ở sô pha đối diện anh, là một người đàn ông anh tuấn có làn da ngăm đen do phơi nắng, đang cười ha hả lấy ra từ túi hành lý cỡ lớn một đồng vật kỷ niệm mua trong kỳ trăng mật, đặt lên bàn trà.

“Này, đây là tác phẩm điêu khắc từ gỗ hắc đàn độc đáo nhất Kenya, đây là châu báu thủ công . . .” Mỗi lần lấy ra một vật gì, Anh Sinh – bạn từ bé đến lớn của An Diệc Triết đều như hướng dẫn viên du lịch, giải thích kỹ càng tỉ mỉ.

An Diệc Triết bất động như núi, ngay cả liếc mắt nhìn một cái cũng không thêm.

Anh Sinh cười hắc hắc, ngồi xuống bên cạnh An Diệc Triết, “An Tiểu Nhị, mày vẫn còn tức giận sao? Mày tìm cô ấy nhiều năm như vậy, đi mòn gót giày cũng tìm không thấy, bây giờ lại không tốn một chút công sức nào mà tới tay, mày cần phải cảm ơn tao mới đúng.”

Vốn định giải thích, đến cuối cùng trái lại lại thành yêu sách, anh ba lè lưỡi.

Vị bị gọi là “An Tiểu Nhị” này, chậm rãi lật báo, đầu cũng không thèm ngẩng lên, không để ý đến anh ta chính là không để ý đến anh ta.

“An Nhị, mày để cô ấy trong lòng nhiều năm như vậy, bây giờ tao giúp mày tìm được cô ấy, đưa cô ấy tới trước mặt mày, có thể tha cho tao tội ném lại một phòng đầy khách khứa chạy mất chứ?” Nếu không phải trong lòng bà xã ấy náy, cảm thấy ném gánh nặng tiếp đón cả một phòng khách khứa lại cho An Nhị quá vô nhân đạo, anh mới không thèm đến đây năn nỉ đâu.

Lúc này mẹ An đi chợ về, chào hỏi Anh Sinh, “A Tam đến à? Vậy ở lại đi, cùng ăn cơm với A Nhị xong hãy về.”

“Mẹ An, A Nhị tức giận, không chịu để ý đến con đâu, con cũng không thể ở lại ăn cơm.” Tổ cáo với mẹ An, chiều này dùng từ nhỏ đến lớn lần nào cũng hữu hiệu.

Quả nhiên, mẹ An thấy An Diệc Triết ngồi trên sô pha không chút động đậy, hơi hơi oán trách, “A Nhị, con so đo với A Tam làm gì? Tính tình nó từ nhỏ đến lớn con cũng không phải không biết. Được rồi được rồi, không nên đùa giỡn nữa, tới đây tới đây, hai con giúp mẹ lột đậu tằm.”

Vừa dứt lời, thả một túi đậu tằm lớn xuống bàn trà.

An Diệc Triết lúc này mới chậm rì rì khép báo lại, gấp chỉnh tề, đặt sang một bên, xắn tay áo, chuẩn bị lột đậu tằm.

Anh Sinh chạy nhanh qua hỗ trợ, lúc này còn không tranh thủ lập công chuộc tội, thì đợi tới khi nào chứ?

“Ngoại trừ mách lẻo, mày không còn chiêu nào khác à?” An Diệc Triết thần nhiên hỏi.

“Hắc hắc, lấy bất biến ứng vạn biến. Có tác dụng là được.” Anh Sinh một mực tùm tùm cười, “Mày cũng ở sau lưng tao hạ độc thủ không ít.”

Lại nói tiếp, bọn họ chính là kẻ tám lạng người nửa cân, cũng không biết được ai là kẻ thiệt thòi, ai được lợi.

Anh Sinh thấy An Diệc Triết sắc mặt dịu đi, cười hề hề lấy khuya tay huých anh một cái, “Tao về phát hiện có người bán tháo một ngàn cổ phiếu của tao . . .”

An Diệc Triết liếc mắt lườm Tiểu Sinh bà tám một cái, tiếp tục lột đậu tằm.

“Mấy vạn tệ làm sao đủ dùng? Cần tao giúp mày không?” Anh Sinh không sợ chết, chỉ sợ nhàm chán.

Phản ứng của An Diệc Triết là lấy chân đạp anh ta một cái, “Tao nói với Ôn Lang mày giấu tiền thuê nhà.”

Anh Sinh nghẹn lời, suy sụp. Ôn Lang là cánh cửa sinh mệnh của anh, đụng tới là chết.

Lột mấy quả đậu tằm, không nhìn được lại hỏi, “Mày định làm thế nào với cô ấy bây giờ?”

Làm thế nào bây giờ? An Diệc Triết nhìn quả đậu tằm đã lột xong trong tay, lông xù xanh biếc bao ngoài kia một khi đã lột bỏ, sẽ không bao giờ có thể khôi phục nguyên trạng nữa, điều duy nhất có thể làm, là đem những quả đậu tằm xanh này, xào thành một đĩa đậu xốp giòn ngon miệng.

Cuộc sống yên ả của Nhược Tổ bị phá hủy, cũng giống như quả đậu tằm đã bị bóc vỏ này, vĩnh viễn không thể trở lại như trước kia nữa, chỉ có thể, tạo nên một tương lai mới thật tốt đẹp.

Nhưng mà —

Anh nhìn đôi tay của mình, có chút tiếc nuối, cho dù trả giá bằng cả sinh mệnh của mình, cũng không thể bù đắp lại.

Nhược Tổ biết.

Anh cũng biết.

Bạn đang đọc truyện *Bình Thản Chịu Đựng Gian Khổ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Thử Lửa.

“Mẹ, con đi làm đây, có việc gì mẹ nhớ gọi điện cho con.” Nhược Tổ nói lời tạm biệt với mẹ, đặt đồ đạc lên trên tủ đầu giường, để bà chỉ cần đưa tay là có thể lấy được.

Ấm nước giữ nhiệt ở nhiệt độ cố định ba mươi độ, cặp lồng cơm có vi hấp giữ ấm, trên tường đối diện giường là TV LCD . . . Tất cả đều dễ như trở bàn tay.

An Diệc Triết ngoại trừ lúc ban đầu có đến vài lần, mang hai va li tài liệu từ thư phòng đi, cũng không thấy qua đây nữa.

Nhược Tổ không tìm được lý do gọi điện cho anh, nói ra những nghi vấn trong lòng.

Trong tiềm thức, Nhược Tổ không muốn đây dựa nhiều với anh, tốt nhất là cả đời không qua lại với nhau.

Nhưng sự thật là, cô đang ở trong nhà của anh.

Tuy rằng An Diệc Triết chưa bao giờ nói rõ với cô, nơi đây là nhà riêng của mình, nhưng mà từ những vật phẩm cá nhân mà anh mang đi, cùng với một vài dấu vết còn lưu lại, Nhược Tổ có thể dựa vào đó mà phỏng đoán đưa ra kết luận.

Chính điều này làm cho Nhược Tổ thấp thỏm không yên.

Sự thấp thỏm này như một bàn tay treo lơ lửng trong ngực Nhược Tổ, trong đêm dài tĩnh mịch, khi rảnh rỗi không có việc gì, sẽ đột nhiên nắm lấy trái tim của cô, không nhẹ không nặng, cũng không làm người ta cảm thấy đau đớn, nhưng lúc nào cũng làm người ta phải nhớ tới.

Tại tạp chí, Tiểu Thủy và Thất Thất thấy Nhược Tổ thất thần, đồng loạt than thở.

“Có người dễ nhớ thật là tốt.” Tiểu Thủy phối hình ảnh cho bản thảo đã dịch xong, nhìn nhìn cảm thấy không ổn, liền sửa lại.

Nhược Tổ đang đứng cạnh cửa sổ hướng về phía mặt trời bên cạnh văn phòng hai người, tưới nước cho mấy bồn cây xanh, nghe thấy Tiểu Thủy than thở, hơi sùng sốt.

Thất Thất nghe vậy, mạnh mẽ gạt đầu, “Cuộc sống của chúng ta giống như ao tù nước đọng, không có chút kích tình nào hết.”

Bỗng nhiên vung tay, “Có trai đẹp để ngắm, ít nhất cũng có thể làm tinh thần phấn chấn, đáng tiếc . . .”

“Đáng tiếc cái gì?” Có người giẫm lên ánh mặt trời bước đến.

“Hừ Không.”

Nhược Tổ quay đầu lại, chỉ cảm thấy người này mỗi lần tới dường như đều vô thanh vô tức, đi tới cửa, không thể thiếu một câu tiếp lời người khác, coi như thông báo mình đã tới.

Lại nhìn tới Tiểu Thủy và Thất Thất, ánh mắt đều giống như bóng đèn cao áp, “Tách tách” hai tiếng liền đồng loạt sáng lên.

Nhược Tổ buồn cười, Tiểu Thủy và Thất Thất, cũng chỉ mới tốt nghiệp đại học hai ba năm, đáng về thanh xuân phơi phới, chính là luôn chê cuộc sống quá bình thản, khuyết thiếu kích tình.

Nhược Tổ ở phòng trà nước thảnh thơi nghe thấy Tiểu Thủy than phiền với Thất Thất, cả cơ quan tổng cộng chỉ có mấy đồng nghiệp nam, một tẹo tia lửa cũng không thấy đâu. Có người duy nhất đẹp trai sáng sủa thì cả năm đi công tác, không thể làm dịu tâm hồn khô cạn của mình.

Thất Thất liền ngược nhìn trần nhà suy sụp, “Trẻ tuổi xinh đẹp, tính tình cởi mở, thu nhập ổn định, thế nhưng lại không có gì để tiêu khiển, cả ngày chỉ ngồi ở trong nhà. Thế này thật là lãng phí thời gian, không biết lúc nào mới có thể gả ra ngoài đây.”

“Bằng không chúng ta đăng ký tham gia gặp mặt cuối tuần đi.” Tiểu Thủy chớp chớp mắt.

“Không thêm! Gặp mặt cuối tuần tìm cả ngày cũng không tìm được một người đẹp trai a!” Thất Thất chém đinh chặt sắt.

Tiểu Thủy suy nghĩ một lát, không khỏi bùi ngùi, “Hình như đúng là cực ít trai đẹp tới tham dự.”

Nhược Tổ ở bên cạnh nghe thấy kinh hãi cười.

Hai người kia thấy Nhược Tổ cười, cũng không tức giận, chỉ là cực kỳ mất mát, “Tiểu Tổ, chị không hiểu được suốt ngày quanh đi quẩn lại chỉ có thể nhìn hai ba cái khuôn mặt quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn, là một loại tâm tình như thế nào đâu.”

Nhược Tổ đích thực khó có thể hiểu được. Trước kia cô làm hướng dẫn viên du lịch, ngày ngày tiếp xúc với đủ các loại du khách, ngàn người ngàn mặt, tuyệt không lặp lại. Sau này lại đi bán hàng vỉa hè, đi làm em gái gọi đầu, làm nhân viên phục vụ, mỗi ngày có vô số người qua lại trước mặt mình, đời người đã từng trải trăm loại dáng vẻ, ngược lại lại thích kiểu kết cấu đơn giản như này của tạp chí.

Lúc này nhìn thấy ánh mắt sáng ngời của Tiểu Thủy và Thất Thất đối với Hư Không, vẫn không khỏi cảm thấy thú vị.

Hư Không nhìn Nhược Tổ, hơi hơi gật đầu, “Nhược Tổ tới rồi? Vừa lúc phiên cô đi gọi Đế Cửu một tiếng, tới đây họp.”

Nhược Tổ “A” một tiếng, xách theo bình tưới nước nho nhỏ, tính đi tới văn phòng gọi chủ biên Đế.

Hư Không lại dặn dò Nhược Tổ, “Hôm qua anh ấy tặng ca tới khuya, có thể ngủ ở trong đó. Nếu gọi không có người trả lời, phiên cô vào trong gọi anh ấy dậy.”

“Được, tôi biết rồi.” Nhược Tổ nhanh chóng rời khỏi văn phòng, đặt bình nước ở góc hành lang, sau đó vội vàng đi lên lầu hai của căn nhà, đi về phía văn phòng chủ biên.

Văn phòng chủ biên được sửa chữa lại từ toàn bộ cánh phía Tây của căn nhà, được ngăn thành hai phòng, một bên dùng làm văn phòng, một bên dùng làm phòng nghỉ khi trực ban. Văn phòng và phòng trực ban hoàn toàn độc lập, ở giữa có một cánh cửa nối liền. Khi gặp phải tình huống đặc biệt, cần ở lại trực ban qua đêm, có thể sử dụng phòng trực ban.

Có vài lần Nhược Tổ đến làm từ sáng sớm, mấy ngày liền thấy Đế Cửu hoặc Hư Không ngáp ngắn ngáp dài, mắt nhắm nhèm ngái ngủ đi ra từ phòng trực ban, dáng vẻ lờ mờ hoàn toàn chưa tỉnh táo.

Nghĩ tới tặng ca đối với bọn họ là chuyện hoàn toàn bình thường.

Nhược Tổ gõ cửa văn phòng trước, bên trong không có tiếng người trả lời, hoàn toàn im ắng.

Xem ra vẫn còn chưa dậy. Nhược Tổ quay ra đi gõ cửa phòng trực ban, gõ hai tiếng, lại hơi lớn tiếng gọi, “Chủ biên Đế, anh dậy chưa? Hư Không gọi anh đi họp.”

Nói xong, Nhược Tổ ngây người một lát, bỗng nhiên cười khúc khích.

Mấy lời này, nghe thật là kỳ quặc.

Quả nhiên bên trong có người mới tỉnh dậy, nờ nự cười mở cửa ra, tiếng nói vẫn còn pha chút giọng mũi, “Tôi biết rồi.”

Chỉ chốc lát sau, Đế Cửu đi giày vải lẹp xẹp, khoác áo bành tô kiểu quân đội đi ra từ phòng trực ban, “Nhược Tổ, ở dưới có cái gì ăn được không?”

Nhược Tổ gật đầu, cô có đang hâm nóng một bát Bát Bảo ở phòng trà nước dưới lầu, trong tủ lạnh còn hơn mười cái lòng đỏ trứng muối, chân giò hun khói, sandwich, vốn để làm đồ lót dạ buổi chiều, xem ra cần chuẩn bị thêm một chút. Bữa sáng một mình chủ biên Đế có thể giải quyết hết ba cái sandwich.

Đế Cửu liền cười một cái, “Tôi xuống lầu ăn chút gì đó, làm phiền cô dọn dẹp lại bên trong một chút.”

Nhược Tổ lắc đầu, “Không có gì.”

Đều nằm trong phần công việc của cô.

Nhược Tổ chờ Đế Cửu lách người bước vào hành lang, mới đi vào phòng trực ban.

Trong phòng có hơi người của người đã ở qua một đêm, Nhược Tổ đi tới mở cửa sổ, sau đó quay lại dọn dẹp giường chiếu, đem chăn ra ngoài sân phơi nắng, tiêu trừ hơi ẩm, thay khăn trải giường, đem đi giặt sạch. Thu dọn rác rưởi ngày hôm qua chủ biên Đế ăn còn lưu lại, đem đi vứt.

Hoàn thành một loạt công việc, Nhược Tổ xoay người thấy tư liệu mở la liệt trên bàn trà, cô do dự mãi không biết là có nên qua đó thu dọn hay cứ để mặc đó, do dự thật lâu, lâu đến mức cô nghe thấy tiếng Thất Thất gọi vọng từ trên lầu xuống dưới lầu, “Ông chú! Anh còn đang làm cái gì đấy?! Lên đây họp nhanh lên!”

Nhược Tổ đột nhiên bừng tỉnh, đây là công việc của cô, nếu cô sợ đầu sợ đuôi, làm sao còn có thể tiếp tục làm việc chứ?

Vội vàng đi qua, ba chân bốn cẳng khép hết tư liệu đang bày trên bàn trà lại, đem cất toàn bộ vào trong kệ tài liệu, sau đó đóng kệ tài liệu lại, đặt

xuống một chỗ bắt mắt trên bàn trà.

Đứng thẳng người, xác định không còn chỗ nào không ổn, Nhục Tố ra khỏi phòng trực ban, tùy tay cài then cửa.

Lúc xuống lầu, gặp ngay Đệ Cửu vẫn đang nhai nhồm nhoàm, đứng dằng về được ăn uống no đủ. Anh nhìn thấy Nhục Tố, cười rộ lên, thái độ thân thiết, “Nhục Tố a . . .”

Nhục Tố cảm thấy sau lưng phát lạnh.

“Bát Bào mềm dẻo ngọt mát, sandwich chân giò thơm lừng, thật sự là quá quá ngon!” Anh giơ ngón tay cái về phía Nhục Tố, “Tôi lúc trước quyết định thuê cô quả thật là quá sáng suốt mà . . .”

Anh thật vui vẻ, đem theo sự say mê đi lên trên lầu.

Để lại Nhục Tố đứng trên cầu thang, ngơ ngác một hồi. Anh ta không phải đang tự khen ngợi mình đấy chứ?

Nhưng Nhục Tố vẫn cảm thấy vui vẻ.

Ít nhất chứng minh những việc cô làm được coi trọng, có giá trị, không phải sao?

Nhục Tố xuống lầu, khẽ ngâm nga ca khúc được yêu thích từ mấy năm trước, quét dọn lau nhà, văn phòng trên lầu sau khi đóng cửa, lại chìm trong không khí nghiêm túc.

“Thế nào?” Đệ Cửu hỏi những người khác.

“Tất cả đều bình thường, cô ấy không hề động đến cái gì cả. Những thứ không nên nhìn không nên chạm đều hoàn toàn không chạm đến.” Hư Không một tay nâng má, một tay xoay tròn cái bút máy trong tay.

Tiểu Thủy và Thất Thất đồng loạt giữ thái độ im lặng.

Mỗi khi Hư Không dùng giọng điệu nhìn như nhàn nhã không chút để ý này nói chuyện, trên người anh có một phẩm chất đặc biệt giống mặt trời, khi nó hấp thu hết mọi ánh sáng của những vì sao xung quanh, cho tới khi chúng biến mất không còn dấu vết. Toàn thân tỏa ra cảm giác áp bách vô cùng mạnh mẽ.

Tiểu Thủy và Thất Thất thật muốn gọi Nhục Tố lên nhìn cái bộ mặt này của Hư Không, như vậy bảo các cô làm sao có thể không hướng về phía những người đàn ông anh tuấn bên ngoài chứ a a a . . .

Đáng tiếc, bây giờ không phải lúc.

Đệ Cửu gật đầu, “Quan sát thêm một thời gian nữa đi. Quan sát xem cô ấy có những biểu hiện không bình thường hay không, cũng quan sát xem cô ấy có tư chất ở phương diện này hay không.”

“Cấp trên có chỉ thị rõ ràng không?” Tiểu Thủy hỏi thử. Cô thích Nhục Tố, quan trọng là . . ., Nhục Tố nấu ăn vô cùng vô cùng ngon.

Hư Không liếc mắt nhìn Tiểu Thủy một cái, “Em đừng có để lộ thân phận.”

Tiểu Thủy ngay tức khắc đưa tay khóa miệng mình lại.

Thất Thất lại nghĩ xa hơn, “Nếu có một ngày, cô ấy biết chúng ta từ đầu đến cuối đều là khảo nghiệm cô ấy, thử cô ấy, cô ấy sẽ không ở lại.”

Thất Thất đã dần dần hiểu về Nhục Tố.

Nhục Tố nhìn qua tường như rất dễ tính, rất bình thản, đáng vẻ rất dễ nói chuyện, nhưng mà thật ra bên trong Nhục Tố luôn có sự kiên định của riêng mình. Cô thấy trình độ tiếng anh của Nhục Tố không thấp, thường ngày sau khi lấy tạp chí tạp san nước ngoài từ hộp thư ra, đều sửa sang phân loại ngay ngắn rồi mới mang lên. Nhưng mà Nhục Tố lại nhất quyết không nhìn đến không để ý tới nội dung bên trong.

Nhục Tố nghiêm túc làm một nhân viên tạp vụ cần cù, quyết không làm những việc ngoài phận sự của mình.

Nếu có một ngày Nhục Tố biết, tất cả mọi chuyện, chẳng qua chỉ là một hồi thử lửa, hẳn là sẽ cảm thấy thất vọng đối với bọn họ đi?

Bạn đang đọc truyện *Bình Thản Chịu Đựng Gian Khổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Ai Cũng Thích Nhiều Chuyện.

Nhược Tổ lại cảm thấy có người chỉ trở ở sau lưng mình, thời gian đã qua hai tuần.

Tạp chí, nhà, nhà, tạp chí, cuộc sống của Nhược Tổ đơn giản là hai điểm một đường. Ngày nghỉ, thời tiết tốt, Nhược Tổ sẽ đẩy mẹ xuống lầu sưởi nắng, nhìn những người bạn nhỏ chạy tới chạy lui trên bãi cỏ.

Nhược Tổ đối với mẹ, dường như không bao giờ hết chuyện để nói.

“Hư Không thường xuyên đi công tác, về tới cái thì lại cùng Đế Cửu nhốt mình trong phòng, hai người mở hội nghị nhỏ.”

“Tiểu Thủy hoạt bát, Thất Thất coi mờ. Tiểu Thủy thích ngọt, Thất Thất thêm chua.”

“Hai cô ấy thấy Hư Không là hai mắt sáng ngời.”

Nhược Tổ nói liên miên, kể cho mẹ nghe những việc nhỏ nhặt xảy ra ở tạp chí, không có gì quan trọng, chỉ là muốn mẹ không cảm thấy nhàm chán.

Mẹ Nhược Tổ vừa nghe vừa mỉm cười, cảm thấy vui vẻ thay cho con gái, lại cảm thấy áy náy sâu sắc.

Nếu không phải bà và chồng thiếu bản lĩnh, không có khả năng kiếm được nhiều tiền, Nhược Tổ làm sao lại hình thành cái thói quen thích tiền như mạng? Nếu không có cái thói quen thích tiền như mạng này, Nhược Tổ làm sao lại phải đi làm cái công việc làm thêm chết tiệt vào kỳ nghỉ hè? Nếu không đi làm cái công việc làm thêm kia, Nhược Tổ làm sao lại gặp phải những người đó, những chuyện đó chứ?

Mẹ Nhược Tổ càng nghĩ, càng cảm thấy máu chột của tất cả mọi chuyện, đều là do nhà bọn họ không quyền không thế.

Tâm tư mẹ Nhược Tổ đang đặt ở một nơi khác, đôi mắt mờ cười nhìn con gái, không có nhắc tới với cô, mấy ngày hôm trước lúc xem TV, mình có nhìn thấy “Tiểu An” ở bản tin thời sự, thế mới biết “Người bạn” này của con gái, thế nhưng lại là phó thị trưởng An Diệc Triết.

Hết sức kinh ngạc, khó tránh khỏi bắt đầu suy nghĩ miên man.

Nhìn thái độ của Tiểu An đối với Nhược Tổ, mặc dù không thân mật giống như người yêu, cũng chẳng giống với bạn bè quen thân lâu ngày.

Mẹ Nhược Tổ luôn cảm thấy giữa hai người có sự xấu hổ khó có thể nói rõ được.

Nhưng mà bà không thể hỏi lại Nhược Tổ.

Nhược Tổ phát hiện mẹ thất thần, nhẹ nhàng lắc lắc cánh tay mẹ, “Mẹ, có phải mẹ thấy mệt rồi không? Muốn con đẩy mẹ lên nhà nghỉ ngơi không?”

Mẹ Nhược Tổ nở nụ cười, vỗ vỗ bàn tay con gái, “Không . . . chúng ta ngồi lại đây . . . “

Nhược Tổ liền gật đầu.

Lúc này một quả bóng cao su bay lại đây, xẹt qua bả vai mẹ Nhược Tổ rất nguy hiểm, lăn vào bụi hoa phía sau.

Có bé trai béo lùn chắc nịch hình như gọi là Tiểu Hồ Tử, đứng trên quảng trường nhỏ, nhìn quanh về phía Nhược Tổ, sau đó dùng giọng nói non nớt gọi, “Dì, dì nhanh giúp cháu nhặt quả cầu rồi ném qua đây được không?”

Mẹ Nhược Tổ thấy trẻ con khỏe mạnh kháu khỉnh, trong lòng mềm nhũn, vỗ vỗ Nhược Tổ, bảo cô không cần phải so đo với trẻ con.

Nhược Tổ ngẫm hiểu, nhắc chân đứng dậy, đi tới bụi hoa cúc rậm rạp đang nở rộ rồi đón xuân ở phía sau, khom lưng đi vào sau rừng cây nhỏ, tìm thấy quả bóng cao su nhiều màu kia, kẹp vào giữa khuya tay, rồi lại chui ra.

“Mẹ, mẹ ngồi đây một chút, con mang cầu qua sẽ về ngay.” Nhược Tổ nói xong, cầm bóng cao su, đi qua đường nhỏ, đi xuống mấy bậc thang, đi vào trong quảng trường nhỏ.

Tiểu mập mập kia đã “Bịch bịch bịch” chạy tới, vươn đôi tay nhỏ bé nức ních thịt ra, “Cảm ơn dì nhiều.”

Nhược Tổ gật gật đầu, đưa bóng cao su cho tiểu mập mập, đợi khi tay đứa bé chạm tới quả bóng cao su, lại thu tay lại.

“Lần sau không được đá vào những nơi có người nữa, có biết không?” Nhược Tổ mở to hai mắt, nhìn tiểu mập mập đang chu miệng lên.

“Cháu biết rồi.” Tiểu mập mập gật gật đầu.

Lúc này Nhược Tổ mới trả lại bóng cao su cho thằng bé, tiểu mập mập ôm bóng cao su, nhanh như chớp chạy mất.

Nhược Tổ cười rộ lên, tiểu nghịch ngợm.

Nhược Tổ xoay người, liền phát hiện mẹ bị mấy bác gái vây quanh, không biết đang nói chuyện gì.

Nhược Tổ nhủu mày xoay người trở về.

Khi đến gần chỗ mẹ đang ngồi, Nhược Tổ lờ mờ nghe thấy mấy lời đối thoại vụn vặt.

”... Là gì của bà...”

”...Tiểu cô nương đúng là... con gái...”

”...Bác gái... con gái bà kết hôn chưa...”

Nhược Tổ lặng lẽ đi tới bên cạnh mẹ, vốn định cười cho qua, đẩy mẹ về nhà, không ngờ lại bị mẹ nhẹ nhàng giữ cổ tay lại.

Nhược Tổ do dự, dừng bước chân lại.

Mẹ Nhược Tổ cố gắng nói năng rõ ràng hết mức, ”... Chúng tôi là bà con xa... của Tiểu An... tạm thời ở nhờ...”

Một câu này, Nhược Tổ dĩ nhiên hiểu được, vừa rồi mấy bác gái vây quanh mẹ, là để hỏi thăm quan hệ của mẹ con cô với An Diệc Triết.

Cô và mẹ hai gương mặt xa lạ ra ra vào vào nhà số ba mươi bảy, ở nơi đô thị này, với những hộ gia đình sống trong nhà cao tầng có khi cả đời cũng không qua lại với hàng xóm cách vách mà nói, không phải là chuyện gì mới mẻ, nhưng đủ để khiến cho người ta cảnh giác. Chỉ cần hơi để ý một chút thôi, không khó để phát hiện ra hai người ở nhà số ba mươi bảy.

Năng lực trinh sát của mấy bác gái này đúng là rất mạnh, quả thực không thể tưởng tượng được, mới qua vài ngày, đã biết mẹ con cô ở phòng nào.

Phòng bốn linh một nhà ba mươi bảy là nhà ai?

Là căn hộ của An phó thị trưởng tuổi trẻ đầy hứa hẹn của thành phố này.

Một cô gái nhìn qua tuổi có vẻ không lớn, mang theo một người phụ nữ trung niên bị tê liệt, ở trong nhà An phó thị trưởng, sao có thể không làm mấy bác gái luôn nhàn rỗi không có chuyện gì làm này tò mò chứ?

Nhược Tổ không phải không dự đoán được loại trường hợp như ngày hôm nay, nhưng mà mẹ ra mặt giải thích giúp cô, không khỏi làm cô thấy bất ngờ.

”... A, là như vậy à...”

Có bác gái thể hiện rõ sự thất vọng trên nét mặt, những người khác thì rõ ràng vẫn tỏ thái độ hoài nghi.

Lúc này Nhược Tổ mỉm cười gật gật đầu với mấy bác gái lớn tuổi, nói một tiếng, “Thật có lỗi, mẹ con cháu phải về rồi”, liền đẩy mẹ về nhà.

Để lại cho mấy bác gái trinh sát trần ngập tinh thần và nhiệt huyết với sự nghiệp buôn dưa lê bán dưa chuột sự hoài nghi đầy mình.

Về tới phòng, Nhược Tổ đỡ mẹ lên giường, xoay người định vào bếp nấu cơm trưa, mẹ Nhược Tổ thoáng chốc giữ chặt góc áo Nhược Tổ, lại điều khiển cho giường nâng lên một nửa.

”... Tiểu Tổ...”

“Mẹ.” Nhược Tổ biết mẹ có chuyện muốn nói với mình, nhẹ nhàng ngồi xuống mép giường.

”... Đi mời Tiểu An... tới...” giọng nói mẹ Nhược Tổ tuy nhẹ, nhưng thập phần kiên quyết.

Nhược Tổ gật gật đầu.

Nhược Tổ ra khỏi phòng, mẹ Nhược Tổ nhìn ra ngoài cửa sổ, có chút đăm chiêu.

Bà có phần đoán không ra dụng tâm của phó thị trưởng An trẻ tuổi.

Nếu nói thẳng bé theo đuổi Nhược Tổ, ngoại trừ cung cấp một chỗ ở, mua một chiếc giường hộ lý có thể điều khiển ra, An Diệc Triết cũng không có tiếp xúc nào khác với Nhược Tổ; nhưng mà nói thẳng bé không có chút cảm tình nào với Nhược Tổ, thì làm sao lại bắt chấp việc người ta có thể chỉ trở, vô cớ để hai mẹ con không quen biết ở nhà mình?

Là một lãnh đạo trẻ tuổi của thành phố, đường làm quan rộng mở, tiền đồ vô lượng, không có lý nào An Diệc Triết lại sơ sẩy đến bước này.

Nhược Tổ đã từng một lần phải chịu qua thương tổn, bà không thể lại khiến con bé chịu thương tổn lần thứ hai.

Bà phải bóp chết loại khả năng này từ trong trứng nước.

Mẹ Nhượng Tổ nhắm mắt lại, chuyện bà có năng lực làm cho con gái, chỉ có như vậy.

An Diệc Triết nhận được điện thoại của Nhượng Tổ, không để ý cha mẹ ở bên cạnh, chị dâu đang nhìn di động đánh giá, thả bài xuống bàn, ý bảo bọn họ cứ tiếp tục, sau đó thông thả đi tới đầu khác của phòng khách nghe điện thoại.

“Tìm tôi có việc?”

Bên kia điện thoại, giọng nói cô gái trong veo sạch sẽ, nhưng khô khan xa cách.

“Mẹ tôi muốn mời anh tới ăn cơm.”

“Cơm trưa?” Khóe mắt An Diệc Triết thoáng nhìn qua cha mẹ, anh trai và chị dâu đang vui đùa vào đánh bài nhưng tai ai cũng dựng thẳng lên như ăng ten, không khỏi bật cười, “Được, tôi qua đó ngay.”

Nói xong ngắt điện thoại, lên lầu thay quần áo.

“A Nhị, con ra ngoài ăn cơm sao?” mẹ An nhìn không được hỏi.

An Diệc Triết gật gù đầu, “Vâng, con ra ngoài ăn cơm trưa, cả nhà không cần đợi con.”

Chị dâu Anh Kiệt kinh ngạc, “Tiểu Nhị có bạn gái?”

Dáng vẻ nghe điện thoại, đầu mày đuôi mắt đều là ý cười.

An Diệc Quân nhún vai, “Không thấy nó nói gì.”

Đứa em trai này của anh, đối với chuyện tình cảm, vô cùng lãnh đạm. Nghe nói khi học đại học, có bạn học nữ tỏ tình với em trai anh, phản ứng của nó, chẳng qua là mỉm cười, nói một tiếng cảm ơn, trước mắt tôi không nghĩ tới chuyện yêu đương.

Anh Sinh nhìn thấy trợn mắt há mồm, chạy tới cửa nhà họ An suy diễn rất sống động, “Chú An, A Nhị sẽ không phải — “

Anh Sinh không dám nói tiếp, ngụ ý của nó, An Diệc Triết sẽ không phải không thích con gái chứ?

Anh Kiệt sau khi nghe xong, kéo Anh Sinh tới chỗ không người, dạy dỗ một trận.

An Diệc Quân thật sự không cảm thấy giới tính của em trai mình có vấn đề, nhưng mà mấy năm nay nó có cơ hội tiếp xúc với không biết bao nhiêu người khác phái trẻ trung xinh đẹp, vậy mà vẫn luôn là hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình.

Trong cơ quan có không ít cô nàng trẻ tuổi bối cảnh hùng hậu đưa tình với An Diệc Triết, không có ai ngoại lệ, tất cả đều “Bánh bao thịt đánh chó, có đi không về.”

Lời Anh Sinh nói kia, cũng không phải không có lý.

Giờ này khắc này, đã thấy một A Nhị quen lãnh đạm, nhếch khóe miệng mỉm cười, lên lầu thay quần áo đi đến nơi hẹn, sao có thể không làm người ta tò mò chứ?

“Diệc Quân, anh nói chúng ta có nên đi theo xem sao không?” Sự hiếu kỳ của Anh Kiệt đối với thế giới tình cảm của em chồng, tồn tại đã lâu. Là bạn cùng lớn lên với em trai Anh Sinh, so sánh với Anh Sinh ranh mãnh tùy hứng, An Diệc Triết là kiểu người hoàn toàn tương phản, chín chắn lão luyện, hơn nữa — giáo hoạt.

Cô từng thấy qua em trai Anh Sinh chỉ vì An Tiểu Nhị làm như vô tình nói ra một câu, bị cha tóm về nhà cho một trận, cũng từng thấy qua dáng vẻ khi An Diệc Triết bị Anh Sinh hăm dọa, không thể không đi đánh nhau với người ta.

Nhưng là, cô tới bây giờ vẫn chưa từng thấy qua em chồng hẹn hò với phụ nữ.

Tò mò! Tò mò chết mất!

An Diệc Quân cười, đưa tay lên sờ gáy vợ, “Em quên nó xuất thân từ cái gì rồi à? Chúng ta đi theo nó chưa đến năm mươi thước, đã bị nó phát hiện rồi, trong vòng một trăm thước, nhất định sẽ bị nó cắt đuôi. Em không làm được gì đâu.”

Anh Kiệt bị ông xã giở trò sờ mó trước mặt cha mẹ, khuôn mặt đột nhiên đỏ lên, sau đó gật gù đầu.

Đúng vậy, em chồng xuất thân từ trinh sát, bọn họ muốn bám đuôi nó, đích thực là khó thành công.

Lúc này An Diệc Triết đã thay xong quần áo đi xuống lầu, vẫy tay tạm biệt với cha mẹ và anh trai chị dâu đang chơi bài mà tư tưởng không tập trung, mở cửa xe đi ra ngoài.

Để lại cả nhà họ An, đối với chuyện tình cảm của anh tò mò đến mức như trăm móng vuốt cào vào tim, lại không không có tẹo đầu mối nào.

Chương 18: Lấy Kết Hôn Làm Tiền Đề

An Diệc Triết đỗ xe vào gara ngầm, đạp thang máy đi lên lầu.

Trong thang máy gặp người hàng xóm ở lầu dưới, anh hơi hơi gật đầu chào hỏi.

Người hàng xóm liền cười hỏi: “Thị trưởng An về thăm bạn gái à?”

Tất cả các hộ gia đình trong tiểu khu đều biết phó thị trưởng An ở tại nhà số ba mươi bảy, nhưng đại bộ phận đều giữ lý trí và lễ phép, cố hết sức không quấy rầy cuộc sống cá nhân của phó thị trưởng An trong thời gian riêng tư của anh. Nhưng mà đối với chuyện làm việc chu đáo, làm người kín đáo của An Diệc Triết, dân cư tiểu khu khó tránh khỏi chuyện tò mò với sinh nhật cá nhân của anh.

Nhưng mà quy luật cuộc sống của phó thị trưởng An cực kỳ đơn giản, không tìm được bất cứ chuyện gì có thể làm đề tài buôn chuyện. Các hộ gia đình ở tiểu khu chỉ có thể thỉnh thoảng lấy thông tin từ chỗ nhân viên thu ngân siêu thị, buôn vài cái chuyện nhỏ như buổi tối phó thị trưởng An ăn đồ ăn gì, uống đồ uống gì.

Bây giờ trong nhà phó thị trưởng độc thân trẻ tuổi có một đôi mẹ con vào ở, làm sao có thể không khiến các bà tám của tiểu khu tâm huyết sôi trào chứ?

An Diệc Triết nghe xong, mắt mày cười cười, không thừa nhận, cũng chẳng phủ nhận, chỉ liếc mắt nhìn túi bảo vệ môi trường trong tay hàng xóm, “Kỹ sư Lưu mua thức ăn à? Trưa nay tự nấu cơm?”

Người hàng xóm không ngờ phó thị trưởng thế nhưng lại biết mình họ Lưu, lại còn biết mình là kỹ sư công trình, khuôn mặt tròn kích động đỏ lên, “Phải phải, trưa nay tự mình nấu cơm.”

“Phu nhân đâu rồi?”

“Cô ấy đi tham gia huấn luyện tình nguyện viên.” Người hàng xóm nói đến vợ mình, liền thao thao bất tuyệt, “Cô ấy vừa nghe nói hội chợ quốc tế cần tuyển tình nguyện viên, lập tức đi đăng ký. Mới đây thôi mà từ một người mới đã liên tục được đưa lên lớp trên đến tận lớp huấn luyện cuối cùng, cô ấy đem vứt một mình tôi ở nhà.”

“Kỹ sư Lưu vất vả rồi. Anh ở nhà làm tốt việc trong nhà, khiến vợ anh ở nhà không có buồn phiền gì, mới có thể vì hội chợ cống hiến.”

Khuôn mặt tròn xoe của kỹ sư Lưu nghe xong, kích động mười phần, sâu sắc cảm thấy những gì mình trả giá được khẳng định, hồn nhiên quên mất ước nguyện ban đầu của mình.

Lúc này “Đình” một tiếng thang máy dừng ở lầu ba.

Kỹ sư Lưu nhanh nhẹn bước ra khỏi thang máy, đợi tới khi cửa thang máy chậm rãi khép lại trước mặt ông, ông mới bỗng nhiên tỉnh giấc, phó thị trưởng An căn bản không có trả lời vấn đề của ông.

An Diệc Triết lên lầu, đi tới cửa nhà của chính mình, đưa tay nhấn chuông.

Mặc dù anh có chìa khóa, nhưng mà mẹ con Nhượng Tổ ở bên trong, anh không tiện tùy tiện mở cửa đi vào.

Nhượng Tổ chạy lại mở cửa gần như ngay lập tức, thấy An Diệc Triết đứng ở ngoài cửa, vội vàng nghiêng người tránh đường cho anh ta vào.

An Diệc Triết thay dép lê, đi vào phòng khách, thấy gian phòng được quét tước sáng sủa sạch sẽ, so với lúc anh một mình ở đây, chỉ có hơn chứ không có kém.

“Anh ngồi đi, com nước xong ngay đây.” Nhượng Tổ có vẻ hơi bối rối, kêu An Diệc Triết ngồi xuống, liền đi vào bếp.

An Diệc Triết nhìn xung quanh phòng khách, mỗi một đồ vật đều ở nguyên chỗ của nó, nếu không có tiếng đầu lách tách tiếng máy hút khói rì rì cùng tiếng bước chân đi lại nhẹ nhàng của Nhượng Tổ truyền ra từ phòng bếp, anh sẽ nghĩ mình vẫn còn một mình ở nơi này — phòng vô cùng sạch sẽ giống như khách sạn vậy.

Anh đứng đây, từ từ thong thả bước về phía phòng dành cho khách, gõ gõ lên cửa ra vào.

Giọng nói suy yếu của mẹ Nhượng Tổ truyền tới từ bên trong cánh cửa : ” . . . Mời vào . . . ”

An Diệc Triết đi vào, mỉm cười với mẹ Nhựt Tổ đang nửa nằm trên giường, “Bác gái, bác ở đây đã thấy quen chưa? Nếu cần thêm cái gì, bác cứ nói.”

Mẹ Nhựt Tổ nhìn chăm chú người thanh niên anh tuấn trước mặt mình, muốn tìm kiếm một tia căng thẳng bên ngoài cái vẻ mặt trầm tĩnh của anh.

Đáng tiếc, từ khuôn mặt của An Diệc Triết, bà chỉ nhìn thấy sự quan tâm vừa phải, không có vẻ quá nóng lòng, cũng không tới mức lãnh đạm.

”... Ở quen...” Bà vừa nói vừa động động cái cổ.

An Diệc Triết lập tức tiến đến, giúp mẹ Nhựt Tổ điều chỉnh lại góc độ gối đầu, tự nhiên mười phần.

Mẹ Nhựt Tổ bỗng nhiên cảm thấy cảm khái ngàn vạn lần. Thanh niên bây giờ tầm tuổi An Diệc Triết, đa số là con một, được cha mẹ bề trên nâng niu trong lòng bàn tay, ngậm trong miệng, nuông chiều mà lớn lên, người thân mang chức vị quan trọng, ngày ngày được người ta xu nịnh, nhưng lại không có tính tình tự cao tự đại, quan trọng nhất là sẵn sàng cẩn thận, đúng là khó mà có được.

Mẹ Nhựt Tổ chớp mắt như muốn nói gì đó, nhưng đúng lúc này Nhựt Tổ lại ở phòng khách lên tiếng gọi, “Mẹ, An Diệc Triết, có thể ăn cơm rồi.”

Cực kỳ không có tự giác người mình đang gọi là phó thị trưởng thành phố.

An Diệc Triết nghe thấy Nhựt Tổ kêu gọi tự nhiên mười phần, trong mắt có ý cười, đưa tay nâng mẹ Nhựt Tổ dậy, “Bác gái cũng qua phòng khách ăn cơm đi.”

Mẹ Nhựt Tổ gật đầu. Bà có tư tâm, muốn nhìn xem con gái và Tiểu An ở cùng nhau như thế nào, cũng để cân nhắc xem mình nên mở miệng như thế nào.

An Diệc Triết nâng mẹ Nhựt Tổ dậy, đặt vào xe lăn, không chút cố sức nào.

Mẹ Nhựt Tổ than thở trong lòng, rốt cuộc là đàn ông con trai. Nhựt Tổ muốn nâng bà từ giường dậy đặt vào xe lăn, lại nâng bà trở lại trên giường, mỗi lần đều phải hao hết sức chín trâu hai hổ. Bà nhìn thấy, đau lòng không thôi.

Con gái những gia đình bình thường, ở tuổi này của Nhựt Tổ, cho dù không bàn đến chuyện hôn nhân đại sự, thì cũng phải có bạn trai rồi. Thời gian rảnh rỗi, trước hoa dưới trăng, anh em em.

Nhưng mà tất cả thời gian của Nhựt Tổ, đều đặt vào việc kiếm tiền, còn lại, tựa như một người bảo mẫu tận chức tận trách, dùng hết tất cả để chăm sóc bà, người mẹ tê liệt này.

Nhựt Tổ ở phòng ăn sắp bát đĩa, khóe mắt lướt qua thấy An Diệc Triết đỡ mẹ đi ra từ phòng khách, hơi hơi sững sốt, sau đó làm như không có việc gì nói với anh: “Đi rửa tay, ăn cơm đi.”

An Diệc Triết đỡ mẹ Nhựt Tổ ngồi xuống bàn ăn, lúc này mới chậm chậm cởi áo khoác ngoài, vắt lên lưng ghế, sau đó đi vào nhà vệ sinh rửa tay.

Nhựt Tổ lấy một gói giấy ướt từ túi áo ra, mở ra rút lấy một tờ, giúp mẹ lau tay, “Mẹ...”

Mẹ vì sao muốn mời An Diệc Triết ăn cơm?

Nhựt Tổ nuốt nổi nghi ngờ vào lại trong bụng.

Nhiều năm như vậy, mẹ vẫn nằm ở trên giường, ăn uống tại chỗ, cuộc sống quay đi quay lại, cũng chỉ có cô, ba và mẹ Phùng. Mẹ chưa bao giờ yêu cầu muốn gặp bất kỳ ai, hoặc muốn làm bất kỳ chuyện gì.

Về phần anh chị em ruột của mẹ, cậu dì của Nhựt Tổ, vừa nghe nói nhà họ Thẩm gặp chuyện không may, Nhựt Tổ bị bắt, đều trốn không kịp, không có khả năng tiếp tục qua lại. Kể từ ngày đó, sẽ chẳng bao giờ thấy ai qua lại với nhà họ Thẩm nữa.

Bà nội, bà nội thật ra có tâm đến giúp đỡ, nhưng mà thứ nhất tuổi tác bà đã cao, thứ hai có một nhà chú thím ngăn cản, rốt cuộc cũng không thể làm được gì. Cuối cùng cũng liên không còn liên hệ.

Ngoại trừ một cái đài nhỏ nhỏ, cuộc sống của mẹ gần như không có tiếp xúc với thế giới bên ngoài.

Bây giờ chuyển qua ở tiểu khu xa hoa có thang máy ra vào, hết thấy nhìn như mọi chuyện đang đi về chiều hướng tốt, mẹ muốn mời An Diệc Triết tới ăn cơm, Nhựt Tổ không đành lòng cự tuyệt.

Chỉ chốc lát sau An Diệc Triết bước ra từ phòng vệ sinh, ngồi vào bàn ăn.

“Cơm rau cơm dưa, vài thứ đơn giản, anh cứ tự nhiên.” Nhựt Tổ đứng dậy xới cơm, “An Diệc Triết anh có thể ăn mấy bát?”

“Bình thường một bát là đủ.” An Diệc Triết nhìn ba món một canh trên bàn, trứng xào mướp đắng, thịt băm hấp, thịt kho tàu với cá chim, một bát canh cà chua bí đao. Đen trắng phối hợp, xanh biếc đối vàng nhạt, đỏ đối trắng ngọc, thoạt nhìn nhẹ nhàng khoan khoái mười phần.

Nhược Tổ xối com lại, đặt trước mặt từng người.

An Diệc Triết nhìn thấy trong bát có thứ gì đó kỳ lạ màu tím, bới bới liếc qua nhìn Nhược Tổ một cái.

Nhược Tổ chỉ cười cười, đáng vẻ không có ý định giải thích.

Anh liền gấp một đĩa, đưa vào miệng.

Com mềm rắn vừa phải, mấy viên màu tím mềm mại khác thường, hương vị vô cùng thanh mát, ăn ngon ngoài ý muốn.

Nhai thật kỹ, sẽ cảm nhận được hương vị khoai lang giòn ngọt.

Một bàn đồ ăn này, tuy rằng đều là com rau com dưa, nhưng có thể thấy được người nấu ăn đã rất dụng tâm. Cá và thịt băm dễ tiêu hóa, lại thêm khoai tím giòn ngọt bổ máu, dễ tiêu, lại có thể tăng cường miễn dịch, mướp đắng giúp giảm đường trong máu, phòng ngừa xơ cứng động mạch, bữa com dinh dưỡng cân đối, rất tốt cho sức khỏe.

An Diệc Triết cũng không khách khí, một mình ăn hơn nửa đĩa mướp đắng xào trứng còn lấy thêm non nửa bát com.

Mẹ Nhược Tổ luôn miệng nhắc anh: "... Tiểu An ăn nhiều một chút..."

Nhược Tổ bón một miếng cho mẹ, tự mình ăn một miếng, nhai hai ba cái rồi nuốt xuống, lại tiếp tục bón cho mẹ.

An Diệc Triết nhìn ở trong mắt, cảm thấy vất vả thay cô, cũng không thể nói gì.

Một bàn com này ăn xong, cũng coi như chủ khách đều vui.

Mẹ Nhược Tổ bỗng nhiên muốn ăn anh đào, "... Tiểu Tổ... Đi mua một chút..."

Nhược Tổ không muốn để cho mẹ và An Diệc Triết ở một mình với nhau, nhưng cuối cùng vẫn không lay chuyển được sự kiên trì hiếm thấy của mẹ, đành lấy ví, thay giày, mặc thêm áo khoác, đi xuống lầu mua anh đào.

Để lại hai người An Diệc Triết và mẹ ở lại trong nhà.

An Diệc Triết đứng dậy, tính thu dọn bát đĩa, bị mẹ Nhược Tổ gọi lại.

"... Tiểu An, ngồi... Bác có chuyện muốn nói..."

An Diệc Triết liền ngồi xuống cạnh mẹ Nhược Tổ, để bà khỏi phải cố lớn giọng nói chuyện.

"... Tiểu An... Cháu có trăm ngàn chuyện bận bịu... lại phải phân tâm chăm sóc chúng ta... làm phiền cháu..."

"Bác gái, không phiền đâu ạ." An Diệc Triết nói nhỏ.

"Nhược Tổ trước kia... từng trải qua đau khổ." Mẹ Nhược Tổ dừng lại, quan sát phản ứng của An Diệc Triết, nhưng trên mặt nó không một gợn sóng không sợ hãi, mẹ Nhược Tổ không chắc, nó rốt cuộc có biết câu chuyện cũ không nên nhớ lại kia của Nhược Tổ hay không. "... Chúng ta như vậy... ở nhờ chỗ này của cháu... bên ngoài người ta... sẽ có lời ong tiếng ve..."

Mẹ Nhược Tổ dừng lại thờ. Bà bị thương tổn đến tận căn cơ, lại nằm trên giường một thời gian dài, không đủ khí lực, phát âm lại không rõ, muốn nói chuyện với người khác, phải vô cùng cố sức. Xưa nay con gái chỉ cần nhìn một ánh mắt, một động tác, đã biết ngay tại sao bà đắm chiều suy nghĩ, từng chuyện từng chuyện đều thay bà chuẩn bị thỏa đáng, nên bà cũng không cảm thấy mệt. Nhưng mà đối với người ngoài, muốn biểu đạt rõ ràng những gì mình suy nghĩ, thì rất khó khăn.

Nhưng mà An Diệc Triết kiên nhẫn lắng nghe, cũng không có ý định cắt ngang lời bà.

"Tiểu Tổ nhà bác... không nói ra miệng... nhưng bác hiểu... trong lòng nó để ý... lời ong tiếng ve..." Mẹ Nhược Tổ nói một hơi, nhấc mắt lên, nhìn thẳng vào chỗ sâu nhất trong ánh mắt An Diệc Triết, "Nó vì cái thiện... chất lượng sinh hoạt của bác... nghe thấy lời nói khó nghe hơn nữa... cũng sẽ không nói với bác... Bác không muốn Tiểu Tổ... chịu uất ức."

An Diệc Triết lặng lặng nhìn mẹ Nhược Tổ. Chuyện năm đó, bà biết không?

Nếu bà biết, sẽ không đối đãi với mình bằng thái độ bình tĩnh thế này đi. Anh cười khổ trong lòng.

Mẹ Nhược Tổ do dự một chút, rốt cuộc vẫn nói, "Tiểu An, ... bác với Tiểu Tổ... không thể không minh bạch... tiếp tục ở lại... nơi này của cháu. Bác không thể lại làm cho... nó bị người ta bàn ra tán vào... Bác..."

Bà muốn nói, bác nói với những người trong tiểu khu, chúng ta là họ hàng của cháu, nếu cháu không thể chấp nhận loại lý do thoái thác này, bác và Nhược Tổ sẽ nhanh chóng dọn đi.

Nếu nó có ý với Nhượng Tổ, mà Nhượng Tổ không tự mình biết, những lời bà vừa nói, nó hẳn có thể nghe ra bà muốn ám chỉ cái gì. Nhưng nếu nó vô tình với Nhượng Tổ, vậy bà nói Tiểu Tổ là họ hàng của phó thị trưởng An, lấy dung mạo học thức của Tiểu Tổ, hẳn là có thể tìm được một người tốt một chút để yêu đi?

Đây là tư tâm của mẹ Nhượng Tổ.

Mẹ Nhượng Tổ cố gắng sắp xếp từ ngữ trong đầu, nghĩ muốn có hết sức nói uyển chuyển một chút, An Diệc Triết lại nhẹ nhàng ngồi xổm xuống cạnh bà, hai tay giữ chặt đôi tay khô gầy của mẹ Nhượng Tổ.

“Bác gái, cháu hiểu bản khoán của bác.” Giọng nói anh trịnh trọng lạ thường, vẻ mặt vô cùng thành khẩn, “Xin cho phép cháu lấy kết hôn làm tiền đề, qua lại với Nhượng Tổ.”

Đúng lúc này, Nhượng Tổ mua anh đào ở cửa hàng công tiểu khu quay về, mở cửa đi vào.

Vừa tới cửa, đúng là lúc nghe thấy An Diệc Triết thân nhiên nói, ‘Xin cho phép cháu lấy kết hôn làm tiền đề, qua lại với Nhượng Tổ.’

Nhượng Tổ nghe thấy cõi lòng run lên, túi anh đào trên tay cầm không chắc, “Lạch cạch” một tiếng, rơi xuống mặt đất, kinh động hai người trong nhà ăn.

An Diệc Triết quay đầu lại, cùng Nhượng Tổ bốn mắt nhìn nhau.

Nhất thời sấm chớp đi đùng, phong ba bão táp.

Bạn đang đọc truyện *Bình Thản Chịu Đựng Gian Khổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Chấp Nhận, Hay Là Cự Tuyệt?!

Tiểu Thủy miệng ngậm mứt táo hương hoa quế, lấy khuya tay thúc thúc Thất Thất đang uống sữa đậu nành bên cạnh.

Thất Thất ngẩng đầu lên khỏi trang tiểu thuyết lịch sử. Cô gần đây vớ được một bộ tiểu thuyết lịch sử phương Tây đã không còn xuất bản nữa, ngoại trừ thời gian làm việc, thì cả ngày lẫn đêm đều vùi đầu vào trong đó. Vì đề Đề Cửu không phát hiện ra cô làm quân nhân đào ngũ, Thất Thất thậm chí còn dùng lịch treo tường bọc bên ngoài mỗi quyển sách, cẩn thận che lấp đôi tuần nam mỹ nữ trần trụi làm người ta nhiệt huyết sôi trào ngoài bìa.

Lúc này bị Tiểu Thủy cắt ngang, đôi mày thanh tú nhíu lại, “Làm sao? Người ta đang đọc đến chỗ quan trọng!”

“Đánh dấu lại, đợi ta chỉ cho người xem xong lại đọc tiếp!” Tiểu Thủy vờn qua vai Thất Thất liếc mắt nhìn nội dung quyển sách một cái, tiếp tục lắc lắc Thất Thất. “Nhìn kia kìa, nhìn kia kìa!”

Thất Thất nhìn theo hướng Tiểu Thủy chỉ, chỉ thấy Nhượng Tổ cầm cây lau nhà, di qua di lại cùng một chỗ. Đại khái là đã được một lúc rồi, màu sắc khối gạch kia thấm lại nổi bật so với xung quanh.

Thất Thất liếc mắt nhìn Tiểu Thủy một cái bỗng nhiên hô lên: “A — sữa đậu nành đổ kia!”

Sau đó hai người đồng loạt nhìn chăm chăm Nhượng Tổ.

Nhượng Tổ ngoảnh mặt làm ngơ.

Đôi lại là lúc bình thường, Nhượng Tổ cho dù không kêu lên: “Đề đó cho ta”, cũng sẽ chạy lại xem xét đầu tiên.

Tiểu Thủy nhún mày, Thất Thất buông quyển sách trên tay.

So sánh với di đã về hưu, Nhượng Tổ gần bằng tuổi các cô, với hai người mà nói, Nhượng Tổ càng như là chị em tri kỷ khó mà kiếm được, không đợi các cô nói, cơm trưa nóng hổi, nước trà không khi nào nguội, đồ lót dạ vừa ngon lại vừa ít ca-lo, tất cả đều giúp các cô chuẩn bị chu đáo.

Về phần môi trường sạch sẽ, lại càng không có gì để soi mói, quả thật giống như sảnh lớn khách sạn.

“Tiểu Tổ?!” Tiểu Thủy gọi Nhượng Tổ, không có tiếng trả lời.

“Nhượng Tổ!” Thất Thất lớn tiếng hơn chút, không ngừng cố gắng, vẫn không có phản ứng.

Hai người nhìn nhau, đồng loạt kêu, “Nhượng Tổ!”

Nhượng Tổ bừng tỉnh, dừng động tác lau sàn lại, ngơ ngác nhìn về phía hai người.

“Tiểu Tổ làm sao vậy?” Tiểu Thủy mười phần lắm chuyện hỏi.

Nhược Tổ chống cây lau nhà, cầm đặt trên mu bàn tay, thờ dài xa xôi.

Tiểu Thủy và Thất Thất bỗng cảm thấy trên lưng lạnh lạnh.

Sao lại thờ dài u oán như vậy, hay là —

“Nhược Tổ chị không làm sao chứ?”

Không làm sao? Nhược Tổ nhìn hai đôi mắt đang tròn, nhìn cô đầy trông đợi, một môi hỏi: “Nếu có người đàn ông nói với mẹ các em ‘Xin cho phép lấy kết hôn làm tiền đề, qua lại với con gái bác, các em sẽ phản ứng như thế nào?’”

“A a a . . . . Chẳng lẽ có người nói với mẹ Tiểu Tổ như vậy?” Tiểu Thủy ngay cả mút táo cũng không buồn ăn, kinh ngạc hỏi.

“A a a . . . .” Thất Thất bộp một tiếng đóng tiểu thuyết lại, “Sao không ai nói với mẹ ta như vậy a a a . . . .”

Tiếng kêu thảm thiết truyền mười dặm.

Đế Cửu ở trên lầu gọi xuống, “Thất Thất, cô làm gì mà chu chéo như ma quỷ thế hả?!”

Sau đó một quyển từ điển dày cộp phi thẳng từ trên lầu xuống.

Thất Thất lúi kếu Nhược Tổ tránh quyển từ điển, lè lưỡi, nhỏ giọng nói thầm, “Đại thúc lại đến thời kỳ mãn kinh.”

Nội tâm rối rắm như Nhược Tổ, nghe xong cũng phải rúc rich cười.

Ba cô gái cùng nhau chen chúc trên sofa.

Nhược Tổ nhiều năm qua vì sinh kế của gia đình mà buồn ba, cũng không có thời gian tìm bạn bè tâm sự, lúc này bị Tiểu Thủy hỏi, đầu tiên là sững sờ, sau đó hơi cười khỏ.

“Có một người như vậy, bằng lòng đứng ra nói với mẹ ta, mong muốn lấy kết hôn làm tiền đề, cùng ta qua lại, nếu là trước kia, ta nhất định cũng không chút do dự ưng thuận anh ta.” Nhược Tổ chậm rãi nói.

“Vậy có gì không tốt? Đổi lại là em, em lập tức ưng thuận anh ta!” mới hận trong lòng Tiểu Thủy bị phơi bày không chút che giấu.

“Bây giờ có vấn đề gì?” Thất Thất có chút lý trí hơn so với Tiểu Thủy.

Nhược Tổ suy nghĩ một chút, “Chỉ là chị không xác định được, bây giờ có phải là thời gian đúng, và có gặp đúng người.”

Thất Thất cũng nhin không được thờ dài.

Ai có thể nói chính xác được, có phải là thời gian đúng, địa điểm đúng, gặp đúng người hay không?

Năm đó chị gái xinh đẹp nhất bến cảng, gả vào Hoắc gia, từ trẻ nhỏ đến người già, ai ai cũng bảo cô thật có phúc, vậy mà một cuộc hôn nhân duy trì ba mươi năm, còn không phải kết thúc bằng một tờ giấy ly hôn?

Tuy rằng sau đó cô ấy lại gả vào nhà giàu có, nhưng chuyện hôn nhân, như người uống nước, ấm lạnh chỉ có mình biết.

Truyện kỳ Ngọc bà xinh đẹp như vậy, bảy kết bảy ly, càng đánh càng hăng, nghe nói tính toán đến lần thứ tám bước chân vào hôn nhân địa phủ.

Chính là có vài người, một lần chịu thương tổn, như căn bệnh chữa mãi không dứt, lưu lại dấu vết vĩnh viễn chẳng phai mờ.

Tiểu Thủy không cho là đúng, vỗ vai Nhược Tổ và Thất Thất, “Gi mà phải để ý anh ta có phải là đúng người, đúng thời gian hay không? Cười lừa đi tìm ngựa cũng tốt.”

Nhược Tổ nghe xong, sững người sững sờ, rồi bật cười.

Cười lừa tìm ngựa?

Không hiểu An Diệc Triết nghe xong, sẽ có cảm tưởng gì.

Phó thị trưởng An, trẻ tuổi đầy hứa hẹn, tiền đồ như gấm, trong suy nghĩ của bất cứ cô gái nào, đều được cho là hoàng tử bạch mã đi?

Bị kẻ không biết tình ái là gì Tiểu Thủy so sánh với con lừa, cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng — giúp cho tâm tình Nhược Tổ tốt lên rất nhiều.

“Cười được là tốt rồi.” Tiểu Thủy nói đầy thâm thúy, “Không dừng cảm bước đi bước đầu tiên, chị vĩnh viễn không biết được là thích hợp hay không thích hợp. Sắp đến sáu giờ rồi? Chúng ta cùng đi dạo phố! Tiểu Tổ, chị ăn mặc quá mộc mạc.”

Đây là Tiểu Thủy đã nói giảm nói tránh hết mức.

Quần áo toàn thân trên dưới của Nhục Tố, hết thảy đều là hàng via hè thì thôi đi, lại còn đều là đồ cũ từ ba bốn năm trước, không có chút sức sống thanh xuân nào.

Nhục Tố khó xử. Bây giờ ở chỗ của An Diệc Triết, không có mẹ Phùng giúp một tay, thời gian nghỉ ngơi mà cô không về, mẹ sẽ chỉ có một mình, một ngày lại càng thêm tịch mịch.

Đế Cửu gọi vọng xuống từ trên lầu: “Tiểu Thủy, Thất Thất, đi lên họp!”

Tiểu Thủy vội vàng nuốt nốt miếng bánh hoa quế, cùng Thất Thất lấy ba bước làm hai bước chạy lên trên lầu họp.

Đế lại Nhục Tố, ngồi trên sofa, hồi tưởng lại cái cảnh tượng hai ngày trước kia . . .

Mãi đến tận lúc tan tầm, trong lòng Nhục Tố vẫn không đưa ra được quyết định: chấp nhận, hay là cự tuyệt.

Đó là một vấn đề.

Nhục Tố đang rối rắm, Đế Cửu thò đầu ra từ trên lầu, “Tiểu Tổ, cô tan làm đi, chỗ này để tôi và Hư Không làm nốt.”

Nhục Tố gật gật đầu, thu thập đồ đạc linh tinh tan làm

Tuy rằng đối với chuyện Đế Cửu và Hư Không, bỏ qua Tiểu Thủy và Thất Thất, thường xuyên tăng ca, cô vô cùng khó hiểu, nhưng cái này cũng không phải chuyện cô quan tâm

Cái khiến cô phiền não nhất, là làm sao dùng lời lẽ đanh thép lại uyển chuyển hàm súc mà cự tuyệt đề nghị “Qua lại lấy kết hôn làm tiền đề” của phó thị trưởng An.

Nhục Tố không hiểu An Diệc Triết phát điên cái gì, nhưng cô cũng không phải cô gái mới ra đời không rành thế sự, sớm đã qua thời yêu hoa yêu mưa, yêu si mê. Lời nói của anh, với một cô gái khác, khác nào thiên đại kinh hỉ, nhưng với Nhục Tố, lại là thiên đại kinh hách.

Nhục Tố không tìm thấy thêm một lý do nào để An Diệc Triết coi trọng mình.

Anh là con em cán bộ cao cấp, cô là con gái công nhân; anh thuận buồm xuôi gió, cô long đong lận đận; anh cao to anh tuấn, cô bình thường bình thường . . .

Ở trên hai người, Nhục Tố tìm không thấy một điểm chung.

Nếu nhất định phải có một cái gì đó giao nhau, chẳng qua là bốn năm trước một hồi bất bớ âm kém dương sai, cô bất quá là trong lúc bất bớ gián điệp nước ngoài, vô tội bị người kia liên lụy.

Nếu mẹ không ngã xuống, cô có lẽ còn có tinh lực, đi đòi lại danh dự cho chính mình.

Nhưng mà mẹ ngã xuống rồi, khiến cho tất cả đều không còn ý nghĩa, cô không có dư thừa tinh lực, chú ý danh dự của chính mình, tương lai của chính mình.

Nhục Tố bước đi trên con đường Tiểu Mã u tĩnh, nhìn những chồi non nhú ra trên cây ngô đồng Pháp, cười hờ hững.

Cô chẳng lẽ có năng lực cáo trạng cục an toàn quốc gia, phá hủy danh dự của cô, ảnh hưởng tiền đồ của cô, khiến mẹ cô trúng gió tê liệt sao?

Không không không! Kỳ thấy hết thảy lời đồn đãi, đều đến từ những người quen thuộc nhất trong cuộc sống của cô.

Nữ sinh trong đại học, sớm đã nhìn không vừa mắt nhà cô giàu có, có bạn trai anh tuấn, công việc thoải mái, vừa thấy có người đến trường điều tra cuộc sống học tập của cô, lập tức thêm mắm dặm muối, rất sống động hình dung cô cùng những người đàn ông khác nhau vào vào ra ra khách sạn cùng những nơi xa hoa, nhất định tác phong có vấn đề!

Trong cư ư có người ghen tỵ khả năng của mẹ, một cửa hàng nhỏ hàng tháng thu vào bằng tiền lương một năm của công nhân bình thường, nghe được cơ quan công an đến điều tra, nào có chuyện không chế giễu?

Nhục Tố vẫn đều biết, mẹ chính là bị những lời đồn đại nhảm nhí này làm cho tức giận đến mức trúng gió, không liên quan đến An Diệc Triết.

Nhưng mà chỉ cần nhìn đến anh, cô sẽ nhớ đến năm ngày đêm bốn năm trước kia.

Năm ngày đêm không ngủ không nghỉ kia, đã vĩnh viễn thay đổi cuộc đời cô.

Nhược Tổ không có cách nào, coi mọi chuyện nhẹ như mây gió mà quên đi, làm như mọi chuyện chưa từng phát sinh.

Tìm một thời gian, dọn ra ngoài đi. Nhược Tổ cắn răng nghĩ.

Phòng ở tốt như vậy, điều kiện tốt như vậy, Nhược Tổ không muốn bỏ, nhất là cái giường hộ lý điều khiển kia, cô hận không thể vác theo đi cùng.

Chính là, không được a.

Lúc này di động vang lên, Nhược Tổ liếc mắt nhìn màn hình điện thoại: An

Do dự một lát, vẫn là nghe máy.

Bên kia là giọng nói nhẹ nhàng khoan khoái của An Diệc Triết, “Em ở đâu? Anh tới đón em, cùng nhau ăn cơm.”

Nhược Tổ suy nghĩ một chút, đau dài không bằng đau ngắn, đêm dài lắm mộng, vẫn là sớm một chút nói rõ ràng, chính là —

“Bác giá bên đó, anh đã nhờ mẹ anh qua trông nom giúp rồi.” Anh giống như nghe thấy tiếng lòng của Nhược Tổ, thản nhiên nói.

Nhược Tổ kinh hãi!

“Làm sao như vậy được?!” Da đầu Nhược Tổ tê rần. Có đạo lý nào gọi mẹ phó thị trưởng An đến chăm sóc mẹ cô chứ?

“Như vậy em không thể cự tuyệt lời mời của anh.” Anh cười nhạt, nói lại, “Nói địa chỉ cho anh, anh lại đó đón em.”

Nhược Tổ vẫn về di động, rốt cuộc cũng nói cho anh chỗ mình đang đứng.

Chờ điện thoại ngắt, Nhược Tổ nhìn chằm chằm di động ước chừng một phút đồng hồ, hận lúc này trong tay là di động, mà không phải là cổ của kẻ họ An nào đó.

Hận như vậy, cũng vẫn ngoan ngoan ngoãn ngoãn đứng chờ tại chỗ, chờ anh đến.

Bạn đang đọc truyện *Bình Thản Chịu Đựng Gian Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Không Ổn, Thất Sách!

An Diệc Triết đưa Nhược Tổ đến một gian nhà cũ ẩn mình trong một ngõ hẻm ăn cơm.

Cả đường Nhược Tổ cắn chặt răng, áp dụng chính sách ba không, không nhìn không nghe không nói, toàn bộ hành trình không trao đổi với kẻ họ An nào đó một lời nào.

An Diệc Triết cũng không giận, mở nhạc nghe.

Khúc đàn cổ róc rách như nước chảy, du dương trầm bổng từ từ vang lên trong xe.

Nhược Tổ nhắm mắt lại, lắng lắng nghe.

Đợi tới khi An Diệc Triết dừng xe, Nhược Tổ đã tâm bình khí hòa.

Khi An Diệc Triết dẫn Nhược Tổ vào sâu trong ngõ, hương thức ăn đã nhẹ nhàng phiêu tán trong ngõ nhỏ, các nhà các hộ tràn ngập tiếng bận rộn lớn xôn. Tiếng bình đàn [8] ê ê a a, tiếng tin tức rõ ràng, tiếng một bài hát lạc điệu hài hước, không ngờ những âm thanh đủ loại như thế, ở trong ngõ nhỏ đan vào nhau thành giai điệu cuộc sống bình thường nhất.

Nhược Tổ nhắm mắt lại, từng chút từng chút nhớ tới căn hộ hai mươi mét vuông mà mình đã sinh sống từ nhỏ tới lớn, chớp mũi hơi hơi đau xót.

Đây là hoàn cảnh mà cô quen thuộc nhất, từ khi sinh ra, cho đến năm hai mươi một tuổi.

Nhược Tổ ngày thiếu nữ, từng khát vọng bán căn hộ một phòng hai mươi mét vuông đó đi, cả nhà chuyển tới nơi khác, chuyển tới một căn nhà mới, có phòng tắm phòng bếp riêng, còn có không gian riêng tư cho con gái.

Nhưng mà trải qua tình người ấm lạnh, Nhược Tổ bỗng nhiên khát vọng ở đây nơi ngõ trong kiểu cũ này, có một căn nhà của mình. Không cần lớn, chẳng sợ phòng tắm phòng bếp dùng chung, nhưng mà gà chó cùng nghe thấy, cùng nhau trông coi, nhà họ Trương có việc, kêu một tiếng, nhà họ Lý sẽ chạy tới giúp đỡ. Cho dù nắng chui âm ỉ, không quá hai ngày lại cùng ngồi một bàn chơi mạt chược.

Điều kiện có gian khổ hơn nữa, rốt cuộc cũng là nhà của chính mình.

Tổ vàng tổ bạc, không bằng tổ rom tổ rạ nhà mình, chẳng phải hay sao?

Nhà cửa đi mượn, dù có lớn nữa, cuối cùng vẫn là nhà người ta, cho dù trả bao nhiêu tiền thuê nhà, bố trí có bao nhiêu hợp ý, cũng không có cảm giác thuộc về mình.

An Diệc Triết không biết những suy nghĩ trong lòng Nhược Tổ, chỉ đưa tay đỡ sau lưng Nhược Tổ, che chở Nhược Tổ, đi qua ngõ nhỏ hẹp, đi đến cuối ngõ, đi tới trước một cánh cửa có treo bảng hiệu quán ăn.

Đưa tay gõ gõ hai cái vào cánh cửa, sau đó đẩy cửa đi vào.

Nhược Tổ đi vào sân, đã bị thu hút đến mức không tự chủ dừng bước.

Trong một cái sân vuông nhỏ nhỏ, đặt ba cái ghế mây, bởi vì thời tiết còn lạnh, trên mỗi ghế đều trải nệm nhung rực rỡ, dưới mái nhà cong cong treo mấy cái sừng khô, trong góc sân sáng sủa đặt một chậu hoa sứ men xanh, phiến lá to như cánh quạt, xanh um tươi tốt, ở trong gió đêm hơi hơi lay động. Ngẩng đầu nhìn lên, có thể thấy ban công lầu hai được lợp mái che trong suốt cong cong như mũi thuyền, từ từ vươn lên trời cao, khiến cho không gian nhỏ hẹp, bỗng nhiên sinh ra cảm giác rộng lớn vô hạn.

Đèn trong gian phòng khách đã sáng lên từ bao giờ, ánh sáng chiếu qua khung cửa gỗ chạm trổ hoa văn, rơi xuống nền đá xanh của sân nhà, tạo nên những cái bóng sáng tối hình thù tinh xảo.

An Diệc Triết nghiêng đầu, liếc mắt nhìn Nhược Tổ, mỉm cười, “Hôm nay bà chủ mời khách, em thích ăn cái gì, cứ việc nói với cô ấy, không cần khách khí.”

Nhược Tổ gật gật đầu. Cô khẳng định sẽ không khách khí !

Hai người đi vào trong phòng khách, đã có người ngồi vào bàn trước bọn họ rồi, thấy An Diệc Triết che chở Nhược Tổ đi vào, cũng không đứng dậy, chỉ đưa tay lên chào, “An tiểu nhị, đưa bạn gái tới ăn cơm à?”

Nhược Tổ nhẹ mỉm môi. Thật kỳ quái làm sao, thấy An Diệc Triết đưa cô tới, cho tới bây giờ ai ai cũng thấy hỏi thăm cái vấn đề này.

Nhưng mà càng kỳ quái hơn là, An Diệc Triết cũng chẳng giải thích, mặc người ta tự mình suy đoán.

An Diệc Triết kéo ghế ra, Nhược Tổ ngồi xuống phía bên trái người đàn ông có làn da rám nắng kia.

“Nhược Tổ, đây là Anh Sinh. Anh Sinh, đây là Nhược Tổ.” Anh giới thiệu hai người với nhau một cách đơn giản, cũng không nói năng rườm rà.

Anh Sinh nháy mắt cười cười, đưa tay vỗ vỗ vai An Diệc Triết.

Nhược Tổ lúc đầu chỉ cảm thấy người này nhìn quen quen, nghe An Diệc Triết giới thiệu, trí nhớ bay xa một chút, nhớ tới vài tháng trước, hôn lễ thanh thế lớn mà khách sạn tổ chức vào buổi tối lễ tình nhân kia, nam nhân vật chính, hình như cũng gọi là Anh Sinh thì phải? Chính là từ lúc cô bị An Diệc Triết lôi xuống dưới mạo danh, cho tới tận khi tiệc cưới kết thúc, cũng không thấy chú rể xuất hiện.

Khung ảnh cưới lớn treo ở cửa tiệc rượu lầu hành chính, chú rể cười sáng lạng như ánh mặt trời, đúng là người này. Chỉ là chú rể trên bức ảnh ý, làn da không sẫm màu như này.

Lại đào sâu trí nhớ một chút, Nhược Tổ mở to hai mắt.

Anh Sinh thấy, liền khép ngón trỏ và ngón giữa lại, búng nhẹ mi tâm.

“Là anh.” Nhược Tổ cười khổ, hóa ra là anh ta.

“Là tôi.” Anh Sinh cười tủm tỉm như thường, quay về phía An Diệc Triết, “Ây, An tiểu nhị, người lấy gì cảm tạ ta đây?”

Phản ứng của An Diệc Triết, chính là để ý cận kề từng nhất cử nhất động của Nhược Tổ, thấy vẻ mặt Nhược Tổ không có gì khác thường, liền nhắc ấm trà men trắng lên, “Uống ít trà lúa mạch nhé?”

Nhược Tổ gật gật đầu.

Hóa ra, là anh ta.

Cô nhớ rõ lúc mình mới bị điều đến lầu hành chính làm việc, có một ngày từng bị một người đàn ông đội mũ lưỡi trai đeo kính mát sẫm màu gọi lại, hỏi cô, có biết phòng quản lý của lầu hành chính ở đâu không?

Cô vừa mới được điều tới, còn chưa quen thuộc với lầu hành chính, bởi vậy tỏ ý không biết, nhưng có thể giúp anh ta hỏi thăm một chút.

Người đàn ông cười một cái, chăm chú nhìn cô một lát, ngón trỏ và ngón giữa khép lại, búng vào mi tâm một cái, rồi bảo cô có thể tiếp tục đi làm.

Cái này chẳng qua chỉ là một khúc nhạc đêm nho nhỏ, cho nên Nhượng Tổ cũng không để trong lòng.

Nhưng hôm nay lại nghe thấy giọng nói này, thấy động tác này, Nhượng Tổ bừng tỉnh hiểu ra.

Hóa ra, cuộc nói chuyện ngắn ngủi trên hành lang hôm đó, chính là khởi đầu cho câu chuyện gặp lại của cô và An Diệc Triết.

Nhượng Tổ quay đầu nhìn An Diệc Triết, là như vậy sao?

Anh không thể làm gì khác gật gật đầu, đúng là như vậy.

Hóa ra chính là thằng nhãi này bắt chó đi cày, xen vào việc của người khác. Nhượng Tổ rừ mắt, nâng trà lúa mạch lên chậm rãi thưởng thức, âm thầm nguyện rủa một câu, uống nước sặc chết người! Ăn cơm nghẹn chết người!

An Diệc Triết thấy Nhượng Tổ không tỏ vẻ gì, mỉm cười, “Anh Sinh, Ôn Lang còn đang bận bịu sao?”

“Nếu không phải Ôn Lang nhà ta hiền lành, vẫn luôn áy náy việc hai chúng ta chạy trốn khỏi hôn lễ, để mình người ở lại chống đỡ, nhất định muốn mời người ăn cơm đền bù, ta đây cũng chẳng muốn mời người tới quấy rầy thế giới hai người.” Anh Sinh hừ một tiếng.

Lúc này có giọng nói phụ nữ dịu dàng truyền tới, “Vốn là không đúng, mời An Diệc Triết ăn một bữa cơm cũng là việc tối thiểu để nhận lỗi.”

Nhượng Tổ nghe tiếng nói quay lại, chỉ thấy một cô gái làn da trắng nõn, xinh đẹp dịu dàng, mặc quần bò áo phông đơn giản, buộc một cái tạp dề trắng, bụng khay đi vào phòng khách. Cô mặt mày nhàn nhạt, tươi cười dịu dàng, nhưng là đôi mắt, ánh lên ánh sáng hạnh phúc không cách nào che giấu.

Nhượng Tổ đứng dậy giúp đỡ chia thức ăn.

Người phụ nữ nhẹ nhàng nói, “Sao có thể để khách bận bịu chứ? Cô ngồi đi ngồi đi, đợi một lát là xong rồi.”

“Ôn Lang cùng ngồi ăn đi,” An Diệc Triết mỉm cười, lại nói với Nhượng Tổ, “Đây là bà chủ, Ôn Lang. Ôn Lang, đây là Nhượng Tổ.”

Trong bữa ăn Anh Sinh và An Diệc Triết thăm thi trò chuyện, công ty nhà ai dự tính khai phá vài cánh đồng, giá nhà khu vực xung quanh khả năng tùy theo nước lên thì thuyền lên, vị lãnh đạo nào đến lúc về hưu, ai là người có khả năng tiếp nhận vị trí đó nhất, giá cổ phiếu trên thị trường quốc tế lên xuống, giá cổ phiếu trong nước lại trước sau chẳng mấy thay đổi...

Nhượng Tổ không có hứng thú với mấy chuyện này, chỉ vui đầu ăn cơm.

Bà chủ Ôn Lang đích thực là một đầu bếp tuyệt vời, ăn ngon nhất là thịt kho tàu, mềm mà không nhừ, béo mà không ngấy, nước dùng đậm mà đặc, ngọt mặn vừa phải, ăn với cơm thích hợp mười phần.

Một mình Nhượng Tổ gần như ăn hết nửa bát thịt kho tàu.

Cô bình thường không hay mua thịt lợn, ăn không hết để một chút liền hỏng, mẹ lại không thể ăn đồ dầu mỡ, cô mấy năm qua, vẫn là lần đầu tiên ăn thịt kho tàu ngon như vậy.

Bà chủ Ôn Lang ở bên cạnh múc một bát canh nhỏ đưa cho Nhượng Tổ, “Canh gà nấu trà hoa lai, đỡ ngấy.”

“Cám ơn.” Nhượng Tổ cảm giác ấm áp cùng hương vị gia đình trên người Ôn Lang.

Ôn Lang liền mỉm cười, ánh mắt cong cong như hai dòng suối mát, cũng không hỏi han gì, triết học xử thế của cô là, bạn không nói, tôi liền không hỏi.

Cô cảm thấy, An Diệc Triết và Nhượng Tổ, giữa hai người này dường như không tồn tại khoảng cách.

An nhị này, cô tiếp xúc có hạn. Nhưng mà chỉ vài lần tiếp xúc có hạn như vậy, cũng đủ để cô nhận biết được người đàn ông này rất có thủ đoạn. Anh ta nếu có chút tâm, ai cũng chẳng thể trốn thoát mưu tính của anh ta. Anh ở trên bàn ăn cũng không hề có ý biểu hiện sự thân thiết với Nhượng Tổ, nhưng nói chuyện với Anh Sinh, lại không hề kiêng dè Nhượng Tổ chút nào.

Rõ ràng coi Nhượng Tổ như người một nhà.

Nhớ tới người họ An này đối với người một nhà là muốn gì làm đấy, Ôn Lang toát mồ hôi thay cho Nhượng Tổ đang vui đầu ăn uống, nhưng dù sao cũng không chắc chắn dụng tâm của An nhị đối với Nhượng Tổ, đành phải nói với Nhượng Tổ, “Nếu thích như vậy, thường xuyên tới đây ăn cơm.”

Có thể Anh Sinh sẽ ngẫu nhiên tiết lộ một ít tin tức về An Diệc Triết cho Nhượng Tổ.

Nhượng Tổ gật đầu nói được.

An Diệc Triết nghe vậy, cười cười liếc mắt nhìn Ôn Lang một cái.

Cơm nước xong, dùng qua hoa quả, An Diệc Triết và Nhược Tổ cùng đứng dậy cáo từ.

An Sinh nhanh nhẹn chùng ra bộ dạng “Đi nhanh đi, để ta còn hưởng thụ thế giới hai người”, Ôn Lang trái lại, không nhanh không chậm tiễn hai người tới cửa.

Từ quán ăn trở ra, An Diệc Triết chấp tay cùng Nhược Tổ chậm rãi đi ra khỏi ngõ nhỏ.

“Anh Sinh là bạn từ nhỏ của anh, Ôn Lang là vợ của nó, em nhận biết trước. Về sau có tham dự hoạt động gì, cũng không phải toàn là gương mặt xa lạ.” Anh thần nhiên nói.

Nhược Tổ gương mặt, mượn ánh đèn đường mờ tối trong ngõ nhỏ, chăm chú nhìn anh đứng bên cạnh.

Người đàn ông này có gương mặt góc cạnh rõ ràng, nhưng mà lại không hề tạo cảm giác hung hăng dọa người. Nếu bốn năm trước cô không quen biết anh, mà là hiện giờ mới quen biết, Nhược Tổ nghĩ, chỉ vì gương mặt này, cô cũng sẽ bị anh mê hoặc.

Ai ngờ được anh từng làm việc ở cục an toàn, trong nháy mắt có thể khống chế người nước ngoài cao lớn?

“An Diệc Triết, anh thật sự nghiêm túc sao?” Nhược Tổ đợi tới lúc hai người đi tới trước xe, An Diệc Triết chuẩn bị mở cửa lên xe, lên tiếng hỏi.

Anh vói cô, cách một thân ô tô, nhìn nhau chăm chú.

Một lát sau, anh mỉm cười gật đầu, “Phải, anh rất nghiêm túc.”

“Vì sao?” Đây là nghi vấn lớn nhất của Nhược Tổ.

Với thân phận địa vị của anh, chỉ cần anh hô một tiếng, người đáp lại nhiều như mây, vì sao lại chọn cô?

Thậm Nhược Tổ có đức hạnh hơn người khiến cho An phó thị trưởng phải coi trọng?

“Nếu anh nói là bởi vì yêu, nhất định em sẽ không tin.” Anh đứng trong bóng đêm dày đặc cười rộ lên, “Đáp án này em phải tự mình tìm kiếm, Nhược Tổ.”

Nhược Tổ trừng mắt, An Diệc Triết phiên anh cho tôi chết rõ ràng được không?!

Phản ứng của anh là mở cửa xe, ngồi vào trong xe, sau đó vờn người mở cửa xe bên kia, “Lên xe đi, anh đưa em về nhà.”

“Nếu tôi cự tuyệt, anh có trả thù không?” Nhược Tổ hỏi.

“Anh sẽ không trả thù em.” Anh ngừng một chút.

Trái tim Nhược Tổ bị xiết chặt, ngụ ý, sẽ trả thù người khác?

“Sẽ theo đuổi đến lúc em không thể cự tuyệt mới thôi.” Không ngờ An Diệc Triết chỉ cười khẽ, nói như vậy.

Nhược Tổ bỗng nhiên cười, tay trái xòe ra, “Có thể a, mỗi lần hẹn hò, phí hẹn hò là một ngàn tệ, miễn chịu nợ!”

Lừa gạt tiền của người, sau đó đưa mẹ đi tìm ba ba, cả nhà cao chạy xa bay! Nhược Tổ ở trong lòng oán hận nghĩ.

Nào biết kẻ họ An nào đó nghe xong, cười vang, “Ba” một cái đập vào lòng bàn tay Nhược Tổ, “Không được đòi ý, Nhược Tổ.”

Sau đó khởi động xe, chạy về phía ánh sáng đầy màu sắc trong bóng đêm.

Nhược Tổ vuốt vuốt lòng bàn tay bị vỗ, bỗng nhiên sinh ra một loại cảm giác quái dị “Không ổn, thất sách.”

Bạn đang đọc truyện *Bình Thản Chịu Đựng Gian Khổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Salad Dứa Tôm Quẩy

EDIT: Catstreet792

“Mẹ, mẹ gặp bạn gái của thằng hai chưa? Anh Kiệt đứng trong phòng bếp, vừa lột đậu tằm vừa nói chuyện phiếm với mẹ chồng.

Anh Kiệt hôm ấy đi xã giao, vừa về tới nhà, liền nghe nói mẹ chồng hôm nay đã đi gặp mẹ của bạn gái thằng hai, suýt chút nữa thì ngã ngửa người, than thở một tiếng, An Diệc Triết này chân tay cũng thật mau!

Mẹ An gật gật đầu, “Thật là nghiệp chướng, một tiểu cô nương nhỏ tuổi như vậy, lại gánh vác kế sinh nhai của cả gia đình, còn phải chăm sóc người mẹ bị tê liệt, thật sự không dễ dàng.”

Anh Kiệt hơi hơi kinh ngạc, cô không nghĩ tới Thẩm Nhượng Tổ không chỉ bằng cấp không cao, mà hoàn cảnh gia đình cũng khó khăn như thế.

Cô lúc trước, quyết định không ký hợp đồng lao động với Thẩm Nhượng Tổ, có phải quá mức qua loa rồi không?

“Tiểu cô nương làm việc gì vậy mẹ?” Anh Kiệt hỏi mẹ chồng.

“Mẹ nghe thằng hai nói, là làm việc ở một tờ tạp chí.” Mẹ An nhớ tới vẻ mặt trịnh trọng của đứa con thứ khi nhờ vả mình đi chăm sóc mẹ vợ tương lai bị tê liệt trên giường bệnh, nhìn không được ngừng tay, “Tiểu cô nương có chí khí. Thằng hai nói con bé vì mẹ ngã bệnh, ngay cả đại học cũng không chịu học tiếp, liền đi làm ngay, chăm sóc mẹ. Việc khổ mấy mệt mấy đều đã làm qua, gần đây mới tìm được công việc ở tạp chí. Mẹ đã nói nhà xuất bản của Anh Sinh bên kia hẳn có vị trí thu nhập rất cao dành cho con bé.”

Anh Kiệt nhướn nhướn mi, thoát nhìn mẹ chồng rất thích Thẩm Nhượng Tổ, chính là . . .

“Mẹ, chuyện công việc của tiểu cô nương, thằng hai sẽ tự biết sắp xếp.”

Mẹ An thờ dãi một hơi, “Đúng vậy, Thằng hai cũng nói, chuyện này trong lòng nó tự có sắp xếp, bảo mẹ không cần quan tâm.”

“Nếu thằng hai đã nói như vậy, mẹ cứ yên tâm đi, chờ uống trà của con dâu mới là được rồi.” Anh Kiệt suy nghĩ một chút về thái độ đối nhân xử thế của em chồng, thầm nghĩ nếu nó không nắm chắc mười phần, cũng sẽ không bảo mẹ chồng đi gặp mẹ Thẩm.

Mẹ An liếc mắt nhìn con dâu cả một cái, thiên ngôn vạn ngữ, không biết nói từ đâu. Bà học hành không nhiều, trước giờ luôn chỉ quan tâm tới việc chăm sóc cái ăn cái mặc cho chồng cho con, hiếm khi hỏi đến chuyện công việc của vợ chồng thằng cả. Tâm tâm niệm niệm muốn bế cháu trai đã sáu bảy năm, tới nay vẫn chẳng có tin tức gì, hi vọng của bà bây giờ, đều đặt cả vào thằng hai. Chỉ mong thằng hai kết hôn sớm một chút, con dâu mới vào cửa có tin vui ngay, là cùng năm bà có thể được bông cháu trai rồi. Những chuyện khác, một bà già như bà cũng chẳng muốn quan tâm đến.

Lại nói đứa nhỏ Nhượng Tổ kia, vừa nhìn đã biết là đứa nhỏ có năng lực, chăm sóc mẹ rất cẩn thận, nhà cửa sạch li lau, khuôn mặt mộc mạc, không hề màu mè giả tạo. Tuyệt không giống mấy cô gái bây giờ, mặc áo ngực càng thấp càng tốt, quần càng ngắn càng tốt.

Mẹ An vỗ vỗ tay Anh Kiệt, “Còn con a, cũng sắp ba mươi lăm tuổi . . .”

Da mặt Anh Kiệt gật gật, không nghĩ tới biên độ suy nghĩ của mẹ chồng lại to lớn như thế, từ vấn đề của cô con dâu nhỏ đã chạy ngay sang vấn đề tuổi tác của cô được rồi. Nhanh chóng bóc lột vỏ đậu tằm, đứng dậy, “Mẹ, con ra ngoài xem xem ba với Diệc Quân đã về chưa.”

Thật chỉ hận mình không có thần công lăng ba vi bộ.

Chạy trốn tới phòng khách, bố chồng đi ra ngoài chơi cờ còn chưa về, ông xã vẫn chưa tam lăm, Anh Kiệt ngồi xuống sôpha, ôm mặt cười khổ. Kết hôn sáu năm, không con không cái, cô với Diệc Quân đều đã từng đi bệnh viện kiểm tra, cả hai đều không có vấn đề gì, nhưng mà trước sau vẫn không có phúc có được đứa con của chính mình. Tâm tư của mẹ chồng, cô không phải không hiểu, chỉ có thể nhận nuôi một bé gái ở viện phúc lợi, có thời gian rảnh sẽ đưa đứa nhỏ đi ăn cơm, xem phim, đi chơi công viên trò chơi, cũng tiêu tốn hết nửa ngày.

Đứa nhỏ kia, từ lúc ban đầu lặng lẽ e dè, cuối cùng cũng dần dần lấy lại được sự hồn nhiên vui tươi của một đứa bé nên có.

Chính là đối với mẹ chồng mà nói, dù có thích hơn nữa, cũng không phải con cháu ruột thịt của nhà họ An.

Bây giờ mẹ chồng chuyển sự chú ý từ cô sang Nhượng Tổ, cũng không phải chuyện không tốt.

Suy nghĩ như vậy, Anh Kiệt buông tay, thật muốn dạy dỗ thằng hai nhanh chóng kết hôn mới là chuyện đúng đắn.

Lúc này có điện thoại gọi tới, Anh Kiệt nghe máy.

Đầu dây bên kia là giọng nói nhẹ nhàng rành mạch của An Diệc Triết, “Chị dâu?”

“Uh, là chị.”

“Làm phiền chị dâu, nói với ba mẹ một tiếng, hôm nay em không về nhà ăn cơm, cả nhà không cần chờ em.” Dừng một chút, lại nói, “Chị dâu, qua vài ngày nữa em đưa Nhượng Tổ về ăn cơm, chị với anh cả bớt một chút thời gian, cả nhà gặp mặt một lần đi.”

“Em suy nghĩ kỹ rồi chứ?” Anh Kiệt nhìn không được, vẫn hỏi.

Đầu dây bên kia An Diệc Triết cười rộ lên, “Chị dâu, em đã khi nào không suy nghĩ kỹ càng chưa?”

Anh Kiệt gật đầu, “Chị biết rồi.”

Cậu em chồng này của cô, thật ra cùng với em trai Anh Sinh của cô, là cùng một kiểu người, bản chất giống nhau, nhưng biểu hiện khác biệt mà thôi.

Mà trên nguyên tắc, cô thà rằng chộc tức em trai Anh Sinh đến mức nó phải gờ tay nhắc chân, cũng không hy vọng chộc đến thẳng hai khiến nó không thoải mái.

Từ một cô gái làm thuê không nhà không cửa, không tiền không bạc, thăng cấp thành bạn gái An phó thị trưởng, Nhượng Tổ nhất thời khó có thể thích ứng được với thân phận mới biến đổi.

Nhượng Tổ đã có thói quen, mỗi ngày trước khi đi làm sắp xếp mọi chuyện đâu ra đấy cho mẹ, đứng giờ đến tạp chí, sau khi tan làm đến cửa hàng thực phẩm, mua chút đồ ăn thức uống đơn giản về, làm một bữa cơm chiều dinh dưỡng cho hai mẹ con, sau khi ăn xong mẹ xem tivi, Nhượng Tổ rửa bát lau nhà. Những thứ này đã trở thành quy luật cuộc sống.

Bỗng nhiên trong lúc đó, An Diệc Triết lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai tiến vào cuộc sống của cô, khiến Nhượng Tổ cảm thấy không được tự nhiên.

An Diệc Triết lại dường như lại không có chút lạ lẫm nào, chiều nào trước khi tan tầm cũng gọi điện cho Nhượng Tổ, báo sẽ qua ăn cơm, hoặc là có xã giao, không thể qua được, báo cô không cần chờ cơm.

Thỉnh thoảng, anh giống như lơ đãng nói một câu: lần trước ăn cá kho chua ngọt rất ngon, hoặc là hôm trước kênh cuộc sống dạy làm cơm dưa nhìn qua thật ngon miệng.

Nhượng Tổ vừa nghe vừa nghiêng răng, chẳng qua xét thấy An nhị một tháng đưa cô hai nghìn tệ tiền ăn, anh ta xòe đuôi công, cô liền đáp lại một tiếng “Ừm”

Ngày hôm qua, lúc An đại lão gia cơm nước xong xuôi, đang ngồi vừa đọc báo vừa nghe tin tức trên TV, thì nói với mẹ Nhượng Tổ, “Bây giờ salad dưa tôm quẩy là đồ ăn đầu bảng của khách sạn Long Môn, chua ngọt vừa miệng, ngoài giòn trong mềm, thực sự là đáng đồng tiền.”

Thái dương của người họ Thẩm nào đó đang lau nhà giặt giặt, quả nhiên nghe thấy mẹ nói đứt quãng: ” . . .Bác cũng chưa . . . nếm thử . . .thật ngon như vậy . . .”

Nhượng Tổ ở trong lòng đã xác định thâm thù với người nào đó, nhanh chóng dừng lau nhà, cao giọng nói với mẹ trong phòng khách, “Mẹ, mẹ muốn ăn sao? Để ngày mai con làm cho mẹ ăn.”

Tiếng nói vừa dứt, Nhượng Tổ chỉ thấy An đại thị trưởng ở phía sau tờ báo, như cười như không liếc mắt nhìn mình một cái, sau đó tiếp tục rũ mắt đọc báo.

Nhượng Tổ cắn răng, ngại mẹ còn ở đây, chỉ đành lau sàn nhà thật mạnh, lau đi lau lại chỗ dưới chân An Diệc Triết, không ngừng bắt anh ta phải nhắc chân hạ chân.

An Diệc Triết thập phần dung túng, cũng không ngại Nhượng Tổ quấy rối, “Có mệt không? Phòng khách đã rất sạch sẽ rồi, em không cần lau nữa đâu. Ngồi xuống xem ti vi đi. Hôm nay anh đào thật ngọt.”

Nhượng Tổ có xúc động muốn học ba lít máu, nhưng mà không muốn để mẹ ở phòng trong nghe ra cái gì khác thường, đành phải mang cây lau nhà ra dựng ở góc ban công, sau đó trở lại phòng khách, ngồi cách An Diệc Triết thật xa, nhắc cái đĩa đựng trái cây lên, ăn anh đào.

An Diệc Triết ở sau tờ báo, chậm rì rì nói, “Nghe nói người có đầu lưỡi linh hoạt . . .”

Thái dương Nhượng Tổ nhảy dựng lên, đề thấp tiếng nói, “Mẹ tôi còn ở phòng trong, anh đừng ăn nói linh tinh!”

Anh liền cúi đầu cười, “Anh muốn nói, nghe nói người có đầu lưỡi linh hoạt, có thể sử dụng đầu lưỡi ngắt bỏ cuống anh đào.”

Nhượng Tổ phần nộ trừng mắt nhìn người nào đó.

Người họ An nào đó ở phía sau tờ báo im lặng mà cười, cười đến hai vai run run, tờ báo ở trong tay phát ra tiếng sột sọat ồn ào.

Nhượng Tổ con tức đầy người mà không có chỗ phát tác, thập phần suy sụp.

Sáng sớm ngày hôm sau lúc đi mua đồ ăn sáng trước khi đi làm, Nhượng Tổ mua thêm hai cái bánh quẩy, cất vào trong cặp lồng, mang tới chỗ làm.

Giờ nghỉ giải lao, Nhượng Tổ hỏi Tiểu Thủy cho cô mượn máy lên mạng một chút.

“Tiểu Tổ muốn tìm cái gì vậy? Em tìm giúp chị!” Tiểu Thủy vỗ vỗ ngực, xung phong nhận việc.

Nhượng Tổ cũng không nghĩ nhiều, “Chị muốn tìm cách làm salad dưa tôm quẩy, Tiểu Thủy giúp chị tìm thử xem.”

Vừa nghe Nhượng Tổ là muốn nấu ăn, Thất Thất ở cách vách đang vui đầu vụng trộm ăn đồ ăn vặt nhanh chóng sắp lại gần máy tính, chen vào nói, “Tiểu Tổ muốn làm món ngon gì vậy?”

Tiểu Thủy tìm kiếm một chút, nhảy ra rất nhiều kết quả.

Nhược Tổ đưa tay chỉ một trang mô phỏng món của khách sạn Long Môn.

Hình ảnh và hướng dẫn vừa nhảy ra, Tiểu Thủy và Thất Thất đồng loạt ngẩng đầu 45 độ, dùng đôi mắt vô cùng thuần khiết nhìn Nhược Tổ, “Nhìn qua thật ngon nha, thật muốn ăn nha, Tiểu Tổ Tiểu Tổ, chị nhất định phải làm cho bọn em ăn nha . . .”

Nhược Tổ bị hai người nhìn với ánh mắt long lanh như nhìn nữ diễn viên thần tượng mà sau lưng phát lạnh, nói một tiếng để chị nghiên cứu trước đã, trốn xuống lầu.

Tiểu Thủy cùng Thất Thất ở phía sau ha ha cười khanh khách đến đau cả bụng.

Nhược Tổ tan tằm, mua một quả dưa ở cửa hàng hoa quả nhỏ trước cửa tiểu khu, lại qua quầy bán đồ ăn đã qua chế biến mua mười tệ tiền tôm bóc vỏ rồi mới về nhà.

Mẹ Nhược Tổ đang ngồi trên giường, mượn thành của giường hộ lý, chậm rãi rèn luyện sức lực cho nửa người trên, thấy con gái về nhà, vui sướng nói, “Tiểu Tổ, con xem mẹ đã có thể nhắc được nửa người trên.”

Nhược Tổ nghe vậy, cười nói, “Tốt quá! Buổi tối con làm đồ ăn ngon, chúng ta cùng chúc mừng.”

Sau đó cởi áo khoác, đi tới phòng bếp, nhìn chằm chằm chậu nước, đáy lòng đau xót.

Ở ngoài kia, những dì tầm tuổi như mẹ, ngày ngày ca hát nhảy múa luyện kiếm, lên núi xuống biển, cuộc sống muôn màu muôn vẻ không kể xiết, còn mẹ lại chỉ có thể quanh quẩn trên một cái giường, chỉ gần như nhắc được nửa thân trên, đã khiến bà vui sướng như thế.

Nghĩ như vậy, nỗi oán hận với người khởi xướng toàn bộ những chuyện này trong lòng Nhược Tổ lại trào lên, hận mọi thứ, hận toàn bộ.

Nhưng mà Nhược Tổ càng hy vọng mẹ được vui vẻ, hy vọng mẹ được sống trong môi trường tốt, được hưởng thụ những ngày tháng bình an, cho nên cô ở trước mặt mẹ, không thể để lộ chút kháng cự nào với An Diệt Triết, dù là nhỏ bé nhất.

Nhược Tổ trấn định tâm thần, thu lại cảm xúc, bắt đầu vo gạo nấu cơm, mở một hộp xương, cho vào trong nồi nước, đun sôi sau đó cho thêm cà chua, bí đao mình đã chuẩn bị vào, mở tủ lạnh lấy một gói đậu phụ khô cho vào, đập vung, hầm bằng lửa nhỏ.

Lại lấy ra một cái súp lơ, cắt nhỏ, trần qua nước sôi, vớt ra nhúng qua nước lạnh, sau đó cuốn với thịt chân giò hun khói, cho thêm chút dầu ô liu và mù tạc, khuấy đều rồi đặt sang một bên.

Lúc này có tiếng người truyền tới từ phòng khách, “Anh về rồi.”

Nhược Tổ không nói năng gì, vùi đầu tiếp tục thái.

An Diệt Triết cũng không để ý, đặt cặp công văn xuống, cởi áo khoác, rửa tay rồi đi vào phòng bếp.

“Có cần anh giúp gì không?” Anh xắn tay áo, đứng sau Nhược Tổ hỏi.

Nhược Tổ nghiêng đầu liếc nhẹ anh một cái, lại nhìn nhìn quả dưa đang giương nanh múa vuốt, bĩu môi, “Cắt nó thành ba phần nhỏ hai phần lớn, khoét phần thịt dưa ra, vỏ để lại.”

“Làm một cái cốc dưa sao?” An Diệt Triết cũng cười, “Không thành vấn đề.”

Nhược Tổ tròn trĩnh mắt, “Thịt dưa khoét ra cho vào ngâm nước muối.”

“Nguyên gốc hết sức mình!” Anh cười tùm tùm lướt qua bà vai Nhược Tổ, lấy một con dao gọt hoa quả, đứng một bên cắt dưa.

Nhược Tổ vừa lấy kéo cắt nhỏ bánh quẩy mua lúc sáng, vừa phân tâm để ý An đại thị trường.

Chỉ thấy anh dùng một cái khăn lau ở trong phòng bếp đệm trên bàn tay, cầm hơn phân nửa trái dưa, lấy dao gọt hoa quả tung hoành ngang dọc trên quả dưa, sau đó nhẹ nhàng khoét, thịt dưa bị khoét ra dễ dàng, đổ vào trong bát thủy tinh lớn.

Nhược Tổ âm thầm hừ một tiếng, đã trải qua huấn luyện chuyên nghiệp mà thôi, chẳng có gì hiếm lạ.

An Diệt Triết nhanh chóng xử lý xong quả dưa, lại hỏi, “Còn gì cần anh giúp không?”

Nhược Tổ đem bánh quẩy và tôm bóc vỏ đưa qua, “Mỗi đoạn quẩy nhét một con tôm bóc vỏ vào.”

Anh liền mỉm cười tiếp nhận, thông thả cầm bánh quẩy lên, quan sát một lát, suy nghĩ một chút, đi qua chạn lấy một đôi đũa, dùng chúng chọc một lỗ giữa bánh quẩy, sau đó lấy tôm bóc vỏ nhét vào.

“Thế nào, anh làm có đúng không?” Anh đem thành quả đưa cho Nhục Tố xem

Nhục Tố rầu rĩ gặt đầu.

Đúng, lại đúng.

Quả thật là không thầy mà nên.

Nhục Tố bắc chảo, đuổi An Diệc Triết ra ngoài, anh trộm một miếng súp lơ cho vào miệng, Nhục Tố giận trừng mắt nhìn cái người đang thông thả bước khỏi phòng bếp.

Nhục Tố vừa đem bánh quẩy tôm đặt vào chảo dầu, vừa thập phần AQ nghĩ ở trong lòng: Nổ chết anh, An tiểu nhị!

Sau một lúc lâu, cả kinh nhận ra, cô vậy mà trong lúc bất tri bất giác đã như những người khác gọi anh An tiểu nhị.

Im lặng một lát, Nhục Tố thờ dài, dần dần trong cuộc sống của cô đã lây nhiễm hơi thở của An Diệc Triết.

Nhục Tố không can tâm, sẽ có một ngày cô đuổi kẻ địch kia ra khỏi biên cương lãnh thổ.

Cơm chiều mẹ Nhục Tố phá lệ ăn nhiều hơn non nửa bát cơm, bánh quẩy xốp giòn cùng tôm bóc vỏ mềm ngọt, cùng với dưa chua ngọt, phối với một chút mayonnaise, chua ngọt vừa phải, ngay mà không béo, ăn với cơm đúng là tuyệt hảo.

Thấy mẹ ăn uống ngon miệng, Nhục Tố liền tạm thời gạt bỏ bất mãn với An Diệc Triết.

Sau khi ăn xong mẹ Nhục Tố đuổi hai người xuống dưới lầu tản bộ, ” . . .Đừng suốt ngày ngồi trong nhà . . .”

Nhục Tố không đành lòng khiến mẹ thất vọng, đứng dậy khoác thêm áo lông, cùng An Diệc Triết đi xuống lầu.

Dưới lầu sau khi ăn có rất nhiều hộ gia đình trong tiểu khu đi tản bộ, gặp An phó thị trưởng và cô gái trẻ ở tại nhà anh cùng nhau xuống dưới tản bộ, tâm tính nhiều chuyện giống như cỏ dại mùa xuân đua nhau lan tràn.

” . . . Tôi nói này đó chắc là bạn gái cậu ta đi?”

“Không phải nói là bà con sao?”

“Bà trước kia còn nói với tôi người ta là em họ mà . . .”

” . . .”

Những ánh mắt đánh giá từ chung quanh bắn tới như tia laser, làm Nhục Tố đứng ngơ không yên.

An Diệc Triết lại dường như không phát giác ra cái gì khác thường, mỉm cười, ném ra một quả bom hạng nặng.

“Cuối tuần em có việc gì không?”

Nhục Tố lắc đầu. Cô ngoại trừ đi làm, thì chỉ có ở nhà cùng với mẹ, luôn luôn là vậy.

“Vậy —” anh liếc mắt nhìn Nhục Tố, giữa trời chiều, cô ngồi đó, bọc trong áo lông, nhìn đặc biệt nhỏ gầy, “Đến nhà anh ăn bữa cơm đi.”

Nhục Tố giương mắt, nhìn sâu vào trong đôi mắt nâu của An Diệc Triết.

Im lặng một lát, Nhục Tố khẽ cười một tiếng, nói: “Được.”

Bạn đang đọc truyện *Bình Thản Chịu Đựng Gian Khổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Thần Phục

EDIT: Catstreet792

Tuy rằng ngoài mặt tỏ ra bình thản không chút gợn sóng sợ hãi, nhưng thực ra, đối với loại chuyện “Gặp cha mẹ” này, trong lòng Nhục Tố vẫn cứ thấp thòm không yên.

Mặc quần áo gì, đem quà cáp gì đi biếu, vào cửa phải xưng hô như thế nào, tất cả Nhược Tổ đều không sao quyết định được.

Mấy ngày nay đi làm, Nhược Tổ trên đường đi luôn chú ý nhìn cách ăn mặc của những cô gái trẻ.

Trên đường những cô gái tuổi xấp xỉ cô phần lớn đều là người đã đi làm, một cái quần bò hoặc chân váy trắng, một đôi giày đế bằng hoặc dép lê, một cái áo khoác chen bông, phối với áo dây mỏng bên trong, mỗi người mỗi phong cách, cảnh tượng vội vàng.

Nhược Tổ cúi xuống tự kiểm tra mình, một cái quần bò đã bị giặt đến bạc trắng, một đôi giày thể thao hàng vỉa hè hai mươi tệ, một cái áo khoác lông cũ rách, một cái ba lô to đùng mà chả có bao nhiêu công dụng, toàn thân trên dưới, đại thể không vượt quá hai trăm tệ, đi trên đường cái, cho dù treo thêm cái biển “Tôi là bạn gái An phó thị trường” trên người, e rằng cũng chẳng có bao nhiêu người để ý tới.

Chẳng những không thèm để ý tới, có khi người ta còn nghĩ cô muốn nổi tiếng đến phát điên rồi, đồng loạt rẽ đường vòng.

Trái tim Nhược Tổ vô cùng buồn bực, An Diệc Triết dường như hạ quyết tâm, toàn tâm toàn ý muốn trình diễn vở kịch này đến cùng, nhưng mà, người xem là ai? Kịch bản như thế nào? Kết cục như thế nào? Hết thấy đều không do Nhược Tổ quyết định. Nhưng mà Nhược Tổ biết, thế giới sau này cô sắp sửa phải đối mặt, là một thế giới vô cùng phức tạp.

Nhược Tổ cảm thấy mình giống như con rối gỗ trong tay An Diệc Triết, tất cả đều do anh ta thao túng, trình diễn vui buồn hờn giận.

Trong lòng có một giọng nói lên tiếng, sao phải để ý đến anh ta?

Nhưng mà một giọng nói khác lại chen vào, còn có ai sẽ đem đến cho mẹ con các người hoàn cảnh sống tốt như thế?

Đến cuối cùng, Nhược Tổ vẫn phải chấp nhận cúi đầu trước thực tế.

Mỗi người đến cuối cùng, đều phải quỳ gối dưới chân tiền tài, không có ai ngoại lệ.

Nhược Tổ khẽ cười, kinh thánh nói, tiền tài không phải là tội ác, chạy theo tiền tài mới là cội nguồn của mọi tội ác.

Xem, những bậc hiền triết từ hai ngàn năm trước, đã nói ra chân lý rồi.

So sánh với những cô gái hàng đêm bán thân thể cho những người xa lạ, cô cũng chẳng có gì cao quý hơn. Nhược Tổ xiết chặt dây ba lô, cô bán đứng, chính là tôn nghiêm của chính mình.

Nhược Tổ nghĩ, bản thân mình tựa như một người chết đuối, bắt được một cọng rom cứu mạng, bám chặt không buông, nếu không khẳng định sẽ khiến mẹ phải trở lại với cuộc sống đơn sơ, tịch mịch, nghèo khó kia đi.

Nếu cô cự tuyệt, chẳng qua cũng chỉ là thần phục trước sự nhu nhược của bản thân. Tôn nghiêm ư? Có thể tìm ra cho cô lối ra tốt hơn không?

Mà chung quy, cô thần phục trước tiền tài, chấp nhận đặt tôn nghiêm của bản thân qua một bên.

Tiếng chuông báo tàu điện ngầm vào ga vang lên lanh lảnh, Nhược Tổ giật nảy mình, mờ mịt nhìn chung quanh. Chung quanh cô, trái phải trước sau, ai ai cũng đeo một cái mặt nạ lạnh nhạt.

Nhược Tổ kéo những bước chân nặng nề đi vào trong tạp chí.

Cánh cửa sắt tây chạm trở hoa của tạp chí đã mở, nhìn qua có vẻ như đã có người đến sớm hơn cô.

Nhược Tổ đeo ba lô, đi vào tầng dưới cùng, liếc mắt một cái thấy Hư Không đang dựa vào lưng chiếc xô pha trong phòng trà nước, thông thả uống nước.

Thấy Nhược Tổ, anh cười khoe hết hàm răng trắng, “Tiểu Tổ, buổi sáng tốt lành.”

Nhược Tổ gật gật đầu, “Lại tăng ca?”

Hư Không đuổi người, “Đúng vậy, chỉ có một cái mạng già, bán cho công việc.”

Nói xong cười tùm tùm nói với Nhược Tổ, “Sáng nay có món gì ngon vậy?”

Nhược Tổ đã quen với việc cô vừa bước chân vào tạp chí, là ai ai cũng chung một câu hỏi “Có món gì ngon vậy.” Đưa tay kéo khóa ba lô, lấy ra một túi bánh bao hấp còn nóng hăm hập, một hộp sáu cái, đóng gói trong hộp nhựa bảo vệ môi trường trong suốt.

“Bánh bao phải ăn lúc vừa mang ra khỏi lồng hấp là ngon nhất, bây giờ không được ngon bằng nữa.”

Hư Không reo một tiếng, vươn tay đến lấy đi một hộp, còn đưa tay muốn lấy thêm một hộp nữa.

Nhược Tổ nghiêng người, bảo vệ mấy hộp bánh bao, trợn trừng mắt liếc nhìn Hư Không.

Hur Không cười cười, “Phần của Đế Cửu để tôi ăn luôn đi, anh ấy không để ý đâu.”

Nhược Tổ nhăn nhăn mũi, làm như không nghe không thấy, đem mấy hộp bánh bao để vào nồi hấp điện, bật chế độ giữ ấm.

Đặt ba lô xuống, Nhược Tổ đi tới gian để đồ tạp vụ, lấy chổi, hót rác, đủ bộ dụng cụ vệ sinh, bắt đầu quét tước từ tầng dưới.

Tầng dưới có hai gian phòng trống quanh năm đều khóa kín, Nhược Tổ chưa bao giờ hỏi qua nguyên do, nếu không cần cô vào quét tước, Nhược Tổ được nhàn rỗi càng vui vẻ.

quét tước đến nửa căn phòng được dùng làm phòng tiếp khách, Nhược Tổ thấy một cái laptop màu xám bạc lẳng lẳng nằm trên bàn trà.

Nhược Tổ ngẩng đầu nhìn Hur Không loáng một cái đã ăn xong một hộp bánh bao, đang tính toán nhân lúc cô không để ý lấy hộp thứ hai, ho khan một tiếng, “Hur Không, laptop này là của anh sao? Nếu đúng thì đặt ra cho khác đi, nhờ đâu em không cẩn thận đụng phải lại làm trầy xước.”

Hur Không cười hắc hắc rút tay lại, “Rút điện. Không phải của tôi, là Đế Cửu mới xin phòng hành chính tổng hợp cấp cho em. Em giờ nghỉ giải lao có thể tranh thủ lên mạng, giải trí một chút.”

Nhược Tổ có chút kinh ngạc, hơn hết là rất cảm động, Đế Cửu ngay cả chuyện này cũng chú ý tới?

Hur Không than thở, “Đế Cửu quá bất công, đi xin cho em loại laptop mới nhất đó, Tiểu Tổ.”

Nhược Tổ nghe thế cười rộ lên, Hur Không ngay cả chi tiết nhỏ ấy cũng ghen, “Em cũng không cần dùng tới loại tiên tiến như vậy, hay em đổi cho anh nhé.”

Hur Không nghe thấy liên tục xua tay, “Bị Tiểu Thủy với Thất Thất biết được, nhất định nói anh bắt nạt người mới, không nên không nên.”

Nói người người đến ngay, Tiểu Thủy người chưa vào tới cửa đã nghe thấy tiếng, “Hur Không bắt nạt ai?”

“Anh nói muốn ăn thêm một hộp bánh bao, Nhược Tổ không chịu, con bé bắt nạt anh.” Hur Không vặn vẹo người, nhìn qua có chút ẻo lả.

Quả nhiên Tiểu Thủy lướt qua bên người anh, nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai từ đằng sau, “Ngoan, chạy qua bên kia hóng mát đi.”

Sau đó nhìn Nhược Tổ cười tỏa nắng, “Tiểu Tổ, có bánh bao của em không?”

Nhược Tổ nhin cười đến đau cả bụng, “Có, ở trong phòng trà nước.”

“Nha aaa!” Tiểu Thủy ném ba lô, chạy vào phòng trà nước.

Chưa gì đã nghe tiếng Tiểu Thủy kinh ngạc hô lên: “Hur Không, vì sao hộp này lại thiếu một cái bánh?!”

Hur Không nháy mắt với Nhược Tổ, nhanh chóng trốn lên lầu.

Cả tạp chí vốn im lìm từ lúc đó lại như sống dậy.

Nhược Tổ đặt những phiền não về việc gặp cha mẹ qua một bên, nghiêm túc làm việc. Com trưa có com ngũ cốc thơm ngào ngạt, vịt hầm đậu xanh, ý dĩ sôi âm ỉ, súp lơ trộn tôm, rau cần xào thịt.

Mọi người trong tòa soạn, chỉ cần là thức ăn ngon, món gì cũng được, không hề soi mói, rất dễ nuôi.

Nhược Tổ khó hiểu, ăn nhiều như vậy, ba bữa com, điểm tâm lại thêm bữa đêm, mỗi ngày sáng sớm cô đến, tủ lạnh đều gần như trống không, vậy mà mấy người này lại chẳng thấy ai béo.

Tiểu Thủy từng vô cùng kiêu ngạo mà nói: Vẻ đẹp trời sinh, khó mà mất đi được.

Ngay cả Thất Thất cũng gật đầu phụ họa: Được trời ưu ái.

Nhược Tổ lại luôn cảm thấy có gì đó không bình thường, nhưng lại không thể nói cụ thể không bình thường ở chỗ nào.

Nhưng mà Nhược Tổ luôn giữ cho mình ba nguyên tắc : Không nghe, không nhìn, không hỏi, dù cho cảm thấy khác lạ, cũng chỉ giữ ở trong bụng mà thôi.

Ăn com trưa xong, Hur Không mặc tây trang thẳng thớm, mang cặp công văn đi họp ở bên ngoài.

Tiểu Thủy, Thất Thất nhào người ra khỏi lan can nói chuyện với Nhược Tổ, “Tên Hur Không này được cái mặt tiền đẹp, trước giờ ra ngoài đàm phán, cứ phải gọi là bách chiến bách thắng, chưa từng gặp trở ngại gì. Để anh ấy đến hội chợ thương mại tuyên truyền, tạp chí chúng ta khẳng định là tiền vào như nước.”

Nhược Tổ kinh hãi cười, hai cô bé này, nói Hur Không chẳng khác gì mấy người đàn ông hàng đêm đứng trên đường vậy.

Nhưng mà nhìn lại bóng dáng cao lớn anh tuấn của Hư Không, lại sâu sắc cảm thấy hai cô bé này nói cũng không phải không có lý.

Đều là nhân viên tiếp thị sản phẩm, người có diện mạo đẹp dễ ưa nhìn, so với người có diện mạo xấu xí khó coi, luôn luôn có lợi thế hơn.

Bằng không, sao quảng cáo trên ti vi, đâu đâu cũng thấy người đẹp, nam cao lớn anh tuấn, nữ trẻ trung xinh đẹp.

Buổi chiều không có việc gì làm, Nhục Tố liền ngồi ở tầng dưới lên mạng, tìm kiếm tin tức tuyển dụng phiên dịch viên. Nhìn qua nhìn lại, tất cả đều yêu cầu phải có kinh nghiệm công việc.

Lúc này Đế Cửu xuống lầu rót thêm trà, thấy Nhục Tố ngồi đó, thông thả đi qua, nghiêng đầu đọc tin tức Nhục Tố đang xem, không khỏi nhướn mày.

“Sao thế, Tiểu Tố có hứng thú làm thêm về phiên dịch à?”

Nhục Tố khẽ cười, cũng không phủ nhận.

“Em sao lại đi bỏ gần tìm xa thế?” Đế Cửu ngạc nhiên, “Phiên dịch viên của tạp chí chúng ta không đủ, ngày nào cũng có một đồng tin tức tiểu thuyết cần phiên dịch, mà quay qua quay lại cũng chỉ có vài người, bận sắp chết rồi, thỉnh thoảng còn phải tăng ca. Nếu em cảm thấy hứng thú, không bằng . . .”

Nói đến một nửa, chiếc điện thoại được lắp trên tường reo vang.

Đó là một cái điện thoại cũ, màu vô quýt, có bàn quay số hình tròn, được treo ở trên tường, cả năm chả thấy reo một lần. Thời buổi công nghệ tiên tiến, mọi người đều trao đổi tin tức qua mạng hoặc điện thoại di động.

Nhục Tố còn tưởng cái điện thoại đấy chỉ để trang trí, không nghĩ rằng hóa ra nó vẫn dùng được.

Đế Cửu nhướn mày, đi qua nghe điện thoại:” . . . Được, anh biết rồi . . . để anh cho người mang qua . . . Cứ thế nhé.”

Nói xong cúp điện thoại, quay lại phòng trà nước.

Nhục Tố thấy anh đưa tay tìm kiếm trên đỉnh tủ lạnh, lấy xuống một túi văn kiện trong suốt, sau đó quay lại chỗ mình.

“Tiểu Tố, thằng Hư Không này, đi đến hội chợ thương mại mà lại quên mang văn kiện với chứng từ, làm phiền em đi một chuyến, mang qua cho nó, làm xong em có thể tan tâm luôn.”

Nhục Tố nhận lấy tập văn kiện, gật gật đầu. Đây là việc lớn, không thể chậm trễ. Mọi người đều có việc phải làm, chỉ mình cô là nhàn rỗi nhất, đi một chuyến cũng là phải.

Đế Cửu nói rõ địa chỉ: “Nó ở phòng 107, tòa nhà phía bắc, hội chợ triển lãm trung tâm, em nhanh qua đi.”

“Vâng.” Nhục Tố cất tập văn kiện vào trong ba lô, kiểm tra lại đồ đạc của mình, chuẩn bị xuất phát.

“Chờ chút, Nhục Tố.” Đế Cửu bỗng gọi Nhục Tố lại.

Nhục Tố nhướn mày, nhìn vào gương mặt không lộ vui buồn của chủ biên đại nhân.

Anh rút ví từ trong túi sau quần bỏ ra, lấy phí đi lại đưa cho Nhục Tố, “Hư Không bên đó đang cần dùng gấp, em bắt taxi mà đi, tiền xe công ty trả.”

Nhục Tố cũng không khách khí, nhận tiền đi lại, gật đầu với Đế Cửu, nhắc ba lô lên, xoay người ra ngoài.

Đế Cửu nhìn bóng dáng mảnh khảnh của cô như chìm vào ánh mặt trời rực rỡ sau trưa, tựa như một tờ giấy mỏng mảnh được rất ánh kim chói lòa, môi khẽ nhúc nhích, cuối cùng cũng không lên tiếng gọi Nhục Tố lại.

Bạn đang đọc truyện *Bình Thản Chịu Đựng Gian Khổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Âm Ảnh

EDIT: Catstreet792

Nhục Tố bước ra khỏi ngõ, ánh nắng ban trưa ấm áp vui vẻ như nhảy nhót trên bóng lưng cô.

Con đường Tiểu Mã vô cùng tĩnh lặng, không có mấy bóng người qua lại, giải điệu cuộc sống như xa như gần truyền ra từ những căn nhà ven đường.

Trong lòng Nhượng Tổ có chút trống rỗng, đột nhiên có nửa ngày nghỉ nhàn rỗi, cô có chút không quen, cảm giác như mình đi đánh cắp thời gian vậy.

Đi không bao lâu hết con đường Tiểu Mã, qua một khúc ngoặt, Nhượng Tổ đã đứng giữa dòng người đông đúc, chen vai nối gót giữa mảnh đất phồn hoa đô hội.

Nhượng Tổ đứng trên vỉa hè bắt taxi, liền tiếp hai chiếc, rõ ràng nhìn thấy Nhượng Tổ trước, nhưng lại dừng xe trước mặt mấy cô gái chân đi giày cao gót, tay xách túi mua sắm, sau đó phóng vút đi, để lại cho cô vệt khói dài và mùi xăng xe nồng nặc.

Nhượng Tổ rũ mắt nhìn bộ quần áo cũ kỹ trên người mình, không khỏi cười tự giễu trong lòng. Quả nhiên, con người, ai ai cũng thích đánh giá người khác qua vẻ bề ngoài.

Đội ước chừng hai mươi phút, Nhượng Tổ khó khăn lắm Nhượng Tổ mới giành được taxi trước một người đàn ông đeo kính.

Nhìn người đàn ông đeo kính kia thờ hồng hộc, trán đầy mồ hôi, Nhượng Tổ có chút không đành lòng, hạ cửa kính xe xuống hỏi: “Anh đi đâu vậy? Nếu tiện đường thì đi chung xe đi.”

Người đàn ông đeo kính sừng sốt một chút, lập tức gật gật đầu, “Vây làm phiền cô, tôi tới nhà ga!”

“Tôi tới trung tâm triển lãm, xuống xe trước anh, anh xem có được không?”

Người đàn ông đeo kính nói cảm ơn xong, cúi người ngồi vào taxi.

Lái xe đưa mắt nhìn Nhượng Tổ, “Tiểu cô nương bụng dạ thật tốt, bình thường cũng không có ai chịu cho người khác đi cùng xe đâu.”

Nhượng Tổ mỉm cười, cũng không tiếp lời.

Lái xe thấy Nhượng Tổ không có hứng thú nói chuyện, liền quay qua bắt chuyện với người đàn ông đeo kính, hai người nói chuyện trên trời dưới đất, từ việc giá cả nhà đất tăng, đến giá cổ phiếu giảm, đến việc nhập học tiểu học cho trẻ con khó khăn thế nào . . . Việc lớn việc nhỏ của đất nước, xuất khẩu thành văn, vô cùng hăng hái.

Nhượng Tổ mặc dù yên lặng không nói gì, nhưng lại cảm thấy vô cùng gần gũi.

Khi Nhượng Tổ nói chuyện phiếm với mẹ, rất ít nói chuyện đến chính trị, hai mẹ con đều cực lực lảng tránh. Khi làm em gái gỏi đầu, thường có khách hàng kể với cô đủ thứ chuyện trong nhà, nào là thân thiết nhất với mình trong nhà là con chó cưng, chồng con đều không quan tâm mình; nào là làm ăn lời lãi nhiều bao nhiêu, bạn bè đồng nghiệp đều ghen tị anh ta; nào là con cái học hành giỏi giang ra sao, được bao nhiêu điểm mười . . .

Bọn họ không cần đáp lại, chỉ cần một đôi tai chịu lắng nghe, lắng nghe sự cô đơn tịch mịch của họ.

Thật ra Nhượng Tổ cũng hy vọng có một đôi tai như vậy, chịu lắng nghe hết những tâm sự trong đáy lòng mình, tất cả, tất cả.

Chỉ tiếc rằng Nhượng Tổ không tìm thấy một đôi tai như vậy. Những tâm sự trong đáy lòng, cũng không có chỗ để nói ra.

Thời gian này không phải giờ cao điểm, xe taxi rất nhanh đã đi vào con đường tọa lạc trung tâm triển lãm.

Rẽ vào con đường không bao lâu, lái xe thân thiện bí bí nói với người đàn ông đeo kính, “Tôi nay hai người xem tin tức, khẳng định sẽ thấy có việc lớn xảy ra.”

“Làm sao bác biết?” Người đàn ông đeo kính hỏi, Nhượng Tổ cũng hiếu kỳ dựng thẳng lỗ tai.

Lái xe đặc ý liếc nhìn Nhượng Tổ từ đầu đến gò vể yên lặng, “Trước kia khi tham gia quân ngũ, tôi là lính trinh sát, nhìn sự việc so với người khác luôn thấu đáo, rõ ràng hơn.”

Người đàn ông đeo kính “A” một tiếng phụ họa.

“Hai bên đường này, bình thường đều cho phép tạm dừng xe, nhưng mà hôm nay lại có cảnh sát giao thông ở đây phân luồng, duy trì trật tự, cấm dừng xe, đây là điểm thứ nhất. Ở đoạn đường cấm dừng xe, có mấy xe bánh mỳ sắp hàng liền, nhưng cảnh sát giao thông không hỏi thăm đến, đây là điểm thứ hai. Cửa kính xe bánh mì đều dán một lớp màng chống lửa sẫm màu, hai sườn kính xe đều hơi mở ra, ta chú ý tới có ống kính phản quang . . . Không phải nhiệm vụ theo dõi, thì chính là nhiệm vụ vây bắt . . .” Lái xe đưa taxi tiến vào cửa trung tâm triển lãm thì dừng xe, “Tiểu cô nương, tới rồi. Cô với vị tiên sinh này phân chia như thế nào đây?”

Nhượng Tổ cười lấy phí đi lại ra, “Bác tài, làm phiền bác ản dừng đồng hồ tính tiền đi, từ đây ra nhà ga bác cho đồng hồ chạy lại sau.”

Lái xe và người đàn ông đeo kính đều rất thoải mái, nói cứ như vậy đi.

Nhượng Tổ thanh toán tiền, xuống xe, nhìn theo chiếc taxi đi xa.

Đưa mắt nhìn lầu bắc trung tâm triển lãm gần trong gang tấc, bước chân của Nhược Tổ, lại càng đi càng chậm, càng đi càng nặng nề.

Lời nói của tài xế taxi không ngừng vang vọng trong đầu Nhược Tổ: . . . Khẳng định sẽ xảy ra việc lớn . . . Không phải theo dõi . . . Thì là vây bắt.

Có một số chuyện tưởng chừng như đã phai nhạt trong trí nhớ, bỗng nhiên như bọt bần nổi lên.

Nhược Tổ xiết chặt ba lô, góc cạnh của tập văn kiện bằng ni lông cứng trong suốt trong ba lô đâm vào lòng bàn tay cô nhói đau.

Sau đó Nhược Tổ thậm cười mình đứng là thần hồn nát thần tính, nhìn gà hóa cuốc.

Nhưng mà trong mắt Nhược Tổ, lầu phía bắc của trung tâm triển lãm, đột nhiên giống như một con quái thú khổng lồ, khiến Nhược Tổ chùn bước.

Nhưng văn kiện nằm trong tay cô, suy cho cùng cũng không thể làm ảnh hưởng đến công việc của Hư Không. Nhược Tổ đưa mắt nhìn dòng người đến đi không ngớt ở cửa chính trung tâm triển lãm, lại quay đầu nhìn chăm chú lầu phía bắc một lát, Nhược Tổ vẫn cất bước, đi về phía đó.

Cửa quay thủy tinh thật lớn ở đại sảnh lầu phía bắc, bị lũ khách ra vào đẩy mạnh, không ngừng xoay tròn phản xạ ánh mặt trời, khiến mắt Nhược Tổ nhoi nhoi như kim châm.

Nhược Tổ đi phía sau một người đàn ông trung niên, đi qua cửa quay bước vào đại sảnh lầu phía bắc, nhìn sơ qua một vòng, tìm được bàn tiếp tân, liền đi qua đó.

Nhân viên lễ tân đứng ở quầy tiếp tân nở nụ cười khoe lúm đồng tiền như hoa, “Xin chào, xin hỏi tôi có thể giúp gì cho tiểu thư?”

Nhược Tổ lấy tập văn kiện ra khỏi ba lô, “Xin chào, tôi là tạp dịch ở tạp chí, có thể làm phiền cô gọi điện tới phòng 107, mời Hư Không tiên sinh xuống đây lấy văn kiện được không?”

Nhân viên lễ tân mỉm cười gật đầu, gọi điện thoại, được một lát, cô cúp điện thoại nói với Nhược Tổ: “Trong phòng không có người nhận điện thoại, nếu không tiểu thư để văn kiện lại đây đi, tôi sẽ giúp tiểu thư chuyển cho Hư Không tiên sinh ở phòng 107.”

Nhược Tổ suy nghĩ một chút, “Tôi để lại giấy nhắn được chứ?”

Nghe được câu trả lời đồng ý, Nhược Tổ viết lời nhắn đơn giản, giao cho nhân viên lễ tân cùng với văn kiện, sau đó nhanh chóng rời khỏi đại sảnh lầu phía bắc.

Mới vừa bước khỏi cửa quay, có mấy người đàn ông mặc thường phục màu đen chạy qua chỗ Nhược Tổ, vội vàng xông vào phía trong.

“Tầng mười, lập lại, tầng mười.” Nhược Tổ nghe thấy tiếng nói dứt khoát đánh thép của mấy người đàn ông truyền tới tai mình.

Một số thứ đã được chôn vùi trong kí ức của Nhược Tổ, “Tạch” một tiếng như ánh đèn được bật lên, cái mùa hè bốn năm trước kia, vài người đàn ông mặc thường phục giống như từ trên trời giáng xuống, bàn tay lạnh như băng tóm chặt cổ tay cô, bắt cô vào một chiếc xe kín mít, đưa cô tới một nơi không biết tên thăm tra . . . tất cả như một cuộn phim ngắn đen trắng, từng cảnh từng cảnh luân phiên hiện lên.

Cho dù đang là giữa tháng tư, ánh nắng sau trưa sáng chói bao trùm Nhược Tổ, không hiểu sao cô vẫn cảm thấy như đang rơi vào hầm băng, cả người rét run.

Bỗng nhiên một bàn tay vỗ vỗ bả vai Nhược Tổ, Nhược Tổ cả người run rẩy, từ từ, từ từ quay đầu lại.

Hư Không đứng ngược sáng, một tay cầm hai cốc cà phê, tươi cười sáng lạn, “Tiểu Tổ, có uống cà phê không?”

Thiên ngôn vạn ngữ, ngàn lời vạn lời, cuối cùng, Nhược Tổ cũng không nói gì, chỉ là đưa đôi tay run rẩy nhận lấy cốc cà phê ấm áp, bao chặt trong lòng bàn tay.

“Đề Cử bảo em mang văn kiện cho anh, làm phiền em rồi.” Hư Không mỉm cười, “Văn kiện đâu rồi?”

Nhược Tổ đưa mắt nhìn Hư Không, hai mắt anh đen nhánh, dường như sâu không thấy đáy, khi cười lên nhìn vô cùng tuấn tú, một bộ âu phục vô cùng bình thường, mặc trên người anh lại giống như đồ may thủ công.

Nhược Tổ uống một ngụm cà phê, để cái chất lỏng đắng ngắt nóng hổi kia chảy vào dạ dày, mới nhẹ nhàng nói với Hư Không, “Em để lại ở quầy tiếp tân, anh nhanh qua lấy đi.”

Hư Không nhìn sắc mặt trắng bệch của Nhược Tổ, có chút lo lắng, “Tiểu Tổ, em không sao chứ? Sắc mặt em kém quá.”

Nhược Tổ lắc đầu, “Chắc là cảm lạnh.”

“Nếu đã mang văn kiện đến rồi, vậy em nhanh về nhà nghỉ ngơi đi!” Hư Không đưa tay, gọi taxi giúp Nhược Tổ, sau đó không nói một lời, nhét Nhược Tổ vào trong xe, “Về nhà tắm nước ấm, ngủ một giấc thật ngon, rất nhanh sẽ khỏe lại.”

Nhược Tổ về đến nhà, mẹ đang nằm trên giường, vừa nghe hí kịch Thiệu Hưng, vừa chộp mắt, ngay cả Nhược Tổ về nhà, bà cũng không biết.

Nhược Tố nhẹ chân nhẹ tay, buông ba lô, sau đó đi vào phòng tắm, ra sức tạt nước lạnh vào mặt. Chỉ có như vậy, cô mới có thể giữ được bình tĩnh.

Đội lát nữa còn phải ăn cơm tối với mẹ, không thể để mẹ nhận thấy chút sơ hở nào. Nhược Tố tự nhủ trong lòng, lập đi lập lại, hết lần này đến lần khác. Đến tận khi hai tay hết run rẩy, mới ra khỏi nhà tắm.

Nhưng mà đáy lòng vẫn tràn đầy lạnh lẽo.

Lúc này cửa phòng khách mở ra, An Diệc Triết đi vào, nhìn thấy Nhược Tố ngồi trên sofa, nước nhỏ giọt xuống từ mái tóc cô, sừng sốt, lập tức đóng cửa lại, buông cặp công văn, đi vào nhà tắm lấy khăn lông ra, chùi lên đầu Nhược Tố, “Mau lau khô tóc đi, đừng để cảm lạnh.”

Nhược Tố đưa tay giữa khăn lông trên đầu, nhìn người đàn ông trước mắt.

“Không thoải mái?” An Diệc Triết cúi đầu, đưa tay xoa xoa thái dương Nhược Tố, “Hôm nay anh nấu cơm, em đi nghỉ một lát đi, khi nào ăn cơm anh gọi em.”

Nhược Tố nghiêng đầu sang một bên, bàn tay ấm áp kia liền rơi vào khoảng không.

Anh cũng không giận, cười âm thầm, “Không tin tay nghề của anh? Vậy thì gọi thức ăn ngoài. Anh biết một cửa hàng Nhật Bản bán sushi rất ngon.”

Nhược Tố vẫn không nói gì.

An Diệc Triết chăm chú nhìn cô một lát, liền cởi áo khoác, đi vào phòng trong nhìn mẹ Nhược Tố.

Cơm tối quả nhiên anh gọi thức ăn ngoài, một bàn đầy các loại sushi cùng cơm sushi hải sản, mỗi món đều xinh xắn đẹp đẽ, chỉ nhìn thôi cũng khiến người ta chảy nước miếng.

Tâm tư của Nhược Tố, cũng không đặt trên bàn cơm, mà hết thảy đều tập trung vào bản tin thời sự buổi chiều.

“... Cảnh sát vừa đột kích và bắt giam một đường dây mại dâm... Tại hiện trường bắt được chín người... Theo nhân viên vụ án, đây là một tổ chức mại dâm có quy mô, có địa điểm cố định, có người phụ trách dắt khách, có lái xe chuyên phục vụ đưa đón khách, hình thành một đường dây có tổ chức... có vài thương nhân Đông Nam Á liên quan đến vụ án...”

Trên màn ảnh, đúng là mấy người đàn ông mặc thường phục màu đen, từ trung tâm triển lãm đi ra, áp giải mấy cô gái cúi đầu tới xe cảnh sát.

Một luồng khí lạnh băng giá xâm nhập vào xương tủy Nhược Tố, làm toàn thân Nhược Tố run rẩy.

Nếu lúc đó cô đi lên tầng mười, có phải lại một lần nữa, trở thành kẻ vô tội bị liên lụy vào đó?

Nhược Tố không dám tưởng tượng.

Thái dương giống như bị thứ gì đó châm chích, vô cùng đau đớn, lại còn phải cố gắng mỉm cười với mẹ, Nhược Tố cảm thấy sức cùng lực kiệt.

Ăn cơm tối xong, Nhược Tố muốn vào bếp rửa bát đĩa, bị An Diệc Triết ngăn lại, “Em đi chăm sóc bác gái đi, để anh rửa bát.”

Bát cũng không nhiều, chỉ có mấy cái bát đựng mù tạt, ba đôi đũa, cùng một bát canh.

Chờ anh rửa bát xong, lau khô tay đi ra, Nhược Tố đã giúp mẹ làm xong vệ sinh cá nhân, đang giúp bà nằm xuống, dặn dò bà đừng xem tivi quá muộn, có việc gì nhớ gọi mình.

Hai người cùng ngồi ở phòng khách, Nhược Tố không có đi quét dọn nhà cửa như ngày thường, mà ngồi ngơ ngác trên sofa, mắt hờn hờn.

An Diệc Triết đọc báo một lát, thấy Nhược Tố không nói một lời, thở dài một hơi, buông báo xuống, “Nhược Tố.”

Cô gái tái nhợt ngồi trên sofa cả kinh, cả người run rẩy.

“Chuyện kia làm em sợ hãi, phải không, Nhược Tố?” giọng nói của anh vô cùng, vô cùng nhẹ nhàng.

Nhược Tố ngước mắt, có chút vô thần, như nhìn anh, lại như đang nhìn vào hư không.

“Sợ hãi?”

Không không không!

Không chỉ có sợ hãi, mà là một loại kinh hoàng thấm sâu vào tận linh hồn!

Ngày đêm lo lắng, đang đi trên đường, sẽ bị người ta bắt vào trong xe, nhốt vào một chỗ, liên tục tra tấn không ngừng.

Cô cứ nghĩ rằng mình đã kiên cường hơn, nhưng mà, hóa ra không phải!

Chuyện buổi chiều, tin tức buổi tối, khiến cho sự sợ hãi, kinh hoàng bị đè chặt trong đáy lòng Nhược Tổ, một lần nữa thức tỉnh.

Nhược Tổ cắn chặt răng, chống lại sự rét lạnh từ thân thể đến linh hồn.

Cô không thể khóc, cũng không thể suy sụp, cô chỉ có thể cố gắng, bắt buộc chính mình phải kiên cường mà sống.

An Diệc Triết nhắm mắt, sau đó ngồi qua, ôm Nhược Tổ vào lòng.

Phản ứng của cô, là ra sức tránh né, không kêu một tiếng mà đánh mà đá, giống như một con thú nhỏ bị kinh hoàng.

Không một tiếng kêu cứu, chỉ có cố gắng ra sức cắn xé chống cự.

An Diệc Triết ôm chặt Nhược Tổ không buông, một tay vùi đầu cô vào trong ngực mình, một tay không ngừng vuốt ve lưng cô, cúi đầu nhẹ nhàng gọi tên cô, lặp đi lặp lại, “Nhược Tổ, Nhược Tổ, Nhược Tổ . . .”

Giống như chú ngữ.

Nhược Tổ rút cuộc dần dần ngừng giãy dụa, chỉ yên lặng rơi lệ, khóc đến ướt nhẹp quần áo trước ngực An Diệc Triết, khóc đến cắn răng, không tiếng động khóc thút thít.

An Diệc Triết đặt cằm trên đỉnh đầu Nhược Tổ, nhắm mắt lại, giấu đi dòng nước nóng bỏng trong mắt.

Thật xin lỗi, Nhược Tổ. Thật xin lỗi, Nhược Tổ. Thật xin lỗi, Nhược Tổ . . .

Anh ở trong lòng lặp đi lặp lại, một tiếng lại một tiếng, dịu dàng mà an ủi cô gái trong lòng, cô gái đau đớn đến vậy mà không dám khóc thành tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Bình Thản Chịu Đựng Gian Khổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Sốt Cao

EDIT : Catstreet792 Đêm đó, Nhược Tổ sốt cao, con sốt đến như hòa ngục, thiêu cháy cả người Nhược Tổ đến không còn tri giác.

Dường như mẹ con liên tâm, mẹ Nhược Tổ làm sao cũng không ngủ được, trống ngực đập bình bịch, cả đêm trần trọc, không thể ngủ say. Tầm hai giờ đêm, rút cuộc bà vẫn lên tiếng gọi Nhược Tổ.

Nhưng mà con gái luôn luôn thính ngủ, bình thường phòng bà hơi có chút tiếng động đều phải thức dậy qua xem, hôm nay lại mãi không thấy bóng dáng.

Lòng mẹ Nhược Tổ nóng như lửa đốt, đưa tay gạt đồ cái cốc inox trên bàn, giữa đêm khuya tĩnh lặng, tiếng “bình bình bang bang” nghe vô cùng chói tai, nhưng vẫn không thể đánh động tới con gái.

Mẹ Nhược Tổ lúc này vô cùng hận mình chỉ có thể nằm tê liệt trên giường, tay chân bất tiện, không thể đến bên giường con gái, nhìn nó một cái.

Bà cắn cắn răng, quơ tay lấy di động mà con gái đưa, ngón tay run rẩy tìm kiếm số điện thoại của An Diệc Triết trong danh bạ.

Số điện thoại, là An Diệc Triết lưu vào cho bà, lúc ấy thằng bé thân nhiên nói, “Đề ngừa vạn nhất. Nhờ đâu Nhược Tổ có việc không thể rời tay được, bác tìm cháu, cháu sẽ bảo người qua đây.”

Bà lúc đó còn nghĩ, An Diệc Triết là phó thị trưởng, là đại ân nhân, nói như vậy chẳng qua chỉ là khách khí thôi.

Nhưng mà giờ khắc này, chuyện tới trước mắt, mẹ Nhược Tổ cố gắng tìm tòi trong đầu một lượt, phát hiện thế nhưng tìm không ra người thứ hai có thể xin giúp đỡ.

Trái tim đau xót bị thương, đè ép khiến bà không thờ nổi.

Bốn năm qua, con gái, cũng là như vậy, mỗi lần nó mắc bệnh, hai mẹ con bà không người giúp đỡ, chỉ có thể cắn răng, đau khổ chống đỡ đi?

Mẹ Nhược Tổ không chút do dự ấn nút gọi đi.

Giờ khắc này, cho dù trong tay bà là số điện thoại của chủ tịch nước, bà cũng sẽ không chút chần chừ mà gọi đi.

Điện thoại tút tút vài tiếng liền có người nghe máy, giọng nói có chút khàn khàn, “Bác gái, đã xảy ra chuyện gì ạ?”

“... Tiểu Tổ...” Mẹ Nhựt Tổ cố sức nói lớn nhất có thể vào loa.

An Diệc Triết nhớ tới dáng vẻ của Nhựt Tổ trước khi anh đi, cô khóc tới sức cùng lực kiệt, hai mắt sưng đỏ.

Anh vốn tính toán ở lại bên đó chăm sóc Nhựt Tổ, nhưng mà Nhựt Tổ kiên quyết không chịu.

Nhựt Tổ nói, cho dù là bạn gái của anh, nhưng cũng chưa kết hôn, không thể ở cùng một chỗ.

Anh biết Nhựt Tổ nói có lý. Trước mắt, toàn bộ tinh lực của anh, đều đang đặt ở công tác đảm bảo an toàn cho hội chợ triển lãm quốc tế sẽ được tổ chức tại thành phố vào nửa năm sau, hơn nữa ngay sau hội chợ, tuyển cử nhiệm kỳ mới cũng lửa sém lông mày.

Lúc này thân là phó thị trưởng quản lý cục an ninh, cục bảo mật, cục công an, anh không thể để bất kỳ tin tức bất lợi gì truyền ra bên ngoài.

Nhưng mà, anh lo lắng tình trạng của Nhựt Tổ.

Nhựt Tổ luôn miệng cam đoan, cô ngủ một giấc sẽ tốt, anh mới chịu trở về “Nhà mẹ đẻ”.

Đến hai giờ đêm, chuông di động đột nhiên kêu vang, trong lòng anh như bị giật mạnh một cái, lấy điện thoại qua, thấy hiển thị trên màn hình là số điện thoại của mẹ Nhựt Tổ, anh đã mơ hồ biết, Nhựt Tổ bên đó không ổn.

Chờ nghe thấy hai tiếng “Tiểu Tổ” khàn khàn mơ hồ của mẹ Nhựt Tổ, An Diệc Triết quyết định thật nhanh, “Bác gái, bác đừng nên cử động, cháu qua ngay bây giờ. Bác nói cho cháu biết, Nhựt Tổ có tiền sử mắc cảm với thuốc gì không, hoặc là tiền sử bệnh nặng gì không?”

Đầu dây bên kia, mẹ Nhựt Tổ “a a” hai tiếng, tỏ vẻ không có.

An Diệc Triết cũng không quản chuyện thiếu lễ phép, cúp điện thoại trước, rồi giường mặc quần áo, vừa gọi điện thoại, vừa đi xuống lầu.

Trong phòng khách dưới lầu, An Diệc Quân ngồi trên sofa, đang chăm chú nhìn vào màn hình laptop, không biết xem cái gì. Thấy dáng vẻ như chuẩn bị ra ngoài của em trai, khuôn mặt chìm trong ánh sáng lam nhạt hắt ra từ màn hình máy tính hơi trầm xuống.

“Khuya vậy rồi còn ra ngoài?”

“Anh, anh cho em mượn xe dùng một chút.” Xe An Diệc Quân là xe quân đội, hơn nữa có đèn báo động, khi có chuyện khẩn cấp có quyền vượt đèn đỏ.

An Diệc Quân thấp giọng quở trách: “Linh Tinh!”

“Anh, em phải đi cứu người.” An Diệc Triết từ nhỏ đến lớn, lần đầu tiên sâu sắc cảm nhận được, không phải bất cứ việc gì cũng nằm trong lòng bàn tay mình.

An Diệc Quân liếc mắt nhìn sắc mặt lo lắng sốt ruột của em trai, rút cuộc gật đầu đồng ý: “Phải chú ý an toàn!”

“Vâng!” An Diệc Triết gật đầu chào anh, sau đó tới chỗ treo chìa khóa lấy chìa khóa xe, mở cửa chạy ra ngoài.

An Diệc Quân nhìn theo bóng dáng em trai chạy vào màn đêm, khóe môi cương nghị khẽ nhếch. Rút cuộc cũng có người, có việc khiến thằng em trai từ nhỏ đến lớn bất động như núi của anh phải động dung, chỉ là không biết cuối cùng là chuyện tốt hay là chuyện xấu?

An Diệc Triết chạy như bay trong đêm, khi chạy tới chung cư, trên xe còn chở thêm bác sĩ riêng của cha Anh Sinh Anh lão tiền sinh.

Bác sĩ là một người đàn ông trung niên hơn năm mươi tuổi, nửa đêm bị gọi dậy, khoác tạm một cái áo bành tô đã phải chạy theo người trẻ tuổi tới đây, nhưng tinh thần vẫn vô cùng tỉnh táo.

Xách hòm cấp cứu cùng lên lầu với An Diệc Triết, mắt thấy An phó thị trưởng trẻ tuổi cầm chìa khóa mở cửa, ngay cả dép lê cũng không kịp thay, nhanh chóng chạy vào phòng trong, bác sĩ mỉm cười lắc đầu, thay dép lê, mang theo hòm cấp cứu, đi theo An Diệc Triết vào phòng.

Đó là một gian thư phòng, ngoài sofa và bàn học, còn có đặt một chiếc giường xếp, một cô gái trẻ đang nằm trên giường. An Diệc Triết quỳ gối bên cạnh giường xếp, một tay cầm tay cô gái, một tay nhẹ nhàng sờ trán cô, sau đó ngẩng đầu lên, “Bác sĩ Phụng, bác mau lại đây xem, trán cô ấy nóng hằm hằm!”

Bác sĩ Phụng đặt hòm cấp cứu lên sofa, ngồi xổm xuống, đưa tay sờ trán cô gái, quả nhiên nóng tới dọa người, liền mở hòm cấp cứu, lấy nhiệt kế ra, vài giây sau, nhiệt kế nhảy tới ba chín độ bảy.

“Lúc ăn cơm tối cô ấy còn...” An Diệc Triết dừng một chút, hình ảnh sau khi ăn cơm tối, Nhựt Tổ ở trong ngực anh khóc đến sức cùng lực kiệt, giống như thước phim quay chậm không ngừng lặp đi lặp lại trong đầu.

Bác sĩ Phụng kiểm tra đồng tử Nhựt Tổ, tuyến dịch lim pha, sau đó nhẹ nhàng rút bàn tay bị An Diệc Triết nắm ra, bắt mạch.

“Tôi nay cảm xúc cô ấy rất bất ổn phải không?” Bác sĩ Phuong thấp giọng hỏi.

An Diệc Triết gật gù đầu. Đầu chỉ bất ổn, mà là cực kỳ cực kỳ bất ổn.

Bác sĩ Phuong lấy ống nghe ra, ý bảo An Diệc Triết kéo chăn trên người Nhực Tổ xuống một chút.

Phía dưới chăn, Nhực Tổ mặc một bộ quần áo ngủ cotton đã bị giặt đến trắng bệch, đầu gối co lên ngực, gót chân kê sát đùi, cả người cuộn lại, giống như trẻ con.

An Diệc Triết biết, đây là tư thế khuyết thiếu cảm giác an toàn.

Bác sĩ Phuong nghe sau lưng Nhực Tổ một chút, sau đó bảo An Diệc Triết để Nhực Tổ nằm thẳng, nghe nhịp tim.

Nhưng mà Nhực Tổ cả người nóng như thiêu như đốt, gắt gao cuộn mình, cắn chặt răng, mày nhú chặt, làm sao cũng không chịu thả lỏng thân thể.

Bác sĩ Phuong bắt đắc dĩ, chỉ đành thôi, cuộn ống nghe lại, cất vào hòm cấp cứu.

“Thằng hai, thân thể của cô ấy, cũng không có gì đáng lo.” Bác sĩ Phuong đưa tay, ngăn An Diệc Triết xen mồm, “Cháu nghe bác nói xong đã, bác đã kiểm tra tuyến dịch lim pha của cô ấy rồi, cũng đã nghe qua tim phổi, bắt mạch. Phát sốt chỉ là bề ngoài, cô bé này đại khái là tâm tư tích tụ nhiều năm không được giải phóng, lại chịu kích thích, khiến cho tâm lý tổn thương phản ứng, nghỉ ngơi cho thật tốt, uống nhiều nước sẽ giảm sốt.”

“Nhưng mà?” An Diệc Triết nghe ra ý tại ngôn ngoại của bác sĩ Phuong.

“Chờ cô bé hạ sốt, đưa cô ấy đi du ngoạn đi, thả lỏng thể xác và tinh thần. Tuổi còn trẻ, có chuyện gì mà không thể nghĩ thông suốt?” Bác sĩ Phuong chăm chú nhìn Nhực rên giường xếp, phát sốt cao nhưng từ đầu đến cuối không hề kêu rên một tiếng nào. Rốt cuộc từng phải trải qua đau khổ như thế nào, mới có thể làm một cô gái trẻ ở thời điểm thống khổ như thế này, vẫn phải cố nén, không phát ra một chút tiếng động. “Cảm xúc tiêu cực nhất định phải được giải phóng đúng lúc, nếu không tích tụ lâu ngày, không được xử lý thích đáng, sẽ phát triển tạo thành chứng ngại tâm lý . . .”

An Diệc Triết cầm tay Nhực Tổ, nhắm mắt lại.

Lúc còn học đại học trong chuyên ngành trình sát hình sự, có môn tâm lý tội phạm học, giáo sư sau khi giảng bài xong, cũng thuận tiện giảng giải qua về tổn thương tâm lý tạo thành chứng ngại.

Chỉ là sau khi anh tốt nghiệp, công việc thuộc phạm vi toàn quốc gia, cũng không phụ trách mảng hình sự, cho nên những tri thức về tổn thương tâm lý, chữ thầy đều đã trả lại cho thầy.

Bây giờ nghe bác sĩ Phuong nhắc tới, trí nhớ như cửa sông được mở, cuộn cuộn tuôn ra, tất cả những biểu hiện của Nhực Tổ, đều để lại manh mối.

Nhực Tổ tự trách, khuyết thiếu cảm giác an toàn, ít khi quan hệ với mọi người, trong cuộc sống cũng không có người bạn thực sự nào, làm việc điên cuồng, thích tiền như mạng, cảnh giác cao, kháng cự tiếp xúc thân thể . . .

Hiện giờ nghĩ tới, từng chi tiết, đều là biểu hiện của chứng ngại tâm lý.

Mà hết thấy, có phải chăng, đều bắt đầu từ cái mùa hè bốn năm trước, vẫn kéo dài tới giờ?

An Diệc Triết không dám tưởng tượng.

“Bác kê cho cô bé một ít thuốc bắc pha chế sẵn có tác dụng an thần, cháu nhớ cho cô ấy uống thuốc đúng giờ. Nếu 48h nữa cô ấy vẫn không giảm sốt, tốt nhất là đưa cô ấy tới bệnh viện.” Bác sĩ Phuong viết đơn thuốc, “Dùng khăn lạnh đắp trán cho cô ấy, quần áo ướt mồ hôi thì phải thay ra ngay, về phương diện ăn uống, cho cô ấy ăn cái gì dễ tiêu hóa.”

Bác sĩ Phuong lại dặn dò thêm một số việc, sau đó khoát tay, tự mình rời đi.

An Diệc Triết quỳ gối bên cạnh giường Nhực Tổ, chăm chú nhìn Nhực Tổ im lặng nằm trên giường, tâm như dao cắt.

Anh chú ý tới!

Anh rõ ràng chú ý tới!

Anh chú ý tới thân hình co rúm, ánh mắt hoảng sợ của cô gái trong phòng thẩm vấn, anh đã nghĩ tới về sau sẽ tới tìm cô, giải thích với cô tất cả mọi chuyện, rằng tất cả đều là vì an ninh quốc gia, không phải nhằm vào cá nhân cô.

Chẳng qua khi vụ án chấm dứt, anh không thể tiếp tục lấy thân phận công việc, tiếp xúc Nhực Tổ, chỉ có thể lấy tư cách cá nhân, giúp đỡ cho cô.

Nhưng mà thiên ý trên người, đợi anh kết thúc vụ án, hoàn thành tất cả tài liệu công việc, tranh thủ lúc rảnh rỗi đến tìm Nhực Tổ, thì cả nhà Nhực Tổ, dường như đã bốc hơi khỏi nhân gian, không chút tăm tích.

Thành phố này có hơn một nghìn bảy trăm vạn dân định cư, để tìm kiếm một nhà ba người đã cắt đứt hết mọi liên hệ với mọi người xung quanh, chẳng khác nào tìm kim đáy bể.

Ba năm, anh giành ra tất cả thời gian có thể, vận dụng hết tất cả mọi quan hệ của mình để tìm kiếm mà không một kết quả.

Ngay cả bạn nói khổ Anh Sinh cũng nói, An Tiểu Nhị, mày không nợ cô ấy.

Phải, Anh An Diệc Triết không nợ Thẩm Nhượng Tố.

Nhưng mà, anh không bỏ xuống được.

Rốt cuộc tới khi Anh Sinh vô tình gặp được cô, mới khiến cho cô một lần nữa, tiến vào tầm mắt của anh.

Không ai ngờ được, cô lại xuất hiện bất ngờ như vậy.

Anh làm sao có thể lại để cô đi?

Nhưng mà —

An Diệc Triết đưa tay nhẹ nhàng xoa xoa mi tâm Nhượng Tố, sau đó, cúi đầu, hôn lên cái trán nóng rẫy của cô.

“Anh dùng sai phương pháp rồi, phải không?”

Cô chỉ cuộn mình, không hề đáp lại.

Anh nhẹ giọng thở dài, “Thực xin lỗi, Nhượng Tố . . . Thực xin lỗi . . .”

Bạn đang đọc truyện *Bình Thản Chịu Đựng Gian Khổ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: An Diệc Triết, Anh Tốt Nhất Đừng Có Trở Về!

EDIT: Catstreet792 Nhượng Tố cảm thấy, mình đang không một mảnh vải che thân, bơ vơ giữa sa mạc.

Nhưng là ánh mặt trời có nóng rất hơn nữa, cũng không thể hơn ánh mắt của những người lữ hành mặc quần áo kín mít, chỉ lộ ra đôi mắt đang chiếu thẳng vào cô kia, những ánh mắt đó làm cô không thể chịu đựng được.

Những ánh mắt kia giống như gai xương rồng, rất mảnh rất nhỏ, đâm vào lại khiến người ta đau đớn.

Nhượng Tố cuộn mình, trong lòng không ngừng khóc thét, đừng nhìn tôi đừng nhìn tôi đừng nhìn tôi!

Dường như chú ngữ có tác dụng, những ánh mắt kia bỗng nhiên hóa thành gai, bị ánh mặt trời nóng cháy thiêu thành tro bụi, theo gió bay đi.

Hóa ra cứ như vậy là được. Nhượng Tố tự nhủ, chỉ cần cô cuộn chặt mình lại, sẽ không ai chú ý tới cô.

Nhưng mà có người bước tới, bóng râm bao trùm lên người cô, che đi ánh mặt trời độc ác.

Là ai?

Nhượng Tố muốn ngược mắt nhìn, lại không lấy đâu ra sức lực.

Trong con mê man, người đó vốc một vốc nước suối ngọt lành, đưa đến bên môi cô, trong veo mát rượi, làm dịu tận đáy lòng.

“Uống nước, Nhượng Tố.” giọng nói người nọ hơi khàn khàn.

Nhượng Tố dồn hết một tia sức lực cuối cùng, hơi hơi hé miệng, có dòng nước mát rượi, từng giọt từng giọt tưới đẫm nội tâm khô cạn của cô.

Sau đó người nọ, nhẹ nhàng gỡ thân thể đang cuộn thành một đoàn của cô ra.

Không không không! Đừng khiến tôi bại lộ dưới ánh mặt trời! Nhượng Tố không tiếng động hò hét trong lòng.

Nhưng người nọ lại không dễ dàng buông tha cho cô, từng chút từng chút, khiến thân thể căng thẳng của cô dần dần thả lỏng.

Có một vật ấm áp mềm mại, dịu dàng bao phủ lên người Nhược Tố, chắn đi ánh mặt trời gay gắt đang chiếu vào làn da mượt mà mỏng manh.

Nhược Tố vui vẻ thở dài, nhẹ như sương khói.

Nếu đây là cái chết, xin đừng khiến cô tỉnh lại.

Nhưng mà có một giọng nói, không ngừng thì thầm bên tai cô, Nhược Tố, tỉnh lại, bác gái rất lo lắng; Nhược Tố, thật xin lỗi, đã không tìm được em đúng lúc . . . Nhược Tố, thật xin lỗi . . .

Nổi trôi giữa vùng hư ảo, Nhược Tố không muốn tỉnh lại.

Nhưng có người chấp nhất, bón nước cho cô, che chắn cô khỏi ngọn lửa thiêu đốt.

Rốt cuộc, Nhược Tố cất bước về phía vùng sáng trắng giữa không gian hư ảo, từng chút từng chút, ánh sáng trắng kia tràn ngập xung quanh Nhược Tố, sau đó bỗng nhiên, ảo cảnh biến mất, Nhược Tố mở to mắt, trở lại sự thật.

Tầm mắt mơ hồ của Nhược Tố, lại nhìn thẳng vào một đôi mắt vô cùng mệt mỏi.

Đôi mắt kia đen nhánh sâu xa, giống như có thiên ngôn vạn ngữ, thấy Nhược Tố tỉnh lại, thiên ngôn vạn ngữ, hóa thành ánh cười dịu dàng.

“Nhược Tố.” giọng nói hơi khàn khàn.

Nhược Tố nhú mày, “An Diệc Triết?”

Anh ta sao lại ở chỗ này? Nhược Tố nghi hoặc, nhúc nhích thân thể, muốn tránh né anh, nhưng mà cả người giống như bị xe lu nghiền qua, đau nhức không chịu nổi.

An Diệc Triết đưa tay, nâng Nhược Tố lên, kê gối vào sau lưng cô, giúp cô ngồi xuống.

“Có khát không?” Anh thân nhiên hỏi.

Nhược Tố gật gù đầu, An Diệc Triết đưa một ly nước có cắm ống hút qua, “Uống từ từ thôi, đừng uống nhanh quá.”

Nhược Tố tiến tới, ngậm ống hút, uống một chút nước, ngậm trong miệng, thấm ướt đầu lưỡi, rồi mới từ từ nuốt xuống.

Nước ngọt ấm áp, đi thẳng xuống dạ dày, xoa dịu hết những nơi nó đi qua, giúp Nhược Tố khôi phục chút sức lực, có tinh thần đánh giá mình và An Diệc Triết.

Cái cảm bình thường luôn sạch sẽ của anh, lúc này là một mảng xanh rì, quần áo luôn luôn chỉnh tề cũng đầy nếp nhăn. Đợi Nhược Tố cúi đầu, thấy bộ quần áo ngủ màu hồng nhạt mình mặc lúc trước đã bị thay thành bộ quần áo kiểu nam màu xanh nhạt, con người không khỏi co rụt lại.

“Tôi qua em sốt cao, bác sĩ nói phải thay quần áo ướt ra.” giọng nói của An Diệc Triết thân nhiên, nói sơ qua chuyện hạ sốt đêm hôm trước.

Nhược Tố mở bừng mắt.

Người khiến cảm xúc của cô không khống chế được, là anh ta, người cả đêm chăm sóc cô, cũng là anh ta.

Nhược Tố nhẹ nhàng tránh khỏi tay anh, tính toán đứng dậy.

“Em cần cái gì? Anh lấy giúp em.” An Diệc Triết thay đổi đỡ lấy cánh tay Nhược Tố.

“Tôi tự lấy được.” Giọng nói Nhược Tố cũng khàn khàn như anh.

An Diệc Triết suy nghĩ một chút, buông tay ra.

Bước chân Nhược Tố dường như không thực, phải vịn vào tường mới không té ngã, từ từ từng bước từng bước, cũng đến được phòng mẹ.

Mẹ Nhược Tố cả đêm không ngủ, nghiêng tai lắng nghe tiếng người cùng tiếng bước chân truyền ra từ thư phòng cách vách, đến tận khi sắp bình minh, An Diệc Triết mới gõ gõ cửa, đi vào phòng bà, thấp giọng nói: “Bác gái, con sốt của Nhược Tố cơ bản đã hạ rồi, bác không cần lo lắng.”

“ . . . Tiểu Tố . . . ” Bà sao có thể không lo lắng? Đó là cô con gái mà dù có khổ mấy, mệt mấy cũng không ở trước mặt bà rơi một giọt nước mắt.

“Bác sĩ nói cô ấy mệt nhọc quá độ, nghỉ ngơi vài ngày, thả lỏng tinh thần, sẽ tốt.” An Diệc Triết trấn an mẹ Nhược Tố, “Bác cũng nghỉ ngơi một chút đi, bằng không tới lúc Nhược Tố khỏe lên, bác lại ngã bệnh, cô ấy sẽ tự trách.”

Mẹ Nhược Tố biết anh nói có lý, lúc này mới nhắm mắt lại, mơ màng ngủ trong chốc lát.

Lúc này nghe thấy tiếng bước chân, mở mắt ra, liền thấy con gái tựa người vào cửa, trên trán là một cái khăn ướt hơi rữ xuống, trên người mặc một bộ

quần áo ngủ của nam màu xanh nhạt.

Hai mẹ con cách nhau khoảng ba bước, nhìn nhau đăm đăm, có rất nhiều nỗi đau khổ sinh mệnh không thể thừa nhận, như thủy triều tràn lên trong lòng.

Rốt cuộc Nhượng Tổ bước đi lao đảo, nhào vào lòng mẹ, hai mẹ con ôm nhau khóc rống, đem tất cả những đau khổ, tủi hờn, tất cả sự xót xa suốt bốn năm qua, hóa thành nước mắt, chảy ra từ đáy lòng.

”... Khóc ra là tốt rồi...” Mẹ Nhượng Tổ đưa tay, vuốt ve con gái, ”... Khóc ra là tốt rồi...”

An Diệc Triết thấy hai mẹ con Nhượng Tổ ôm nhau khóc, dừng chân một chút, không có đi vào, xoay người đi vào phòng bếp.

Trong nồi cơm điện, gạo đã nở bung, nắp đã đầy, vẫn có thể nghe thấy tiếng cháo sôi “ùng ục ùng ục” nhỏ nhỏ.

An Diệc Triết mở chạn lấy ra ba cái bát, múc cháo vào, lại lấy bát súp đã hâm nóng trong lò vi sóng ra, thêm cả ruốc, vài lát bánh mì, đặt tất cả vào một cái khay, bê vào phòng mẹ Nhượng Tổ.

Hai mẹ con Thắm gia lúc này đã khóc đủ, lau nước mắt, đang nhỏ giọng nói chuyện.

Nghe thấy tiếng bước chân, hai người cùng ngẩng đầu lên, nhìn qua.

An Diệc Triết phát hiện, đôi mắt Nhượng Tổ, rất giống của mẹ cô, đôi mắt hai mí thật sâu, khóe mắt rộng, lúc nhìn chăm chú một ai đó, giống như cá thể giới này, chỉ có người kia ở trong mắt họ.

Mỉm cười, anh đem khay đồ ăn qua, đặt lên bàn nhỏ trên giường hộ lý, “Không biết bác với Nhượng Tổ bình thường hay ăn gì, cháu tự chủ trương, nấu chút cháo. Bác gái, Nhượng Tổ, ăn sáng đi.”

“Em đi rửa mặt.” Nhượng Tổ lại ôm mẹ một cái, mới cúi đầu đi qua người An Diệc Triết, chầm chậm đi ra ngoài.

Mẹ Nhượng Tổ nhìn bóng dáng của con gái, lại nhìn An Diệc Triết sắc mặt mệt mỏi, có chút vui mừng mà mỉm cười.

Khó có được người đàn ông nào như thằng bé này, thân là một phó thị trường, công việc bận rộn như vậy, bà vừa gọi điện thoại, liền chạy tới chăm sóc con gái suốt đêm.

”... Cảm ơn cháu, Tiểu An...”

“Một lát nữa cháu phải đi làm, khoảng tám giờ sẽ có người giúp việc theo giờ đến dọn dẹp, bác và Nhượng Tổ nghỉ ngơi cho tốt, có cần gì, cứ nói với người giúp việc.” An Diệc Triết mỉm cười.

Trước khi ra khỏi cửa đi làm, An Diệc Triết đưa cho Nhượng Tổ một cái phong bì, “Đây là chi phí sinh hoạt tháng này, tiền lương của người giúp việc là mười lăm tệ một giờ, đến lúc đó em trả cho bác ấy. Anh đã xin nghỉ giúp em rồi, em chịu khó ở nhà nghỉ vài ngày.”

Nhượng Tổ nhìn người đàn ông trước mắt, đầy mắt vì thức suốt đêm mà sinh ra tơ máu, đưa tay nhận lấy phong bì, yên lặng gật đầu.

An Diệc Triết ra khỏi cửa, chuẩn bị đi làm, suy nghĩ một chút, đưa tay sờ sờ đầu Nhượng Tổ, “Không nên suy nghĩ linh tinh, có chuyện gì, chờ anh về rồi nói.”

Sau đó nhân lúc Nhượng Tổ chưa kịp tránh khỏi móng vuốt An Lộc Sơn của anh, thu tay lại, đi làm.

Để lại Nhượng Tổ đứng ở cửa, cắn răng một hồi, cuối cùng suy sụp đóng cửa, quay về phòng.

Qua nhiên tám giờ, có một dì giúp việc theo giờ béo lùn chắc nịch, nhìn qua vô cùng hiền lành gõ cửa.

Nhượng Tổ kiểm tra thân phận xong, mới để dì đó vào nhà.

Dì giúp việc sau khi vào cửa, thay dép lê, bắt đầu dọn dẹp vệ sinh. Bát đĩa xoong nồi buổi sáng dùng qua, đem rửa ráy sạch sẽ, để ráo nước rồi lau khô. Ra khỏi phòng bếp, chuyển tới phòng tắm, đem tất cả quần áo Nhượng Tổ thay ra đem qua, tách ra ngâm để giặt.

Nhượng Tổ đi vào phòng tắm, định gội đầu, trong lúc vô tình nhìn thấy nội ý ngâm trong bồn, có một cái quần lót nam màu xám xanh nhìn qua vô cùng chói mắt, khuôn mặt Nhượng Tổ thoáng chốc đỏ bừng.

Chẳng buồn cố gội đầu nữa, liền chạy như trốn khỏi phòng tắm, để lại dì giúp việc ở trong phòng tắm đầu tiên là vô cùng kinh ngạc, sau đó lập tức giống như bưng bình đại ngộ mà bật cười.

An Diệc Triết! Trong lòng Nhượng Tổ lúc này làm gì còn chút bóng mờ nào của tối ngày hôm qua. Lúc này trong lòng cô chỉ có tiếng gào thét điên cuồng. An Diệc Triết, anh tốt nhất đừng có trở về! Về rồi cũng đừng để tôi thấy mặt! Thấy anh tôi phải bóp chết anh bóp chết anh bóp chết anh!

Bạn đang đọc truyện *Bình Thản Chịu Đựng Gian Khổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 26: Khoảng Cách Mong Manh

EDIT : Catstreet792

Oán niệm “Bóp chết An Diệc Triết” của Nhượng Tổ, đêm đó cũng không có cơ hội thực hiện, vì anh ba ngày không có trở về.

Nhượng Tổ chỉ thỉnh thoảng thấy bóng dáng anh trong bản tin chiều, dáng ngồi thẳng tắp, khuôn mặt tuấn tú, ánh mắt sáng ngời.

” . . . văn phòng Quốc vụ viện [9] vừa tiến thêm một bước trong quá trình chinh đốn trật tự của thị trường văn hóa. . . mở rộng việc chinh đốn các tụ điểm vui chơi giải trí, đưa các lực lượng an ninh trật tự vào hành động. . . phó thị trường phát biểu trong hội nghị. . . phải mạnh tay ngăn chặn các hiện tượng “Hoàng đồ độc” [10] gây mất trật tự trị an xã hội, kiểm soát chặt chẽ các tụ điểm vui chơi giải trí. . . Tới kỳ hạn sở công an quy định, các tụ điểm vui chơi giải trí chưa đạt yêu cầu, không xét nguyên nhân, cơ quan công an chiếu theo pháp luật yêu cầu chinh đốn, hoặc cảnh cáo, hoặc yêu cầu tạm ngừng kinh doanh để chấn chỉnh. . . ”

Theo sau bản tin là hình ảnh cảnh sát đột kích kiểm tra nhiều tụ điểm vui chơi giải trí trên địa bàn, bắt giữ rất nhiều nữ phục vụ.

Mẹ Nhượng Tổ đưa mắt nhìn con gái, nhin không được quan tâm, ” . . . Tiểu An như vậy . . . Sẽ không đắc tội người khác chứ?”

Nhượng Tổ giữ im lặng.

An Tiểu Nhị có đắc tội người khác hay không thì liên quan gì tới cô?

” . . . Tiểu Tổ . . . Tiểu An đối với chúng ta . . . quá tốt . . . con phải quý trọng . . . ” Mẹ Nhượng Tổ nhìn con gái cúi đầu yên lặng ăn cơm, thờ dài. Lấy địa vị một phó thị trường, tự mình tới chăm sóc Nhượng Tổ phát sốt suốt một đêm, sáng sớm tắm rửa qua loa liền đi làm, thật khó có mấy ai.

Trong đầu Nhượng Tổ trước sau lại chỉ hiện lên một cái quần lót nam màu xám, bay qua bay lại, giống như một lá cờ khiêu khích, đuối không chịu đi.

Nhớ tới là lại thấy nghiêng răng nghiêng lợi.

An Diệc Triết bước ra khỏi phòng họp, thư ký Tiền theo sau, lúc này có người vội vàng bước lên, gọi anh lại, “Tiểu An, có thời gian không, nói chút chuyện.”

An Diệc Triết đưa mắt nhìn bộ dáng vội vàng, hơi thở có chút gấp gáp của người đàn ông trung niên, đưa mắt ý bảo thư ký Tiền đi trước.

Thư ký Tiền là người biết nhìn mặt đoán ý, gật đầu chào người đàn ông trung niên, “Bí thư Bạc.”

Lại gật gù đầu với An Diệc Triết, “Tôi đi sửa sang lại biên bản cuộc họp.”

Sau đó cầm theo một tệp văn kiện, tránh đi.

“Bạc bí thư, mời.” An Diệc Triết đưa tay, mời Bạc bí thư đi trước.

Bạc bí thư thần thái ung dung, bước trước nửa bước, hai người một trước một sau trên hành lang, vừa đi vừa nói chuyện.

“Tiểu An, cụ Anh bên nhà vẫn khỏe chứ?” Bạc bí thư cười ha hả hỏi.

“Cảm phiền ngài quan tâm, cụ rất khỏe.” An Diệc Triết mỉm cười, chờ Bạc bí thư nói tiếp.

“Ông bà bên nhà vẫn khỏe chứ? Có rảnh thì mời hai bác qua đây chơi, chỉ dạy chút cách làm việc.” Bạc bí thư vỗ vỗ bả vai An Diệc Triết.

“Nhờ phúc của ngài, cha mẹ cháu tất cả đều khỏe mạnh.” An Diệc Triết rũ mắt, giấu đi sự không kiên nhẫn trong lòng, tiếp tục tiếp chuyện Bạc bí thư.

“Tiểu An này. . . ” Bạc bí thư vô cùng vừa lòng với thái độ khiêm tốn lễ phép của An Diệc Triết, “Việc bầu lại nhiệm kỳ mới cũng ở ngay trước mắt rồi, cháu là cán bộ trẻ tuổi nòng cốt của thành phố ta, là đối tượng bồi dưỡng trọng điểm, lúc này tuyệt đối không thể để xảy ra chút sai lầm nào, cháu nói có phải không? Càng không thể tự tìm cho mình quá nhiều kẻ địch. . . ”

An Diệc Triết vừa nghe tới vẻ sau, ánh mắt trở nên lạnh lùng, “Cháu đã biết, Bạc bí thư, cảm ơn ngài đã nhắc nhở.”

“Biết là tốt rồi, biết là tốt rồi!” Bạc bí thư mỉm cười với An Diệc Triết, “Việc quan trọng nhất với cháu bây giờ là tranh thủ càng nhiều phiếu bầu càng tốt, mà không phải là đặt quá nhiều tình lực vào những việc vụn vặt không đáng kể. Chuyện này, cháu hiểu chứ?”

An Diệc Triết cúi đầu nói “Dạ”.

“Tiểu An, bác thấy tiền đồ của cháu rất sáng lạng, ngàn vạn lần đừng để xảy ra sai lầm ở thời điểm mấu chốt.” Bạc bí thư cười, cuối cùng vỗ vai An Diệc Triết, “Bác tin cháu có thể hiểu được nỗi khổ tâm của bác, nắm chắc thời cơ tốt này. Hăng hái quá hóa dở a, Tiểu An.”

Bạc bí thư để lại một câu thăm thía rồi vẫy vẫy tay, ý bảo cuộc nói chuyện chấm dứt.

“Nếu không có chuyện gì khác, cháu đi lên trước.” An Diệc Triết thần nhiên nói.

“Đi đi, đi đi, làm việc cho tốt.” Bạc bí thư hí hóp mắt cười cười như Phật di lặc.

An Diệc Triết hơi hơi gật đầu với Bạc bí thư, sau đó lên lầu, trở lại văn phòng của mình.

Nghe thấy động tĩnh, thư ký Tiền đi từ phòng thư ký sang, liếc mắt nhìn về mặt lạnh nhạt như nước của An Diệc Triết, không khỏi cảm như hén.

An Diệc Triết khoanh tay đứng trước cửa sổ, phóng tầm mắt ra xa, là một khung cảnh dạt dào sắc xuân. Cây cỏ thụ xanh um, hoa xuân rực rỡ, nhưng mà tâm tình của anh, lại vô cùng nặng nề.

Bạc Sĩ Hiền con người này, không nghi ngờ gì là một con cáo già.

Ê kíp thị ủy khóa trước, do vấn đề tham ô hủ bại, phần đông đều đã xuống đài, không xuống đài thì đa số cũng thay đổi cương vị, mất đi quyền lực, vì thế liên lụy không ít các công trình bản địa.

An Diệc Triết nhớ rõ, anh chính là vào thời điểm đó, được điều chuyển từ cục an ninh sang làm trợ lý thị trưởng, rồi sau đó đi từng bước đến ngày hôm nay.

Chính là sự việc liên đới đến nhiều người như vậy, Bạc Sĩ Hiền lại không chịu chút ảnh hưởng nào. Không những không bị ảnh hưởng, còn leo đến vị trí ngày hôm nay, đủ thấy người này làm quan kín đáo, khéo đưa đẩy thế nào.

Hôm nay sau hội nghị, tìm anh nói chuyện riêng, từng câu từng chữ, cẩn thận, lại đầy thâm ý.

An Diệc Triết gõ gõ nhẹ lên khung cửa sổ, lần nói chuyện này của Bạc bí thư, rõ ràng là đang muốn cảnh cáo anh, ý bảo anh lần hành động này phải một vừa hai phải, làm cho có hình thức thôi, đừng động chạm đến lợi ích của một số người, nếu không sẽ ảnh hưởng đến đường làm quan của anh.

Anh khề mím môi, lúc trước Anh Sinh vào làm việc ở bộ công thương được mấy ngày, liền gạt cù Anh, từ chức chạy lấy người, cũng không phải không có đạo lý. Với tính cách phóng khoáng không chịu gò bó của Anh Sinh, thật sự không hợp với loại cuộc sống suốt ngày lục đục nội bộ, mưu tính tới lui này.

An Diệc Triết rũ mắt, nhìn đôi tay của mình, chính là anh đã chọn con đường này, thì tuyệt không có đạo lý bỏ dở giữa chừng.

“Thư ký Tiền!” Anh nhàn nhạt gọi.

“Dạ, Thị trưởng An.”

“Đi thông báo cho các phòng ban, phải đẩy nhanh tiến độ, xử lý mạnh tay, trước khi khai mạc hội chợ quốc tế phải đảm bảo trật tự trị an đối với các tụ điểm vui chơi giải trí.” Nếu đã vung ra quả đấm sắt, liền nỗ lực thực hiện cho ra trò đi. An Diệc Triết nhắc mắt, mỉm cười với thư ký Tiền, “Sau đó giúp tôi dự tính kế hoạch du ngoạn nông trang hai ngày cho mười người.”

Thư ký Tiền đáp ứng một tiếng vâng, cười ha hả đi ra ngoài bắt tay vào công việc. Nhìn dáng vẻ của thủ trưởng, xem ra đã hạ quyết tâm rồi. Từ ngày bắt đầu đi theo phó thị trưởng An, anh đã biết, người thủ trưởng này của mình, không phải loại con nhà thế gia chỉ cầu quan to lộc hậu, mà là người thật sự có năng lực.

Nhìn thư ký Tiền rời khỏi văn phòng, An Diệc Triết không khỏi khẽ cười, sau đó lấy điện thoại di động ra, gọi cho Nhượng Tố.

“Hôm nay anh trở về ăn cơm.”

Đầu dây bên kia Nhượng Tố hừ lạnh, gạch một cái dập điện thoại.

Anh nhìn màn hình di động tối om, bật cười ha hả.

Lại đang cau có đi?

Buổi tối về đến nhà, đứng ở cửa, An Diệc Triết chần chờ một chút, đưa tay ấn chuông cửa.

Nhượng Tố đi qua mở cửa, thấy anh, mặt không đổi sắc, quay đi để mặc anh ở cửa.

An Diệc Triết nhìn bóng dáng gầy mảnh của Nhượng Tố, không hiểu sao, cảm thấy thật an tâm.

Cô không có thừa dịp anh chưa đi làm về, mang theo mẹ một đi không trở lại, điều này làm tâm tình anh thật tốt.

Tâm tình của Nhượng Tổ, không có sáng sủa như anh, lúc này mây đen dày đặc, sớm chớp đi đường.

Cô ở nhà nghỉ ngơi một ngày, cảm thấy sức khỏe đã khôi phục tốt, ngắm lại mình vô cớ bỏ bê công việc một ngày thật không ổn, liền gọi điện tới tòa soạn.

Nhận điện thoại là Tiểu Thủy, nghe thấy giọng nói của Nhượng Tổ, liền bắn liên thanh: “Tiểu Tổ? Chị đã khỏe hơn chưa? Có một ngày chị không đến, bọn em đã nghèo xác nghèo xơ, cái khách sạn gần đây, đồ ăn đắt chết người, mùi vị lại chẳng có gì đặc biệt, chỉ gọi là ăn tạm được, ăn còn lâu mới làm người ta thèm thường như chị làm. . .”

Điện thoại lại bị Thất Thất đoạt mất, “Tiểu Tổ, em thật nhớ salad dưa tôm quẩy của chị làm. . .”

Nhượng Tổ cười rộ lên, bất kể thế nào, biết trên thế giới này, ngoài mẹ ra, còn có người nhớ thương mình, đều là một chuyện làm người ta thật vui vẻ.

“Hừ Không nói đáng về chị thoát nhìn rất khó chịu, bây giờ sao rồi?” Thất Thất hỏi.

“Chị rất tốt, không có vấn đề gì, ngày mai sẽ đi làm.” Nhượng Tổ mỉm cười, “Chủ biên Đề có ở đó không?”

“Chị tìm ông chú?” Thất Thất ở đầu dây bên kia căng họng gào lên, “Đề Cử — Đề Cử — ông chú — điện thoại của Tiểu Tổ!”

Nhượng Tổ ở đầu dây bên này, vẫn có thể nghe thấy tiếng nói rõ mồn một.

Không bao lâu sau, điện thoại chuyển tay, Nhượng Tổ nghe thấy Thất Thất “ôi” một tiếng, đại để là Đề Cử tới.

“Nhượng Tổ, em khỏe chứ?” Đề Cử ở đầu dây bên kia hỏi, “Thật xin lỗi, không biết em khó chịu, lại còn bắt em đi một chuyến.”

“Không sao đâu.” Nhượng Tổ biết anh khách khí, “Thực xin lỗi, em không báo một tiếng đã nghỉ việc. Nhưng mà em đã khỏe rồi, mai em sẽ đi làm bình thường.”

Đầu dây bên kia Đề Cử có vẻ sững sốt, sau đó trấn an Nhượng Tổ, “Bạn trai em đã gọi điện xin nghỉ giúp em rồi, em ở nhà nghỉ ngơi cho tốt, ở nhà nghỉ ba bốn ngày cho khỏe hẳn, rồi hãy đi làm.”

“Nhưng mà em —” Nhượng Tổ muốn nói thân thể mình đã tốt lắm rồi.

Đề Cử lại cắt ngang cô trước, “Bây giờ là mùa dễ cảm mạo, chúng ta phải quán triệt chính sách vệ sinh an toàn, phải xác định hoàn toàn khỏe mạnh rồi mới được đi làm. Nhượng Tổ em ở nhà nghỉ ngơi thư giãn, qua cuối tuần rồi tới. Em tới sớm, anh cũng không trả lương cho em đâu, anh nói được làm được.”

Nhượng Tổ đành phải đồng ý, sau đó cúp điện thoại.

Cúp điện thoại xong, cô ngồi trên sofa, vẫn cứ cảm thấy có gì đó kỳ quái, đột nhiên nhớ tới, ngày đó lúc anh ta chuẩn bị đi làm, đích xác đã nói qua đã xin nghỉ thay cô, nhưng mà cô cũng chưa từng nói qua với An Diệt Triệt chỗ làm hiện tại, cũng không hề cho anh ta số điện thoại ở chỗ làm.

Nhưng mà Nhượng Tổ nghĩ lại, anh ta nếu đã tiếp nhận hai mẹ con cô tới nhà mình, nếu muốn điều tra rõ tình trạng hiện nay của cô, thật sự cũng chẳng phải khó khăn gì.

Nhưng trong lòng Nhượng Tổ vẫn không được thoải mái.

Khó chịu nhất là, cái quần sịp màu lam lại nhảy ra, múa may quay cuồng trong đầu cô.

Qua hai ngày, tên nhãi kia lại thân nhiên gọi điện thoại về nói: Hôm nay anh trở về ăn cơm.

Nhượng Tổ trong lòng bức bối, nghĩ muốn không để ý tới anh ta, chính là mẹ đối với tên nhãi kia ấn tượng rất tốt, Nhượng Tổ không muốn để mẹ nhìn là mạnh mồm gì, liền hừ lạnh một tiếng, cúp điện thoại, xuống lầu mua đồ ăn.

Tốc độ lan truyền của lời đồn, luôn luôn như lửa bén rơm khô. Bây giờ ngay cả đi bán đồ ăn ở chợ thức ăn đối diện tiểu khu cũng biết cô là “Bạn gái” phó thị trưởng An, bà vừa mạnh mẽ vung dao, vừa không quên tố khổ với cô, “Bây giờ việc buôn bán càng ngày càng khó khăn a.”

Nhượng Tổ nghĩ, chỉ sợ qua mấy ngày nữa, đến mùa màng cũng thất bát.

Lúc này nhìn thấy người họ An nào đó đứng ở cửa tủm tỉm cười, thù mới hận cũ nảy lên trong lòng, lập tức lạnh mặt, đi thẳng vào bếp.

Dù sao đây là nhà anh ta, anh ta chung ra cái bộ dạng khách tới thăm nhà đây cho ai xem?

Đối trá!

Nhượng Tổ ở trong lòng gán cho người họ An nào đó thêm một tội trạng.

Người họ An nào đó bị Nhượng Tổ quy tội “Ngụy quân tử” thật cũng không hề để ý mặt lạnh của Nhượng Tổ, vào nhà, đổi giày, cắt cặp, vắt áo khoác lên lưng sô pha, theo lệ thường đi vào phòng khách, đưa mắt tìm mẹ Nhượng Tổ, ngồi xuống nói chuyện cùng bà.

Mẹ Nhượng Tổ vẫn cảm thấy An Diệc Triết quả thực là tận tình hiếm thấy, ở thị ủy bận rộn như vậy, tan tầm về, còn sẵn lòng ngồi nghe một bà già nói năng không rõ nói chuyện.

“... Tiểu An gần đây... bề bộn nhiều việc sao?”

An Diệc Triết gật gù đầu, quả thật tương đối bận bịu.

“... Chúng ta... tạo thêm phiền phức... cho cháu...”

“Không có đâu, bác gái, không phiền chút nào.” Dem so sánh với những phiền toái anh gây ra cho cuộc đời Nhượng Tổ, những chuyện này căn bản không đáng gọi là phiền toái.

“... Cháu thích... ăn cái gì... bảo Tiểu Tổ làm... làm cho cháu...” Mẹ Nhượng Tổ vẫn cảm thấy vô công bất thụ lộc.

Lúc này Nhượng Tổ đi vào, âm thầm liếc mắt trông An Diệc Triết một cái, sau đó nói với mẹ, “Mẹ, ăn cơm được rồi.”

Nghĩ tới mẹ ở đây, rốt cuộc cũng không thể không chừa mặt mũi cho người họ An nào đó, liền gật gù đầu với anh ta, “Ăn cơm.”

“Bác gái, cháu đỡ bác.” An Diệc Triết đưa tay đỡ mẹ Nhượng Tổ.

Nhượng Tổ nhanh nhẩu giành trước, “Anh đi rửa tay đi, để tôi đỡ mẹ.”

Tay hai người chạm vào nhau, Nhượng Tổ như bị điện giật nhanh chóng tránh đi.

An Diệc Triết buồn cười, lắc đầu, nếu không phải mẹ Nhượng Tổ ở đây, có thể nào cô sẽ chạy đến phòng tắm, điên cuồng rửa tay?

Nghĩ tới khả năng này, đôi mắt anh trở nên âm trầm, nhường vị trí trước giường cho Nhượng Tổ, còn mình đi rửa tay, xới cơm cho ba người.

Cơm chiều Nhượng Tổ mua một con cá mè hoa, chặt làm ba khúc, khúc đầu khúc đuôi đem hầm một nồi canh cá đậu hũ, khúc giữa một nửa đem kho tộ cùng bong bóng, một nửa thái lát xào với mộc nhĩ, măng tươi, làm thêm một đĩa rau chân vịt trộn mù tạc, bốn món một canh.

An Diệc Triết vô cùng thích rau chân vịt trộn mù tạc, hương vị mù tạc xông thẳng lên xoang mũi, tuy rằng không đến mức làm cho người ta nước mắt giàn giụa, nhưng lại giúp tinh thần vô cùng tỉnh táo, ăn với cơm vô cùng hợp.

Cơm nước xong, anh giúp Nhượng Tổ thu dọn bàn ăn, lại cùng đi vào phòng bếp, giúp Nhượng Tổ rửa bát.

Đổi thành ba ngày trước, Nhượng Tổ nhất định sẽ không chịu, nhưng mà Nhượng Tổ hiện tại một bụng hỏa không có chỗ phát, lập tức để lại gẻ rửa bát, ra khỏi phòng bếp, vào phòng khách xem ti vi cùng mẹ.

An Diệc Triết vừa rửa bát vừa mỉm cười.

Một Nhượng Tổ đối với anh nhăn nhó mặt mày như vậy, so với một Nhượng Tổ lúc nào cũng dè dặt, lịch sự duy trì khoảng cách kia, tốt hơn không biết bao nhiêu lần.

Rửa bát sạch sẽ, anh bung đĩa son trà ra ngoài, “Bác gái, Nhượng Tổ, ăn son trà đi, mát gan thanh nhiệt, rất tốt.”

Thừa dịp Nhượng Tổ bóc vỏ son trà cho mẹ, anh chậm rãi nói, “Nhượng Tổ, buổi tối thu thập chút quần áo đồ dùng của em và bác gái, ngày mai chúng ta xuất phát, đến nông trang chơi hai ngày.”

Nhượng Tổ nghe xong, sững sờ.

---

[9] Quốc vụ viện : cơ quan hành chính tối cao của Trung Quốc.

[10] Hoàng đồ độc : Nguyên văn chữ Hán: 黄赌毒. “Hoàng” là dâm dục; “đồ” là cờ bạc; “độc” là buôn bán và nghiện hút các thứ độc hại. Ở Trung Quốc, “hoàng đồ độc” là những hoạt động bị pháp luật nghiêm cấm, là những đối tượng bị chính phủ đánh chủ yếu.

Bạn đang đọc truyện *Bình Thản Chịu Đựng Gian Khổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Xuất Hành

EDIT: Catstreet792

Sáng sớm thứ sáu, ăn xong bữa sáng, Nhựt Tổ giúp mẹ thay bộ quần áo mới để đi xa, An Diệc Triết đi trước dẫn đường, mang theo hai mẹ con Nhựt Tổ đã thu xếp tươm tất xuống dưới lầu.

Tối dưới lầu, đã có một chiếc xe du lịch đậu ở trước cửa sau chờ lệnh.

Lái xe thấy chiếc xe lăn được đẩy tới, vội vàng xuống xe, mở cửa sau xe lên, mắc vào chốt, hạ ván giậm xuống, giúp Nhựt Tổ nâng xe lăn cùng mẹ vào trong xe, lại giúp mẹ Nhựt Tổ hạ phanh xe lăn xuống, rồi mới đóng cửa sau xe lại.

Nhựt Tổ liếc mắt nhìn An Diệc Triết một cái, không nói gì.

Mẹ nằm liệt giường mấy năm nay, ngoài ba tết đến mới trở về, hai người phụ nữ cùng lắm cũng chỉ có thể đưa bà xuống dưới lầu một phơi nắng một chút, còn đâu bà một lần cũng chưa từng được ra khỏi nhà. Hiện giờ đến nơi này của An Diệc Triết, bình thường có thể xuống lầu, phơi nắng dưới công viên đã là tốt lắm, thế nhưng bây giờ còn có xe đón rước, đến vùng nông thôn xa xôi nghỉ dưỡng, những thứ này trước đây, Nhựt Tổ đến nghĩ cũng không dám nghĩ tới.

Nhựt Tổ lên sau xe, ngồi xuống chỗ ngồi gần với mẹ nhất.

An Diệc Triết khẽ cười, lên xe báo địa chỉ cho lái xe.

Nhựt Tổ nghe thấy cái địa chỉ kia không khỏi hơi hơi nhũn mỳ. Địa chỉ kia, nghe vô cùng quen thuộc, suy nghĩ cẩn thận một chút, hóa ra cách chỗ làm hiện tại của cô một con đường, là nơi mà nhìn qua một lượt, khắp nơi đều là những căn nhà lớn.

“Hưởng ứng chính phủ kêu gọi, giảm lượng các bon thải ra từ phương tiện đi lại.” An Diệc Triết mỉm cười, ngồi xuống ghế dựa phía sau lái xe, lấy đồ uống và đồ ăn vặt ra, đưa cho Nhựt Tổ, “Bây giờ thuận đường đi đón đoàn viên đoàn du lịch nhà họ An.”

Còn có những người khác? Nhựt Tổ thêm một chút ngoài ý muốn.

Xe đi hai mươi phút, dừng dưới hoa viên bên cạnh một căn nhà lớn, đầu một con hẻm kiểu mới. An Diệc Triết gọi điện thoại đi, “Anh cả chị dâu, bọn em tới rồi, mau xuống dưới.”

Nhựt Tổ kinh hãi, vươn người lên phía trước ra sức véo sườn người họ An nào đó.

Người họ An nào đó chịu đau, quay đầu lại nhìn chằm chằm Nhựt Tổ, vì sao véo anh?

Nhựt Tổ đưa mắt trừng người họ An nào đó, sao lúc trước không nói cho tôi biết còn có người nhà anh đi cùng?

Người họ An nào đó nở nụ cười, bảo vệ hành tinh xanh, giảm lượng khí thải cac bon.

Thảm Nhựt Tổ roi lệ, không cần như vậy đi!

Chỉ một lát sau, tài xế xe du lịch lại nhảy xuống xe, mở cửa xe.

Nhựt Tổ ngược mắt, thấy một ông lão đầu tóc bạc phơ, tinh thần sáng láng, đỡ một bà lão đầu tóc cũng bạc trắng như vậy lên xe.

Bà lão Nhựt Tổ đã gặp qua, chính là mẹ An Diệc Triết. Nhựt Tổ nghĩ, ông lão sống lưng thẳng tắp như từng kia, hẳn chính là cha An Diệc Triết rồi, vội vàng cúi người chào, “Chú, đi.”

Mẹ An nhìn Nhựt Tổ cùng mẹ Nhựt Tổ đang ngồi trên xe lăn, mỉm cười chào hỏi, “Mẹ Thắm, Nhựt Tổ, thật ngại quá, lại khiến hai người phải chờ chúng tôi.”

Mẹ Nhựt Tổ lắc đầu tỏ vẻ không có vấn đề gì.

An Diệc Triết tà nghệ cười liếc nhìn ba già mẹ già, chủ động đứng dậy, để hàng ghế lại cho ba mẹ ngồi, ngồi xuống bên cạnh Nhựt Tổ.

Sau đó lại có một người đàn ông mặt mũi giống An Diệc Triết đến bảy, tám phần, để đầu đình, vẻ mặt có chút nghiêm túc, xách theo hai cái túi lớn, bước đi như bay từ trong ngõ đi ra, vô cùng nhanh nhẹn lên xe, đặt hai cái túi lớn ở chỗ trống phía sau.

Thấy mẹ con Nhựt Tổ, anh ta gật gật đầu, lại xoay người đi về phía cửa xe, đưa tay nhắc một cô bé khoảng năm, sáu tuổi lên.

“Đây là anh cả của cháu, đây là cháu gái.” An Diệc Triết giới thiệu với mẹ con Nhựt Tổ.

Lúc này, một giọng nói sang sảng cười nói: “Xách hai cái túi còn đi nhanh như vậy, sớm biết vậy để anh bế luôn cả bé.”

Vừa dứt lời, một người phụ nữ mặc áo sơ mi màu xanh ngọc, áo khoác lên ca-so-mia màu xám, phối với quần bò bước vào xe.

Nhược Tố lúc đầu nghe thấy giọng nói này, đã cảm thấy quen tai, lúc này thấy mặt cô, cực kỳ kinh ngạc bật thốt lên: “Quản lý?!”

Anh Kiệt tùm tùm cười vẩy vẩy tay với Nhược Tố, “Hi, Nhược Tố, chúng ta lại gặp nhau.”

“Hai người trước kia đã quen biết, đây là chị dâu anh Anh Kiệt, đây là anh cả anh An Diệc Quân, còn đây là tiểu bảo bối của bọn họ.”

Nhược Tố có chút giật mình nhìn Anh Kiệt đã bỏ đi đồng phục khách sạn, bỏ đi cái móc quản lý nhân sự, lại nhìn vẻ mặt lạnh nhạt thân nhiên của An Diệc Triết ngồi bên cạnh mình, rất nhiều chuyện chôn sâu trong trí nhớ, từng chuyện từng chuyện dần dần hiện lên, kết nối vào nhau, trở lên rõ ràng sáng tỏ.

Nhược Tố cứ tưởng rằng mình đối với đại gia đình nhà họ An sẽ cảm thấy xấu hổ, không biết làm sao, nhưng hóa ra không hề.

Cô bé nho nhỏ ngồi trên xe, khuôn mặt trái xoan be bé đáng yêu, lúc ban đầu còn e dè nhút nhát, qua một chốc lát, dường như cảm thấy mẹ con Nhược Tố không còn xa lạ, liền trở nên hoạt bát.

An Diệc Triết lại rất thích đùa giỡn tán gẫu với cô bé.

“Bé tuần này ở nhà trẻ học những gì?” An Diệc Triết hỏi cô bé.

Cô bé con kia suy nghĩ một chút, nói, “Cô giáo mới dạy hai bài hát thiếu nhi.”

“Bé có hát được không?” An Diệc Triết cầm một cái thạch dài dài, đưa tới bên miệng cô bé, giả làm micro.

“Có!” Cô bé thấy cái thạch, ánh mắt sáng lên, lập lòe giống như ngôi sao nhỏ.

“Vậy bé hát cho chú với thím nhỏ nghe xem nào?” Anh mỉm cười, “Thím nhỏ còn chưa được nghe bé hát bao giờ đâu.”

Cô bé nhìn Nhược Tố, lại nhìn cái thạch bên miệng, tiếp đó quay qua nhìn An Diệc Quân, thấy tất cả mọi người đều ra sức cổ vũ mình, mới ưỡn thẳng bộ ngực nhỏ, bắt đầu hát.

“Đường Tăng cưỡi ngựa lộc lộc cộc cộc, Tôn Ngộ Không đi theo phía sau. Tôn Ngộ Không bản lĩnh lớn, đi theo sau là Trư Bát giới. Trư Bát giới cái mũi dài, đi theo sau là Sa hòa thượng. Sa hòa thượng vác đỉnh ba, đi theo sau là lão yêu quái. . . “

Tất cả mọi người trong xe đều cảm thấy vô cùng thú vị.

Một bé gái nói chuyện vẫn còn bập bẹ chưa rõ ràng, lại có thể hát đầy đủ hoàn chỉnh một bài hát thiếu nhi, một chữ cũng không sót, đúng là hiếm thấy.

Một bài hát thiếu nhi kết thúc, mọi người trên xe đều đồng loạt vỗ tay.

“Bé thật lợi hại!”

“Bài hát dài như vậy cũng có thể hát hết, giỏi quá!”

Cô bé liền hé miệng cười tươi như hoa, hai bàn tay nắm chặt sau lưng, nhìn cái thạch trong tay An Diệc Triết, không nói lời nào.

“Bé muốn ăn?” An Diệc Triết cũng nhìn ra mong ngóng của bé, cười tùm tùm hỏi.

Bé gái nhỏ mạnh mẽ gật đầu, “Vâng!”

“Vậy bé hỏi xem đi cả có đồng ý hay không.”

“Dì cả, con có thể ăn thạch không?” Cô bé lập tức quay đầu hỏi Anh Kiệt.

“Có thể, nhưng mà chỉ được ăn một cái thôi, bằng không lát nữa lại không ăn được cơm.” Anh Kiệt trừng mắt liếc nhìn em chồng một cái, sau đó cười nói với cô bé.

Cô bé hoan hô một tiếng, nhận cái thạch trong tay An Diệc Triết, sau đó dựa sát vào bên người Anh Kiệt, muốn nhờ mẹ giúp bé bóc vỏ thạch.

Anh Kiệt nhận lấy, đưa cho An Diệc Quân, “Diệc Quân, anh sức lớn.”

An Diệc Quân chậm rãi xé vỏ cái thạch, sau đó dùng lực bóp, đẩy thạch lên trên, đem cả cái thạch đẩy ra ngoài.

Động tác thuần thục, có thể thấy làm thường xuyên.

Sau đó đưa cho cô bé, “Ăn từ từ thôi, nhai kỹ rồi mới được nuốt.”

“Con biết rồi.” giọng trẻ con trong trẻo trả lời.

Đoạn nhạc hòa thuận vui vẻ này, là ao ước của biết bao người.

Nhược Tổ chú ý tới ánh nhìn xa xăm của mẹ, biết bà lại nghĩ tới mình.

Thấy con gái kết hôn sinh con, là tâm nguyện lớn nhất của mẹ.

Nhược Tổ nhìn không được liếc mắt nhìn An Diệc Triết, An Diệc Triết, màn diễn này, anh muốn diễn tới đâu đây?

Phản ứng của An Diệc Triết, là nhẹ nhàng nhẹ nhàng cầm tay Nhược Tổ, không nhanh không chậm.

Nhược Tổ muốn rút tay về, nhưng mà, anh lại nhanh chóng nắm chặt, không để cô được như ý.

“Nghe nói mấy hôm trước em bị ốm, đã khỏe hơn chưa?” Anh Kiệt liếc mắt nhìn em chồng nắm chặt tay Nhược Tổ, thầm nghĩ An Tiểu Nhị này diễn cũng quá giống đi?

“Cám ơn chị, em khỏe nhiều rồi.” Nhược Tổ có chút ngoài ý muốn, cô bị sốt, việc nhỏ như vậy, Anh Kiệt cũng biết?

Dường như nhìn ra nghi vấn trong lòng Nhược Tổ, Anh Kiệt mỉm cười, “Thằng hai đã sớm nói, muốn dẫn em đi nghỉ ngơi thư giãn. Sau em lại bị ốm, vốn nghĩ lần đi chơi này không thành, không ngờ bệnh tới nhanh mà đi cũng nhanh.”

Nhược Tổ liếc mắt nhìn An Diệc Triết một cái, hóa ra lần trước anh ta nói, đi đến nhà anh ta ăn cơm, cũng không phải chỉ nói chơi.

“Tới nhà anh ăn cơm, anh sợ quá chính thức, em cảm thấy không tự nhiên.” An Diệc Triết ghé vào bên tai Nhược Tổ, nhỏ giọng thì thầm với cô. “Đi ra ngoài, không cần để ý nhiều như vậy.”

Nhược Tổ chỉ cảm thấy hơi thở nóng rực của anh, quanh quẩn trên vành tai mình, khiến người ta ngứa ngáy, lại không thể cười, chỉ đành rụt cổ lại, về mặt vô cùng buồn cười.

Mẹ An nhìn vào trong mắt, cảm thấy vui mừng, cuối cùng con trai nhỏ cũng đã có cô gái mình yêu mến, thoát nhìn có vẻ tiến triển không tồi, bà chỉ hy vọng hai đứa có thể nhanh chóng quyết định kết hôn, để bà được bế cháu trai.

Ba An rốt cuộc cũng nhiều kinh nghiệm chính trị, từng trải hơn, con trai ở bên cạnh cô gái nhỏ, rõ ràng là con trai chủ động, cô gái nhỏ thật không giống ngại ngùng xấu hổ, ngược lại giống giận mà không dám nói nhiều hơn.

Ánh mắt tinh tường của ông cụ thâm trầm, người ta nói tình trường như chiến trường, không đến cuối cùng, tuyệt không phân thắng bại.

Như vậy thoát nhìn . . . ba An mỉm cười, “Nhược Tổ bây giờ đang làm việc ở đâu?”

Nhược Tổ đưa mắt nhìn An Diệc Triết, thấy anh ta không có ý thay mình trả lời, đành phải thật thà nói: “Cháu làm tạp dịch ở tòa soạn tạp chí.”

Mọi người An gia, trừ bỏ cô bé ngây thơ còn chưa hiểu sự đời, cũng không có ai biểu lộ chút khinh thường với nghề nghiệp của Nhược Tổ, điều này khiến Nhược Tổ thật ngoài ý muốn.

“Trình độ tiếng Anh của Nhược Tổ không tồi phải không?” Ba An tiếp tục hỏi.

Nhược Tổ không dám khoe khoang, “Cũng tạm tạm ạ, đại khái là có thể đọc được sách và xem được phim ảnh bản gốc.”

“Bác trước kia cùng thủ trưởng đi Châu Âu, Anh quốc có tặng một bộ Shakespeare toàn tập bản gốc làm lễ vật. Nghe nói bản gốc rất quý, còn tồn tại rất ít. Tiếng Anh của bác là sau cái cách mở cửa mới học, khi đó đã lớn tuổi, học toàn bộ dựa vào ghi nhớ, bản sách gốc này, xem hoàn toàn không hiểu. Cháu đã có thể đọc được, lần sau bảo Diệc Triết mang tới cho cháu, xem như bác tặng cháu lễ vật gặp mặt.” Ba An mỉm cười.

“Không không không, cái này quá trân quý, cháu không thể nhận được.” Nhược Tổ liên tục xua tay. Lần đầu tiên gặp mặt mọi người nhà họ An, cô chỉ đi tay không, cái gì cũng không chuẩn bị còn không nói, còn muốn nhận của ba An một bản sách gốc Shakespeare toàn tập có ý nghĩa kỷ niệm như vậy, Nhược Tổ cảm thấy mình nhận không nổi phần lễ vật gặp mặt này.

Mẹ An có chút ngoài ý muốn, nhưng nghĩ kỹ lại, liền biết ý nghĩ sâu xa của ông lão nhà mình.

Loại tặng phẩm như sách này, có ý nghĩa, không làm người ta thấy tục tằn, không quá mức quý trọng, tặng con dâu tương lai quả thực rất hợp lý.

“Em cứ nhận đi.” An Diệc Triết vỗ vỗ mu bàn tay Nhược Tổ, “Để ở trong nhà, cũng chỉ làm đồ trang sức cho giá sách thôi.”

Nhược Tổ ngoái đầu nhìn mẹ một cái, mẹ Nhược Tổ hơi hơi gật đầu, Nhược Tổ lúc này mới nhẹ nhàng nói: “Từ chối thì bất kính, cháu cảm ơn bác, bác trai.”

Anh Kiệt cười vỗ vỗ lưng bé: “Bé xem thím nhỏ lợi hại không? Ông nội tóc bạc rồi mà vẫn không đọc được sách tiếng anh, sau này bé phải chăm chỉ học tập, để lợi hại giống thím nhỏ được không?”

“Vâng . . .” Bé gái bập bẹ nói.

Nhược Tổ nhìn một nhà An gia, hình ảnh hạnh phúc mỹ mãn, lại nghĩ đến nhà mình, tâm tình sa sút.

Lúc này ngón tay hơi đau, An Diệc Triết bỗng nhiên nắm chặt tay cô, chặt như vậy, chặt đến giống như muốn khảm tay cô vào xương cốt anh.

Nhược Tổ ngước mắt, nhìn An Diệc Triết, anh chỉ mỉm cười, “Đợi khi tới nông trang, chúng ta cùng đi câu cá đi.”

Nhược Tổ cũng mỉm cười, “Được.”

Anh cứ như vậy nắm chặt tay cô, suốt dọc đường đi không hề buông ra.

Mà Nhược Tổ, cảm xúc buồn bã hơi hơi nổi lên kia, bị cái đau nơi bàn tay này, lặng lẽ xua đi.

Bạn đang đọc truyện *Bình Thản Chịu Đựng Gian Khổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Mì Trộn Trứng Cua

EDIT : VyVy

Beta : Catstreet792

Ngày nghỉ tình hình giao thông rất tốt, chưa tới mười giờ sáng, xe đã chạy tới nông trang ở ngoại thành.

Nhược Tổ nhìn ra ngoài cửa xe, con đường trải nhựa chạy dài tít tắp, không biết tới tận nơi nào.

Hai bên đường, hai hàng cây đào cao hơn đầu người đứng sừng sững, giờ đang là giữa tháng tư, đúng mùa hoa đào nở, phóng mắt nhìn qua, hoa đào hồng nhạt, tầng tầng lớp lớp, như mây như sương.

Xe chạy băng băng, lại qua một sườn dốc khác, biển hoa cải vàng đập vào tầm mắt, đúng mùa, hoa nở rộ rực rỡ một màu vàng óng như một tấm thảm hoa tươi chạy dài tới tận chân trời, khiến người ta không khỏi muốn thả mình vào biển hoa đó.

Xe chạy thẳng về phía trước, con đường trải nhựa quanh co tưởng như cứ chạy dài mãi không có tận cùng, bỗng nhiên, trong một phút lơ đãng, cuối con đường đã hiện ra trước mắt, điểm tận cùng của biển hoa, là nông trại ba tầng mộc mạc, đằng trước có sân xi măng lớn tràn đầy nắng, lúc này một chiếc ô tô nội địa đã đậu bên trong.

Tài xế dừng xe trước cửa nông trại, xuống xe mở cửa, đưa tay giữ cửa giúp mọi người xuống xe, rồi qua giúp Nhược Tổ đỡ mẹ cùng xe lên xuống tầng cửa sau.

Nhược Tổ chú ý tới An Diệc Triết nhỏ giọng nói vài câu với người tài xế, rồi đưa một phong bì, vỗ vỗ bả vai : “Bác Khang, vất vả cho bác, phiền bác chiều mai lại qua đây một chuyến”.

Bác lái xe liên tục xua tay nói không phiền, là chuyện đương nhiên, sau đó lên xe, theo đường cũ rời đi.

Từ phòng tiếp khách ở tầng trệt của nông trại, có hai người trẻ tuổi đi ra, đón lấy hành lý từ tay An Diệc Quân và An Diệc Triết.

“Cứ để chúng tôi tự xách, cảm ơn.” An Diệc Triết mỉm cười, “Bạn tôi tới rồi chứ?”

Hai người trẻ tuổi có làn da ngăm đen, vóc người rắn rỏi, tháng tư mùa xuân vẫn còn hơi lạnh, vậy mà trong mắt họ dường như chẳng là gì, chỉ mặc một cái áo sơ mi ngắn tay bằng vải thô với một chiếc quần bò, chân đi dép lê. Thấy An Diệc Triết cũng không bày ra bộ dạng quan lớn đi tuần, lúc nào cũng phải tỏ vẻ ta đây là nhân vật quan trọng thì cũng không khách sáo với anh nữa, đi qua mời mọi người vào.

“Bạn ngài đã tới, giờ đã lên để bắt cua rồi.” Một người trẻ tuổi trong đó nói với An Diệc Triết.

Nhược Tổ nghe giọng nói dày đặc khẩu âm bản địa của người trẻ tuổi, cảm thấy thật thân thiết. Cô và mẹ từng ở tạm trong một nhà trọ ở ngoại thành, ở suốt bốn năm, giờ quay lại, vẫn có thể nghe hiểu khẩu âm bản địa.

Hai người trẻ tuổi dẫn đoàn người lên lầu, đưa ba An, mẹ An, vợ chồng con gái An Diệc Quân sắp xếp vào cùng một gian phòng, mẹ con Nhược Tổ ở một phòng tầng dưới, An Diệc Triết ở một mình trong căn phòng cách vách phòng Nhược Tổ.

“Buổi sáng mọi người có thể tùy ý vui chơi, đi đập thanh, câu cá, bắt cua, làm việc nhà nông, mười hai giờ trưa thì ăn cơm. Nếu mọi người có thu hoạch

gì, có thể dùng chính những thành quả của mình để nấu ăn.” Người trẻ tuổi nói với Nhựt Tổ và An Diệc Triết, “Đi nếu không chê, đối diện sau nhà có một hồ nước, nhà cháu có xây một nhà thủy tạ, nhìn ra ngoài hồ nước lớn, có nuôi vịt thả cá, đi có thể cho vịt cho cá ăn, để giải trí, thả lỏng tâm tình.”

“Được, cảm ơn anh.” Nhựt Tổ thay mẹ nói lời cảm ơn, rất cảm kích cậu thanh niên này, suy nghĩ chu đáo như vậy.

Mọi người ở trong phòng nghỉ ngơi một lát rồi xuống dưới phòng khách dưới lầu tập hợp.

“Đi cá, con muốn đi xem hoa!” Bé đối với biển hoa trên đường vẫn nhớ mãi không quên.

“Được được được, đi xem hoa trước.” Hai vợ chồng An Diệc Quân Anh Kiệt, đối với bé gần như là muốn sao được vậy, mang theo bình giữ nhiệt, mấy món đồ ăn vặt, đồ dùng che nắng và xe đẩy của trẻ con, vẫy tay chào mọi người, dắt tay nhau đi tìm cảnh đẹp.

“Em đừng nhìn về mặt lúc nào cũng nghiêm nghị của anh cả, thực ra rất dễ mềm lòng, chiều con hết biết, là “người cha hiểu thuận” điển hình, xem con bé như tổ tông ấy.” An Diệc Triết thì thầm bên tai Nhựt Tổ, “Nhà anh đi truyền, chiều con trẻ lắm, người sau lại càng lợi hại hơn người trước.”

Mẹ Nhựt Tổ ở bên nghe được cười híp mắt, Nhựt Tổ lại trừng mắt nhìn, đẩy xe lăn ra sau nhà tìm kiếm nhà thủy tạ ven hồ nước.

An Diệc Triết cũng chấp tay sau lưng, nhắm mắt theo đuôi, không hề để ý.

Nhựt Tổ đẩy mẹ, dọc hai bên đường mòn nở đầy hoa dại, đi dạo một lát quả nhiên thấy cách đó không xa là một hồ nước rộng mênh mông bát ngát, nhà thủy tạ bằng tre lớn được dựng ven bờ.

Nhựt Tổ gần như nhảy lên hoan hô, hơi xoay người nói với mẹ, “Mẹ, mẹ xem kia!”

Mẹ Nhựt Tổ gật gù đầu.

So sánh với thành phố nhỏ hẹp, chật chội, ngắng đầu chỉ thấy nhà cao tầng san sát, hồ nước rộng mênh mông này, thật đúng là khiến tâm tình con người ta vui vẻ biết bao nhiêu.

Em đẩy mẹ em qua bên kia xem thế nào, anh...” Thì tùy, Nhựt Tổ quay đầu, dùng ánh mắt nói với người phía sau.

Người họ An nào đó cố tình làm như không thấy, thản nhiên nhún vai, “Anh đi cùng với mẹ con em.”

Nhựt Tổ nhìn xuống xúc động muốn đáp bay anh ta, tiếp tục đẩy mẹ đi tới.

Nhà thủy tạ dần dần hiện ra trước mắt, được dựng bằng trúc tự nhiên, giản dị gần gũi, lại làm cho người ta thấy mới lạ, thích thú. Xe lăn đẩy trên con đường tre nhỏ, có hơi xóc nảy, nhưng mà cũng không đáng kể.

Trong nhà thủy tạ có một vòng ghế trúc, ngồi bên trên, dựa vào lan can bằng trúc cao đến ngực, gió nhẹ phát qua, mang theo mùi tanh nhàn nhạt của nước. Ở góc có hai sọt trúc, hai càn câu và một chai thủy tinh đựng mỗi câu – một đồng giun nhúc nha nhúc nhích, và một lọ đồ ăn cho cá.

Nhựt Tổ đã trải qua không ít khổ cực, thấy lọ giun kia da đầu vẫn run lên. Nhưng mà trong lòng lại tràn đầy thán phục, chủ nhân khu nhà này quá chu đáo, mọi thứ đều được chuẩn bị thỏa đáng, nhất định không làm khách hàng thất vọng.

Nhựt Tổ trải một tấm đệm mỏng lên trên ghế, sau đó đỡ mẹ ngồi lên ghế trúc, nhẹ nhàng đặt nửa người mẹ dựa vào lan can, rồi lấy một tấm thảm mỏng đặt sau xe lăn ra đắp lên đầu gối bà.

Chờ thu xếp ổn thỏa cho mẹ xong, Nhựt Tổ mới đứng dậy, đi đến góc nhìn lọ giun lại nhìn lọ đồ ăn cho cá, ngăn người trong phút chốc.

“Muốn câu cá sao?” An Diệc Triết cũng thông thả bước tới, sóng vai đứng cùng Nhựt Tổ.

Nhựt Tổ nghĩ đến chuyện xâu con giun qua đầu mũi câu, phóng xuống nước, lát nữa sẽ bắt được cá sống lên bờ, tự nhiên lại thấy không chịu nổi.

“Cá béo lắm” Anh ngồi xổm xuống, cầm lấy bình thức ăn cho cá, “Hồ này hẳn không ít cá đâu, chờ lát nước thả thức ăn cho cá xuống, nhất định sẽ rất thú vị”.

Nhựt Tổ không có thói quen phảng kháng, đưa tay nhận lấy hộp thức ăn cho cá, trở về ngồi bên cạnh mẹ, dựa vào bà, rồi mở nắp bình ra.

Một hương thơm ngào ngạt xông vào mũi, làm cho Nhựt Tổ khẽ “A” một tiếng.

An Diệc Triết ở một góc đang xâu giun vào càn câu nghe thấy tiếng kêu của Nhựt Tổ, nghiêng đầu nhìn về mặt đầy tò mò của cô, khẽ mỉm cười, “Nghe nói thức ăn cho cá này là nhà họ tự làm, dùng phần ngô, bột mì, đậu tương, còn cả bột tôm khô, trộn với chút rượu, nặn thành từng bánh, rồi cắt miếng nhỏ, hong cho khô rồi bỏ vào chai, lúc cho cá ăn thì thả một ít, cá rất thích ăn. Ông chủ nói trước đây có thằng bé nghịch ngợm, còn tưởng làm là đồ ăn vặt mà ăn.”

Nhựt Tổ tưởng tượng tình cảnh lúc ấy, không nhịn được cười khúc khích. Mùi này đúng là rất thơm, nếu không phải để bên cạnh lọ giun, chính cô lấy ra, cô cũng không nghĩ rằng nó là thức ăn cho cá.

Nhược Tổ lấy lấy mấy viên thức ăn ra, đặt vào tay mẹ, mình cũng lấy mấy viên, hai mẹ con vuron tay ra, thả vào hồ cá.

Không bao lâu sau, mặt nước hơi hơi gợn sóng, có thể nhìn thấy mình bóng dáng qua lại dưới nước của cá.

Nhược Tổ thấy thú vị, lại lấy lại lấy thêm đồ ăn, liên tục ném xuống hồ.

Cá trong hồ bị hương thơm ngào ngạt của thức ăn hấp dẫn, đều tụ về đây, bọt nước văng tung tóe, có con cá lớn còn hăng hái nhảy khỏi mặt nước, tranh thức ăn còn chưa kịp rơi xuống, sau đó bùm một tiếng lặn vào hồ.

Nhược Tổ vui vẻ cầm chặt tay mẹ, “Mẹ, mẹ xem con cá kia tham chưa kia? Nhảy từ trong nước ra giành ăn, con thấy nó mấy lần rồi”.

Mẹ Nhược Tổ khẽ vuốt mu bàn tay con gái, mỉm cười.

An Diệc Triết ném móc câu xuống hồ, nghe tiếng cười trong trẻo của Nhược Tổ, trái tim mềm mại, thốt lên, “Lần sau đưa em ra khơi ngắm biển.”

Nhược Tổ ngẩn ra, không biết nghe được hay không, cũng không đáp lại.

Anh khẽ cười.

Có câu nói : Làm người phụ nữ của mình vui vẻ, mình cũng sẽ vui vẻ, là đàn ông, đúng là phải trải qua mới biết.

Người đàn ông luôn mong muốn người con gái trong lòng mình được vui vẻ hạnh phúc, vì thế, họ làm rất nhiều chuyện, cho dù không được đề ý, cũng không một câu oán giận.

Trời cao mây trắng, gió xuân phoi phới, khiến người ta nhìn mọi thứ đều cảm thấy thật đẹp đẽ.

Gần giờ cơm trưa, Nhược Tổ đẩy mẹ về phòng.

An Diệc Triết cũng đi theo sau hai mẹ con, tay xách giỏ trúc, bên trong có hai con cá vừa to vừa mập, không biết là loại cá gì.

Trong phòng khách của nông trại, vợ chồng An Diệc Quân cũng đã đi ngắm hoa về. Cô bé con cầm trong tay một nhánh cải dầu, một cành hoa đào, khuôn mặt nhỏ nhắn vừa mới vận động xong, đỏ bừng bừng, khiến cho Nhược Tổ nhớ tới câu thơ “Nhân diện đào hoa tương ánh hồng”.[11]

Ba An mẹ An tự ra đồng, hái chút rau dưa, lúc này đang cùng với ông chủ nông trại – một ông lão thoạt nhìn rất hàm hậu giản dị, trao đổi kinh nghiệm bảo quản hoa và đồ ăn.

Ba người Nhược Tổ vừa bước chân vào cửa, sau lưng có một đôi nam nữ trẻ tuổi mặc đồ tình nhân tay cầm giỏ trúc, cũng vào theo.

Thấy An Diệc Triết, người đàn ông chào hỏi, “Thị trưởng An, ba An mẹ An, anh cả chị dâu, xem em bắt được cái gì này?”

Dứt lời hai người trẻ tuổi mở nắp giỏ trúc ra cho mọi người xem.

Lạ xào lạ xào, hai giỏ đầy cua đang nằm bên trong phun bọt nước phèo phèo.

“Giữa trưa có thể hấp ăn rồi.” Người trẻ tuổi cười rạng rỡ.

“Tiền Trinh thật giỏi.” An Diệc Triết khích lệ thư ký Tiền.

Thư ký Tiền sờ sờ đầu, “Hi hi, bạn gái em bắt được nhiều hơn em, hầu như toàn là chiến lợi phẩm của cô ấy cả.”

Bạn gái thư ký Tiền có khuôn mặt búp bê rất đáng yêu, nghe bạn trai nói thế, khuôn mặt thoáng đỏ.

Cơm trưa, được nấu từ nguyên liệu mọi người mang về.

An Diệc Triết mang hai con cá không biết tên kia, một hấp, một kho tàu, vị rất giống cá trích, nhưng mà xương nhỏ, người già trẻ con đều ăn được.

Cô bé con của An gia và mẹ Nhược Tổ mỗi người gần như ăn hết một con.

Rau dưa xanh thì để tươi tự nhiên không cần phải nấu, còn hai giỏ cua, một nửa hấp, còn lại rang, nấu với hành tây và miến, hơi cay, nhưng rất thơm, mọi người ăn uống ngon lành, ngay cả miến cũng bị vét sạch sành sanh.

Cuối cùng chủ nhà bung lên hai bát lớn, một bát là gà mái hầm nấm, còn lại là một bát mì trộn trứng cua khổng lồ.

“Chúng tôi ở đây không ăn cay, nếu mọi người thích ăn cay có thể tự thêm vào.” Ông chủ nói với mọi người bằng giọng địa phương.

Bát mì trộn trứng cua được phối hợp từ rất nhiều loại nguyên liệu, dưa chuột, giá đỗ, măng tươi, hành và cà rốt thái sợi, rưới thêm nước sốt cua trong suốt sóng sánh, hương thơm ngào ngạt.

Thư ký Tiền vỗ tay nói: “Cháu không làm khách đâu”, vươn tay gấp một gấp mì trộn lớn vào bát mình, trộn đều, rồi đẩy sang trước mặt bạn gái.

Cùng lúc ba An và An Diệc Quân cũng đều tự trộn mì trộn cho vợ.

Nhược Tổ giúp mẹ gấp một bái mì nhỏ, trộn cẩn thận rồi bón cho mẹ ăn.

Chờ mẹ ăn xong, cô nhìn qua bát lớn trên bàn, đã sạch trơn, chỉ còn vài miếng sau xà lách lớt dưới đáy bát.

Lúc này, một bàn tay bưng bát nhẹ nhàng đặt trước mặt Nhược Tổ, là một bát mì trộn trứng cua đầy tràn.

Nhược Tổ ngước mắt, nhìn chủ nhân bàn tay đó.

An Diệc Triết mỉm cười, xoa xoa đầu cô, “Mau ăn đi, nguội sẽ không ngon”.

Nhìn bát mì trộn trứng cua trước mặt, Nhược Tổ bỗng nhiên nghe thấy, tảng băng trong lòng, đột nhiên nứt toác.

---

[11] Nhân diện đào hoa tương ánh hồng : một câu thơ trong bài thơ “Đề đô thành Nam Trang”. Dịch nghĩa : Hoa đào và mặt người cùng ánh lên sắc hồng

Bạn đang đọc truyện *Bình Thản Chịu Đựng Gian Khó* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Nếu Tất Cả Là Một Màn Kịch

EDIT : VyVy

Beta : Catstreet792

Ba giờ chiều ngày cuối tuần, lái xe đến đón mọi người quay về nội thành, thư kí của An Diệc Triết Tiền Trinh và bạn gái Tiểu Sử thì tự mình lái xe về.

An Diệc Quân ôm con trong ngực, bé và con gấu bông nhỏ được gói kĩ trong tấm chăn lông, một nửa khuôn mặt bé nhỏ nhón hờ ra ngoài, đang ngái ngủ.

Nhược Tổ nhìn mọi người, thấy ai nấy đều cố gắng nhỏ giọng, đi chậm từng bước, trong lòng hâm mộ cô bé này, tuổi nó còn nhỏ, những đau khổ bị thương bấp bênh, tất cả đều không cần để ý tới.

Ngay từ ngày đầu tiên gặp, Nhược Tổ đã biết bé có thói quen ngủ trưa.

Mẹ Nhược Tổ cũng quen ngủ trưa, cô đang ở trong phòng đọc sách thì bỗng nhiên An Diệc Triết gõ cửa, hỏi Nhược Tổ có muốn xuống lầu tới con đường mòn hoa đào đi dạo không.

Nhược Tổ suy nghĩ một chút rồi gật đầu.

Hai người đi ra khỏi phòng, ở phòng khách thì gặp An Diệc Quân, tay đang bê máy vi tính, xem một bộ phim chiến tranh của Hollywood. Âm thanh mờ nhỏ, trong tình cảnh chiến hỏa bay tán loạn, càng tăng sức chấn động.

“Chị dâu cho bé ngủ trưa à?” An Diệc Triết hỏi.

An Diệc Quân gật gù, nhìn qua em trai và Nhược Tổ, “Đi ra ngoài chơi à? Đội mũ vào, giờ này là mặt trời độc nhất đấy”.

Nói xong anh cúi đầu, tiếp tục xem chiến tranh Thái Bình Dương của mình.

An Diệc Triết cười khê, trước khi bước ra khỏi cửa thì đưa tay tháo hai mũ rom treo bên cạnh xuống, một cái đội lên đầu Nhược Tổ, một cái đội trên đầu mình.

Hai người bước đi trên con đường xi măng nhỏ giữa hai hàng hoa tươi, lẳng lặng không nói gì.

An Diệc Triết giống như cũng hạ quyết tâm, nếu Nhược Tổ không có hứng nói chuyện, anh sẽ giữ im lặng tới cùng.

Đi được một đoạn, Nhược Tổ rốt cục đã cảm thấy không khí như vậy có phần nặng nề, suy nghĩ một lát, tìm mấy chuyện không quan trọng, nhẹ nhàng nói : “Không ngờ trong cuộc sống đời thường, quản lý là một người cười mở như vậy.”

Nhược Tố còn trông kiểu người như Anh Kiệt, ở nhà cũng vẫn sẽ giữ khuôn mặt nghiêm nghị kia.

An Diệc Triết cười: “Chị dâu dễ chung sống lắm, thỉnh thoảng cũng có lúc cáu gắt, nhưng mà chỉ cần thấy mặt anh cả, là lập tức xẹp xuống ngay. Anh cả là thuốc giải của chị dâu mà”.

Nhược Tố nghĩ về cảnh tượng quản lý nhân sự Anh Kiệt, chống lại anh cả nghiêm nghị khó dò, đúng là khó mà tưởng tượng nổi.

“Bé... vì sao lại gọi quản lý là mẹ cả?” Nhược Tố trên đường đã tò mò. Vợ chồng An Diệc Quân đối với bé, rõ ràng không giống cha mẹ bình thường, bé xưng hô loạn xạ như thế, nhưng cũng không thấy ai sửa.

Gọi hai ông bà An gia là ông nội, bà nội, gọi vợ chồng An Diệc Quân là dì cả, dượng cả, gọi An Diệc Triết là chú nhỏ, gọi có là thím nhỏ.

Đây là quan hệ gì chứ?

“Còn gọi quản lý nữa? Gọi chị dâu.” An Diệc Triết lấy ngón trỏ gõ nhẹ vào đầu Nhược Tố một cái, “Phải sửa đi”.

“A.” Nhược Tố xoa xoa đầu, tuy cách một cái mũi rom, cũng không đau đớn gì, chỉ là, An Tiểu Nhị, anh gõ cũng thuận tay quá nhỉ?

Anh tựa như không biết Nhược Tố giận mà không dám nói, hai tay nắm lại đặt sau đầu, hơi ngẩng đầu lên, nhìn lên khoảng trời xanh cao vợi vợi, “Bé là đứa trẻ ở viện phúc lợi, được chị dâu và anh cả nhận nuôi, bình thường ở nội trú ở nhà trẻ, cuối tuần mới đưa về nhà. Anh có nghe chị dâu nói qua, cũng không kể chi tiết, hình như mẹ của bé là một cô gái vị thành niên nào đó, bị mấy người làm nhục...”

Anh dừng lại, không nói rõ nhưng Nhược Tố có thể tưởng tượng được nỗi khổ mà cô gái đó trải qua sẽ như thế nào, nhục nhã và giày vò.

“Cô ấy bị những kẻ kia uy hiếp, chụp lại ảnh lúc đó, bọn chúng nói nếu cô ấy báo công an sẽ phát tán ảnh vào trường học. Vẫn chỉ là một đứa trẻ mới lớn, cô bé sợ không dám làm gì chỉ có thể cắn răng chịu đựng, đến tận khi mang thai chín tháng, rốt cuộc cũng không che giấu được, bị người nhà phát hiện”. Giọng nói của An Diệc Triết nhàn nhạt, “Bé sinh ra đã bị đưa đến viện phúc lợi, khi ba tuổi thì được chị dâu nhận nuôi. Khi mới tới nhà anh, bé rất sợ người lạ, thế nào cũng không chịu gọi chị dâu là mẹ. Chị mềm lòng, bảo gọi là gì cũng không quan trọng, gọi dì cũng tốt. Chúng ta là người một nhà, bé muốn gọi thế nào thì gọi.”

An Diệc Triết nghiêng đầu nhìn Nhược Tố yên lặng đứng bên cạnh, “Qua một năm cố gắng, bé mới bắt đầu hơi làm nũng một chút, bắt đầu hồn nhiên hoạt bát như những đứa trẻ khác.

Nhược Tố không khỏi thờ dãi, đứa nhỏ mới lớn nhiều đó, còn chưa hiểu chuyện, như một tấm gương sáng mà thôi, đã biết đây không phải ba mẹ mình, không thể tùy ý mà làm nũng.

Nhưng mà lúc này thấy bé được An Diệc Quân cẩn trọng ôm trong ngực như trân bảo, mọi người trong An gia một lòng che chở, Nhược Tố lại thấy, bé ít nhất vẫn còn may mắn, có một An gia sẽ hết lòng bảo vệ bé, có khả năng cho bé một cuộc sống hạnh phúc tốt đẹp, không phải chịu bất hạnh.

Bé ngủ suốt dọc đường về, mọi người đều nhỏ giọng nói chuyện với nhau, ba An mẹ An thì nhắm mắt dưỡng thần.

“Nhược Tố, công việc mới có tốt không?” Anh Kiệt nhìn qua con gái đang ngủ rất ngọt ngào trong lòng chồng, quay đầu hỏi Nhược Tố.

Nhược Tố mỉm cười, không muốn nhiều lời: “Dạ, rất tốt.”

Người ta thường nói, kỳ tích sẽ xuất hiện nếu chịu cố gắng, chị biết có một chuyên gia trị liệu phục hồi, chuyên giúp đỡ những người bệnh như dì vậy, có thể khôi phục được chức năng của tay chân.” Anh Kiệt nhìn Nhược Tố một cái, thấy cô không có vẻ bị xúc phạm, mới tiếp tục nói: “Họ dựa vào châm cứu xoa bóp Trung y kết hợp liệu pháp Tây y, nghe nói hiệu quả hồi phục rất rõ rệt.”

Nhược Tố không nghĩ Anh Kiệt lại nói đến vấn đề này với cô, đưa mắt nhìn đôi chân như đã héo rũ của mẹ, Nhược Tố như thấy được ánh rạng đông, vừa sợ hãi vừa vui mừng.

“Chị cho em số điện thoại, em không ngại có thể đưa dì đi thử một lần, hy vọng dù mong manh nhưng cũng không có hại gì.” Anh Kiệt nói, sau đó tìm tập ghi chép trong ba lô, viết số điện thoại và địa chỉ, đưa cho Nhược Tố.

Nhược Tố đưa hai tay nhận lấy tờ giấy mỏng kia, cảm giác nó dường như trĩu xuống vì những hy vọng nó mang lại.

An Diệc Triết nhẹ nhàng vỗ về bàn tay Nhược Tố, “Cuối tuần sau anh đi với em”.

Nhược Tố muốn mỉm cười, mà cười không nổi.

Cực khổ quá lâu, bỗng nhiên, mây mù tan ra, trời quang mây tạnh, cảm giác không chân thực khiến cô như tưởng mình đang nằm mộng.

An Diệc Triết thở dài, cô chịu quá nhiều cực khổ rồi, cho nên khi gặp chút may mắn, ngược lại sẽ nửa tin nửa ngờ như thế.

Theo như kế hoạch xe sẽ đưa mọi người An gia trở về trước, rồi đưa mẹ con Nhược Tố trở về, nhưng hai vị An gia lại kiên quyết muốn đưa mẹ con Nhược Tố về nghỉ ngơi trước, xe dừng lại trước khu nhà của An Diệc Triết mà hai mẹ con Nhược Tố đang ở, ba người xuống xe.

Hai ông bà An gia mời Nhượng Tổ nếu có rảnh thì qua ăn cơm, sau đó xe mới rời đi.

Lên lầu, đổi giày đi đường, An Diệc Triết dìu mẹ Nhượng Tổ lên giường, giúp bà dếm chăn, rồi mới đi vào phòng khách.

Nhượng Tổ đang ở phòng bếp, cắt đặc sản tươi sống từ nông trang về vào tủ lạnh.

Nghe tiếng anh đi ra phòng khách, Nhượng Tổ thò đầu ra hỏi, “Ồ lại ăn cơm chiều chứ?”

Anh lắc đầu, “Anh còn chút việc, hôm nay không ở lại ăn cơm được, nhưng mà...” An Diệc Triết chỉ chỉ tủ lạnh, “Nhưng mà đồ ăn ngon em không được ăn một mình, phải chờ anh về rồi cùng ăn”.

Nhượng Tổ xì một tiếng, tiếp tục sắp xếp đồ tủ lạnh.

An Diệc Triết nhìn cô bận rộn, nhàn nhạt mỉm cười, sau đó rời đi.

Nhượng Tổ rang một nồi ngũ cốc, lấy mấy bó cải thìa tươi mang từ nông trang về đem rửa sạch, trần qua nước sôi rồi xả nước lạnh cho bớt nóng, cắt nhỏ, đập hai quả trứng gà cho vào đảo đều, tắt lửa, món rau xào đơn giản đã xong.

Buổi tối hai mẹ con vây quanh bàn nhỏ trên giường hộ lý, ngũ cốc rang và rau xào trứng, cơm lam mang từ nông trang về, thành một bữa cơm chiều.

Tuy đơn giản nhưng hai mẹ con lại ăn rất ngon lành, Nhượng Tổ ăn hai chén còn không thấy đủ.

Ăn cơm xong, Nhượng Tổ lau dọn bàn, cầm hoa quả đi vào phòng mẹ.

Mẹ Nhượng Tổ ý bảo con ngồi xuống, cùng bà nói chuyện.

Vốn nhìn địa vị thân phận của gia đình thẳng bé, Nhượng Tổ với An Diệc Triết đúng là trèo cao. Nhưng mà, hai ngày qua, nhất cử nhất động của An Diệc Triết đối với Nhượng Tổ bà đều thấy, thái độ của nhà họ An với Nhượng Tổ bà cũng ghi tạc trong lòng.

Bà là người từng trải, nhìn người không đến mười thì cũng sáu bảy phần chính xác. An gia đối với Nhượng Tổ nhà bà, đúng thực là không hề có thành kiến gì, khiến bà rất an tâm. Ông An bà An hòa ái có lẽ độ, anh cả họ An và con dâu đều ít nói, cởi mở lạnh lẽo, không có vẻ là người nhiều chuyện.

Nếu con gái cuối cùng thật sự có thể ở bên An Diệc Triết, bà cũng yên tâm.

“...Chờ ba con về... sắp xếp để ba gặp thẳng bé một lần...” Mẹ Nhượng Tổ nắm lấy tay con.

Một đôi tay già nua vô lực, một đôi tay trẻ trung hồng hào, đặt cùng chỗ với nhau, như ánh mặt trời mới mọc và trời chiều, đầy vẻ thê lương.

Nhượng Tổ biết lúc này, mình cần lấy dũng khí, nói với mẹ rằng, tất cả chỉ là một vở kịch mà thôi.

Nhưng mà, nhìn ánh mắt tha thiết của mẹ, cái khe nứt trong lòng, lại sâu thêm mấy phần.

Nhớ tới sự cưng chiều đối với bé của An gia, lại nhớ mình cho dù là diễn kịch với An Diệc Triết, cũng phải diễn cho thật, Nhượng Tổ gật gật đầu.

Nếu cuối cùng đây hóa ra chỉ là một vở kịch do An Diệc Triết bày ra, thì giờ này phút này, cô cũng không phải do anh chỉ đạo.

Nếu phải diễn, vậy thì, cùng nhau diễn cho trọn màn đi. Nhượng Tổ nói trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Bình Thản Chịu Đựng Gian Khó* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Nấu Canh Gà Mái, Bánh Trôi Hấp

Ngày đầu tiên Nhượng Tổ trở lại làm việc ở tòa soạn.

Tiểu Thủy, Thất Thất đứng chín giờ đến toàn soạn, thấy Nhượng Tổ, hai người vội lao tới, mỗi người một bên, kẹp lấy Nhượng Tổ, “Tiểu Tổ, chị đã tới...”

Nhượng Tổ tay cầm khăn, không nhúc nhích được, chỉ có thể mặc cho hai người “hiệp lực” kéo tới sofa ngồi xuống.

“Tiểu Tổ à...” Tiểu Thủy vô cùng nhu thuận ngã đầu vào vai Nhượng Tổ, “Chị khỏe hẳn rồi chứ?”

Nhượng Tổ gật đầu.

“Mấy ngày nay ở nhà nghỉ ngơi hạnh phúc không?” Tiểu Thủy nháy mắt với Nhượng Tổ.

Nhượng Tổ bật cười, nghỉ ngơi mà cũng hạnh phúc sao? Đúng là chỉ có Tiểu Thủy mới có thể nghĩ ra câu hỏi tình quái như thế. “Không tòi.”

“Cười thật ngọt ngào a...” Tiểu Thủy đã hoàn toàn chìm đắm trong nội dung vở kịch của mình.

Thất Thất liếc mắt nhìn về say mê và vân vân của Tiểu Thủy, cười, “Khỏe rồi thì bọn em cũng an tâm. Hư Không hôm đó về bị bọn em đánh cho một trận. Rõ ràng thấy chị không thoải mái, sao lại không đưa chị về đằng hoàng chứ.”

Nhượng Tổ nhớ tới chuyện ngày đó, rũ mắt cười khỏ, không biết mọi chuyện có thể trùng hợp đến thế không? Hư Không đúng ngày đó quên tài liệu ở toàn soạn, Đế Cửu đúng lúc đó bảo cô đưa tài liệu tới đó cho Hư Không, mà cũng đúng lúc đó cảnh sát đặc nhiệm hành động...

Lúc này Tiểu Thủy xán tới, “Tiểu Tổ, Tiểu Tổ, hôm nay làm cái gì ngon cho bọn em đây?”

Thất Thất nhìn Tiểu Thủy đầy khinh bỉ, “Cái đồ tham ăn”.

Tiểu Thủy lý lẽ hùng hồn, hai hàm răng va lập cập, dùng tiếng địa phương diễn như thật: “Tục ngữ đã nói, người là sắt, cơm là thép, không ăn đói tất hoảng...”

Nhượng Tổ và Thất Thất nhìn qua biểu tình hàm răng đôi mắt của Tiểu Thủy, hai cười cười đến ngã trái ngã phải.

“Đã biết, trưa nay nấu đồ ăn ngon cho em ăn.” Tiểu Thủy vát và diễn hài như thế, Nhượng Tổ sao có thể để cô thất vọng.

“Tốt quá”. Tiểu Thủy nháy mắt với Thất Thất, làm tư thế thắng lợi.

Lúc này Đế Cửu đi xuống lầu, thấy ba cô gái đang cười đùa thì ho khan một tiếng.

Tiểu Thủy và Thất Thất ngay lập tức rất không có nghĩa khí chạy tán loạn, trước khi đi còn không quên vút cho Nhượng Tổ một ánh mắt “Chị tự bảo trọng”.

Nhượng Tổ không biết nên khóc hay cười nữa, đứng dậy.

Đế Cửu khoát tay, ý tào Nhượng Tổ tiếp tục ngồi, “Cơ thể đã khỏe hẳn chưa?”

Bất kể là nguyên nhân gì, ai ai trong tòa soạn cũng đều quan tâm tới sức khỏe của cô, điều này làm cho Nhượng Tổ cảm động.

“Dạ, đã khỏe hẳn rồi.”

Đế Cửu gạt đầu, xoa xoa hai tay, “Chuyện này là do anh không chu đáo, không để ý chuyện em không khỏe, còn để em đi”.

Nhượng Tổ kinh ngạc, thủ trưởng giải thích với cấp dưới đã là chuyện hiếm thấy, huống chi lúc cô đi ra khỏi toàn soạn mọi chuyện vẫn bình thường, sao có thể là lỗi của anh.

“Không liên quan tới...” anh, Nhượng Tổ còn chưa kịp nói xong, Hư Không đã đi vào.

Thấy Nhượng Tổ, anh chấp hai tay trước ngực, khom lưng không ngừng xin lỗi Nhượng Tổ.

“Nhượng Tổ, thật xin lỗi, thật xin lỗi, thật xin lỗi...” Vừa xin lỗi vừa không quên nhắc nhở khổ sở với Nhượng Tổ, “Nếu em không tha thứ cho anh, Tiểu Thủy và Thất Thất sẽ hợp tác tiêu diệt anh đó, em phải cứu anh.”

Nhượng Tổ bị hai người này một trước một sau, thái độ một nghiêm túc một hài hước thi nhau xin lỗi, khiến cô có chút ngượng ngùng, đành phải tạm thời vút bỏ sự nghi ngờ và không thoải mái trong lòng, hơi né tránh: “Không sao, em không trách hai người.”

Hư Không nghe xong tức khắc thẳng sống lưng, xán lại gần Nhượng Tổ, “Tiểu Tổ này, em hôm nay có đồ ăn gì ngon đây?”

Nhượng Tổ liếc mắt nhìn Đế Cửu bên cạnh, chỉ thấy khỏe mắt anh giật giật, không hiểu vì sao vội vàng đẩy Hư Không đang dựa dẫm vào cô ra, nói, “Giữa trưa cậu sẽ biết”.

Hư Không tò mò liếc nhìn mặt Đế Cửu, chạy vội lên lầu, còn không quên khua tay nói với Nhượng Tổ, “Nhất định phải chờ anh xuống mới được ăn cơm đó...”

Bóng dáng đã biến mất, dư âm vẫn còn vang vọng.

Đế Cửu lắc đầu, “Nhượng Tổ cô phải lượng sức, thân thể quan trọng hơn, Hư Không ăn ít chút cũng không chết đói được.”

Nhượng Tổ bật cười thành tiếng, không biết Hư Không ở trên lầu mà nghe thấy được, liệu có đen mặt không đây?

Đế Cửu mỉm cười, chuyển đề tài, “Lần trước đã nhắc qua với em, nếu muốn làm thêm việc, tòa soạn chúng ta còn có chân phiên dịch, em có hứng thú không?”

Nhược Tổ sững sốt, có chút ngoài ý muốn.

Ngày đó Đế Cửu có nhắc qua, nhưng chuyện chưa nói xong thì bị cuộc điện thoại cắt ngang, Nhược Tổ không muốn tự mình tưởng bỏ, nghĩ chắc Đế Cửu chỉ khách sáo thôi, không ngờ nhiều ngày như thế anh còn nhắc lại.

Thấy Nhược Tổ chưa kịp trấn tĩnh, Đế Cửu cũng không thúc giục, “Em đừng lo lắng, suy nghĩ cho kĩ rồi cho anh câu trả lời.”

Bước đi vài bước, anh cười nói, “Nhược Tổ, em không cần băn khoăn quá, dù sao nước phù sa không chảy ra ruộng ngoài, đều phải trả một khoản giống nhau, không bằng để dành cho người nhà mình.”

Nhược Tổ gật đầu, tỏ vẻ mình sẽ suy nghĩ cẩn thận.

“Anh không quấy rầy em nữa, em làm việc đi”. Đế Cửu cũng đi lên lầu.

Đế lại một mình Nhược Tổ lọt thỏm giữa căn phòng khách rộng lớn của ngôi nhà cũ.

Nhược Tổ nhìn quanh, cô đã ba ngày không đi làm, chỗ này cũng không bán, không có rác hay bụi bặm chông chất.

Có đôi khi Nhược Tổ nghĩ, thực ra tòa soạn không có cô cũng vẫn có thể vận hành tốt. Chỉ là họ cố tình bày ra bộ dạng thiếu cô là đến ngày tận thế tới nơi. Không biết trung gian là quản lí Lâm, hay là, ảnh hưởng của người họ An nào đó.

Chỉ là họ không muốn cho cô biết, cô cũng làm ra vẻ không biết gì cả, cố gắng làm việc thật tốt, thanh toán nhận tiền lương mỗi tháng.

Nghĩ đến đây, Nhược Tổ bắt đầu bắt tay làm công việc mỗi ngày, quét rác, chùi sàn nhà, hút bụi.

Trên lầu im ắng, như không người.

Nhược Tổ không để ý mọi người trong toàn soạn đóng cửa thảo luận những gì, cô ra cửa lớn, dọn đồng rác, gói đồ ăn vặt có người ăn còn sót lại, cất vào ngăn đựng đồ ăn sẵn...

Ánh mắt Nhược Tổ lướt qua thông báo trên màn hình máy tính, có chuyển phát.

Đầu tuần nào tòa soạn cũng có một cuộc họp định kỳ, phòng họp cách âm tốt, cửa luôn đóng kín, người không biết đứng ở trong sân còn tưởng bên trong không có người.

Thường thường khi có nhân viên chuyển phát ở cửa gọi, sẽ có người ra ký nhận ngay, nhưng mà hôm nay không thấy ai trả lời, có lẽ người ở trên lầu không nghe thấy.

Nhược Tổ đang dọn dẹp thì thấy bác gái chuyển phát gọi ra ký nhận.

Nhược Tổ có khi hoài nghi, nếu cô đứng lúc có việc đi ra ngoài, mọi người trên lầu thì họp, trộm mà vào cửa thì chắc cả toàn soạn bị dọn sạch không còn gì họ cũng chẳng biết.

Sau đó Nhược Tổ lại cười chính mình buồn lo vô cớ.

Giữa trưa Nhược Tổ mô phỏng theo cách làm ở nông trang, làm hai bát lớn mì trộn trứng cua. Chỉ là trứng cua không phải là đồ tươi, mà là trứng cua muối do nông trang tự làm, ướp thêm chút gia vị, cực kì ngon miệng. Mì sợi Nhược Tổ mua ở quán cơm Phúc Kiến Triều Châu trên phố, mỗi ngày cung ứng số lượng có hạn, so với mì sợi bình thường thì mềm và dai hơn, nước vừa sôi thì cho mì vào trần qua rồi vớt ra để ráo.

Nguyên liệu phối hợp ở nông trang rất phong phú, nhưng mà Nhược Tổ nhớ rõ từng đọc trên một trang mạng nói về các thực phẩm tương khắc nhau không nên phối hợp, có nói, tôm cua không được ăn với dưa chuột, đậu xanh.

Nhược Tổ thà tin, cho nên đổi dưa chuột đậu xanh thành bắp cải và cà rốt, cắt nhỏ cà rốt, chân giò hun khói, cải bẹ, xào nóng, nhất trời khiến cả căn nhà lớn tràn ngập hương thơm.

Một cái đầu từ lầu hai thò xuống.

“Tiểu Tổ ~” Đúng là giọng Tiểu Thủy, “Cái gì mà thơm thế?”

Thất Thất kéo đầu Tiểu Thủy về, “Giữa trưa phải làm xong!”

Vội chui vào trong, Nhược Tổ còn nghe thấy tiếng cái gì đó bị ném qua, cùng với tiếng kêu “A a” của Thất Thất, sau đó là hoàn toàn im lặng.

Sau một lúc, giọng Đế Cửu chậm rì rì truyền xuống, “Ép quá hóa dở, Tiểu Tổ, cứ nấu như bình thường là được.”

Nhược Tổ mỉm cười, đem mì đã ráo nước đổ vào chảo, xào đến lúc thấy vừa miệng, đổ vào bát tô lớn, rắc thêm hành thái xanh biếc lên trên trứng cua, hoàn thành.

“Có thể ăn com”. Nhược Tổ ở dưới lầu cao giọng nói.

Cầu thang rầm rầm vang, bình thường phải một lát mới đông đủ người, hôm nay hết thấy đều ngồi vào sô pha, cảm thấy chuẩn bị.

“Còn chưa ăn được”. Nhược Tổ nói khẽ.

“Mỹ thực trước mặt, mà không thể ăn, giống như mỹ nữ trong ngực, mà không thể chạm...” Hư Không than thở, “Đó là một trong những việc thống khổ của đời người”.

Tiểu Thủy và Thất Thất nghe xong cùng lấy thìa đánh vào tay hắn.

Cũng may Hư Không nhanh nhẹn, nếu không bàn tay xinh đẹp sẽ thành móng heo mất.

Nhược Tổ kéo tủ lạnh lấy tiêu và ớt, đặt bên: “Ai thích ăn cay thì tự thêm vào”.

Quả nhiên mọi người hoan hô một tiếng: “Nhược Tổ vạn tuế”.

Nhược Tổ khẽ cười.

“Nhược Tổ ngồi xuống cùng ăn đi.” Đế Cửu mời.

Nhược Tổ đưa tay chỉ vào nồi hấp, “Còn món tráng miệng nữa, nước đang sôi, mọi người cứ ăn trước đi.”

Lúc này nồi hấp “tùng” một tiếng, báo hiệu đến giờ.

Nhược Tổ bước qua, mở nắp, hương thơm xộc thẳng vào mũi.

Nhược Tổ đeo bao tay gờ tăng thứ nhất xuống.

“Đề anh giúp.” Hư Không nhảy dựng lên.

“Đúng, đề Hư Không giúp, anh ý da dày.” Tiểu Thủy bên cạnh Thất Thất vừa cướp vừa nói.

“Coi chừng bỏng.” Nhược Tổ nhắc nhở.

“Đây là gì? Bánh mật, bánh nếp à...” Hư Không bưng cái bát điểm tâm nóng hổi trở lại chỗ mình ngồi, mặt mày thản nhiên đặt xuống trước mặt.

“Hư Không thật gian xảo.” Tiểu Thủy cười lớn.

Nhược Tổ bưng bát khác tới, đặt lên giữa bàn, “Là bánh trôi, có hai loại nhân thịt và nhân rau, bởi vì dễ lẫn với nhau nên tôi không chia ra được. Đây là đặc sản Cố trấn”.

Bát khác đặt ở giữa, “Đây là canh gà mái hầm, bao kín trong túi hút hết chân không mang về, không có vi khuẩn chất độc gì, còn tươi mới, cũng không thêm mì chính, uống rất thơm và ngọt.”

“A hạnh phúc quá...” Tiểu Thủy vừa ăn mì trộn vừa uống canh, trên mặt đầy vẻ hạnh phúc.

“Sau này ai lấy được Tiểu Tổ thật là có phúc.” Hư Không đưa ngón cái lên, cầm chiếc thìa “bốp” một phát gõ vào đĩa của Đế Cửu, cướp một cái bánh trôi.

Đế Cửu liếc anh một cái, gọi Nhược Tổ, “Mau tới ăn com đi.”

“Tôi dọn bếp xong đã rồi ăn.” Nhược Tổ cũng không đói lắm, lúc cô làm com trưa đã ăn một ít. Tục ngữ nói, ba năm hạn hán, đầu bếp cũng không chết đói, đại khái chính là thế này.

Khi Nhược Tổ dọn bếp xong, bốn người đã như gió bão, quét qua toàn bộ bàn thức ăn, sau đó chạy đến sô pha ngoài phòng khách người ngã trái người ngã phải, nghi ngại. Chính là, trong một góc bàn, lẳng lặng âm đặt một bát mì trộn, hai cái bánh trôi, và một chén canh gà.

Nhược Tổ lau tay đi tới, thấy vậy, trái tim ấm áp. Cô chưng mười hai cái bánh trôi, vốn tính toán bọn họ mỗi người ba cái, không biết là ai đề là cho cô hai cái.

Nhược Tổ ngồi xuống, yên lặng ăn phần com trưa của mình.

Có buồn cười, có cảm động, từ từ chậm rãi chảy qua tim.

Chương 31: Từng Câu Từng Chữ Anh Nói, Đều Là Thật Lòng

Trước khi tan tầm, Tiểu Thủy và Thất Thất chạy lại quầy vai bá cổ Nhượng Tổ, hỏi, “Tiểu Tổ, lần trước nói cùng nhau đi dạo phố, chưa kịp đi đã bị Đê Cửu gọi đi họp, thứ sáu này chị có rảnh không? Nếu rảnh, chúng ta cùng đi nhé.”

Trong lòng Nhượng Tổ thầm cảm ơn hai cô bé này, cô nhảm chán như thế, hai đứa cũng không hề để bụng.

“Ngày nghỉ nhà chị còn có việc.” Nhượng Tổ không muốn để hai đứa biết mình phải ở nhà chăm sóc mẹ bị tê liệt. Không phải vì xấu hổ mà không dám mở miệng, mà là không muốn đồng nghiệp biết chuyện sẽ đối xử đặc biệt với mình.

“Vây a.....” Hai cô bé vô cùng thất vọng.

“Tiểu Tổ –” Hư Không lại một lần nữa lặng yên không một tiếng động tiến đến sau lưng Nhượng Tổ, “Lãnh tụ vĩ đại của chúng ta có dạy: Sức khỏe là vốn quý nhất của con người, đi dạo phố với Tiểu Thủy và Thất Thất, hoàn toàn là một loại rèn luyện cả thân thể và ý chí, rất có lợi cho cả thể xác và tinh thần.”

“Cút ngay!” Tiểu Thủy đập Hư Không không thương tiếc.

Hư Không nhanh nhẹn tránh đi, “A a ~ thẹn quá hóa giận.”

Vì quá hưng phấn, nên không chú ý tới Thất Thất đang ra sức nháy mắt với mình.

Nhượng Tổ đứng đối diện Thất Thất, nhìn thấy rõ mồn một, không biết nói thế nào, chỉ đành ho một tiếng, coi như nhắc nhở.

Hư Không liếc mắt nhìn Nhượng Tổ, giật mình ý thức được cái gì, Đê Cửu đã đi tới sau lưng anh, thản nhiên nói, “Còn chưa về?”

Hư Không hắc hắc cười, “Chờ cậu cùng đi ăn cơm”

Đê Cửu làm như không có nghe thấy, lướt qua anh, nói với Nhượng Tổ, “Sức khỏe là quan trọng nhất, Tiểu Tổ anh thấy em quá gầy..... Có thời gian thì cùng với hai con bé đến phòng tập thể thao mà rèn luyện. Tòa soạn có phát thẻ thành viên phòng tập thể thao dài hạn, ngày mai bảo Hư Không đưa cho em một tấm, lúc nào em thích cứ trực tiếp qua đó.”

Nhượng Tổ học Hư Không, cười hắc hắc.

“Vây cũng được, Tiểu Tổ, chúng ta không đi dạo phố, thì cùng nhau đi tập thể thao đi.” Tiểu Thủy, Thất Thất nói tạm biệt với Nhượng Tổ.

Đê Cửu lại dặn dò Nhượng Tổ, không cần quá vất vả, tòa soạn không bóc lột sức lao động của nhân viên.

Nhượng Tổ cười cười.

Lãnh đạo nói: Đồng chí đừng quá vất vả, chẳng qua chỉ là một câu nói suông. Cô làm thật, vậy chẳng phải là uống công vài năm lẫn lộn ngoài xã hội, đã nếm đủ tình người ấm lạnh sao.

Chậm rãi hoàn thành nốt việc dọn dẹp, Nhượng Tổ nhìn quanh, kiểm tra lại lần cuối xem còn bỏ sót gì không, sau đó đeo ba lô, rời khỏi căn nhà lớn cũ, đóng cửa lại, không khóa.

Nhượng Tổ về đến nhà, An Diệt Triết cũng đã đến, đang cùng mẹ Nhượng Tổ nói chuyện phiếm.

Thấy Nhượng Tổ đi vào, hai người cùng dừng lại, quay đầu nhìn Nhượng Tổ.

Nhượng Tổ cảm thấy kỳ quái, cúi đầu nhìn lại mình một cái, vẫn như mọi ngày, không có gì khác biệt.

“Có một không?” An Diệt Triết đứng dậy, nhường lại vị trí bên giường cho Nhượng Tổ, còn mình ngồi xuống cái ghế bên cạnh.

Nhượng Tổ lắc đầu, phần công việc này đãi ngộ tốt đến khó tin, nếu như vậy mà cô còn kêu khổ kêu mệt, vậy thì công việc đầy mồ hôi và máu của công nhân nhà xưởng, thật sự chỉ có nước đi nhảy lầu.

Nhượng Tổ ôm mẹ một cái.

Chiều trở về, ôm mẹ, chìm trong mùi hương chỉ có trên người mẹ, Nhượng Tổ mới có thể an tâm.

Lại chuyển qua An Diệc Triết, “Hôm nay muốn ăn cái gì?”

“Phải có thịt.” Người họ An nào đó cười tủm tỉm.

“Được.”

“Còn muốn có cá.” Người họ An nào đó lại nói.

“Không thành vấn đề.”

“Chỉ cần là Tiểu Tô nấu, cái gì cũng ngon.” Người họ An nào đó bắt đầu nịnh đầm.

Nhược Tô lườm anh một cái, xoay người cởi áo khoác, vắt lên lưng ghé xô pha phòng khách, vào bếp chuẩn bị nấu cơm.

Người họ An nào đó chậm rãi theo sau cô, “Có cần anh giúp gì không?”

Nhược Tô mở tủ lạnh đưa mắt nhìn một lượt, lấy ra một gói đậu phụ khô nông trang tự làm, đặt trên thớt, dùng dao cắt thành từng miếng, cầm một miếng lên, xoắn lại rồi thắt hai đầu với nhau. Sau đó đặt miếng đậu phụ cô đã làm mẫu vào giỏ cùng với chỗ đậu phụ khô còn lại, giao cho An Diệc Triết, “Đây này, cứ như này mà làm, kết tất cả chỗ đậu phụ khô này lại.”

An Diệc Triết “à” một tiếng, “Yêu cầu cao như vậy?”

Nhược Tô giễu cợt, “Không làm được? Vậy anh tránh sang một bên đi, tôi tự làm.”

“Làm được làm được!” phó thị trưởng An vừa nghe, nhanh chóng ôm giỏ, xoay người chạy ra khỏi phòng bếp, đến phòng khách hăng hái chiến đấu với đậu phụ khô.

Nhược Tô đưa mắt nhìn theo bóng dáng anh, khoe miệng mỉm cười.

Đuổi anh ta ra xa một chút, miễn cho anh ta cứ quanh quẩn bên người cô, cô cứ thấy là tâm phiền ý loạn, thật muốn học bộ dáng Tiểu Thủy đối với Hư Không, đập cho anh ta một cước.

Trong phòng khách An Diệc Triết ngồi trên xô pha, đặt giỏ đậu phụ trên bàn, nhặt cái đậu phụ khô Nhược Tô kết lên, chăm chú quan sát, sau đó mới cầm một miếng đậu phụ khô lên, bắt chước Nhược Tô, xoắn lại, rồi thắt hai đầu với nhau, sau đó hai hàng lông mày nhăn tít lại.

Liếc mắt nhìn bóng dáng Nhược Tô bận rộn trong bếp, anh không tin mình làm không được, lại lấy một miếng đậu phụ khô, lại xoắn lại thắt. . . . . Dần dần tìm ra cách thức, càng làm càng thuần tay.

Nhược Tô ở trong phòng bếp đem non nửa bát thịt kho tàu còn thừa đổ vào trong nồi, mở lửa nhỏ, thịt kho tàu dần dần tan đông rồi bắt đầu sôi liu diu. Sau đó lấy rau cải măng từ nông trang về ra, rửa sạch, để ráo nước.

“Nè, đậu phụ khô kết xong chưa?” Nhược Tô vừa chuẩn bị mọi thứ xong, liền ló đầu ra phòng khách gọi An Diệc Triết.

“Xong rồi xong rồi.” An Diệc Triết đứng lên, mang giỏ trở lại phòng bếp, khoe thành quả với Nhược Tô.

Nhược Tô nhặt một nắm đậu phụ khô đã kết lên, hết sức ngoài ý muốn, thế nhưng cái nào cái nấy ra hình ra dạng, thậm chí đối với việc làm bếp, An Tiểu Nhị quả thực có vài phần năng khiếu trời cho.

Xuống vài cái phía dưới, hà hà, hóa ra cũng không phải ngay từ đầu đã làm được ra đầu ra đuôi.

Tâm lý Nhược Tô được cân bằng, phát tay, “Tôi muốn bắt đầu nấu nướng, nhanh tránh sang một bên.”

“Thưa vâng—” Tiểu An Từ cáo lui.

Nhược Tô nhếch miệng cười, đem rau cải đã rửa sạch và đậu phụ khô đổ vào nồi thịt kho tàu, nêm nếm thêm chút gia vị, đẩy vung tiếp tục đun.

Đồng thời bật bếp bên cạnh xào đậu miêu. [12]

Làm xong mọi thứ, Nhược Tô một tay bung đậu miêu xào, một tay bung thịt kho tàu nấu rau cải và đậu phụ khô, đi vào phòng khách.

An Diệc Triết thấy thế, đứng dậy, tiếp nhận bát thịt kho tàu nóng hổi trên tay Nhược Tô, đặt xuống bàn ăn.

Hai người đã có sự ăn ý, Nhược Tô quay lại phòng bếp, tiếp tục bung bát dưa ra, An Diệc Triết vào phòng, đỡ mẹ Nhược Tô vào xe lăn, đi ra phòng khách, ba người cùng ăn cơm chiều.

Đậu phụ khô và rau xanh nông trang tự sản xuất, có hương vị ngọt lành tươi mới, hương vị của nông trang mà những dây chuyền máy móc hiện đại không làm ra được. Một bát canh lớn, gần như không còn một giọt. Đậu phụ khô nấu chung với rau cải và thịt kho tàu, có trọn vẹn hương vị của nước thịt kho

tàu, lại bớt đi sự béo ngậy, thịt mỡ được ninh như mềm như đậu phụ, chạm nhẹ đĩa vào đã bung ra thành từng thớ từng thớ, giống như ruốc thịt.

Dùng nước canh chan com, có vị ngậy của đậu phụ khô, có vị ngọt mát của rau cải, ăn ngon đến muốn nuốt lưỡi.

An Diệc Triết ăn nhiều hơn bình thường một bát com, sau đó vỗ vỗ cái bụng no căng, “Nhược Tổ, tối nay về, anh có khi phải vận động hai giờ, mới có thể tiêu hóa hết chỗ thức ăn hôm nay mất.”

Nhược Tổ liếc mắt nhìn thân hình cao to không một chút mỡ thừa của anh, mỉm cười, “Vậy bắt đầu từ ngày mai, cho anh ăn chay.”

An Diệc Triết hấp tấp xin tha, “Không cần a.....”

Anh tuy rằng không tới mức không thịt không vui, nhưng mà với chiều cao 1m86, thể trọng 80kg của anh mà chỉ cho nó ăn chay? Quả thực đòi mạng!

Sau khi ăn xong ba người đi chuyển địa bàn đến sô pha, vừa ăn hoa quả, vừa xem tin tức.

Trên một góc màn hình ti vi, có một cái đồng hồ đếm ngược thời gian khai mạc Hội chợ Thế giới, chỉ còn lại năm ngày.

“..... Tiểu An..... bây giờ..... không phải lúc... bận rộn nhất sao?” Mẹ Nhược Tổ vất và biểu đạt nghi vấn của mình.

An Diệc Triết mỉm cười, “Từ lâu thành phố đã luôn trong trạng thái chuẩn bị căng thẳng, gần như đã trở thành phản xạ có điều kiện rồi, cho dù thiếu chút trong khoảng thời gian ngắn, cũng sẽ không ảnh hưởng đến toàn cục. Bác gái, bác yên tâm.”

“..... Vậy là tốt rồi.....” Mẹ Nhược Tổ gật gật đầu.

Nói chuyện phiếm một lát, mẹ Nhược Tổ nói thấy hơi mệt, muốn đi nghỉ.

Đổi lại là ngày xưa, mẹ Nhược Tổ tỏ vẻ muốn nghỉ ngơi, An Diệc Triết sẽ thức thoi cáo từ, nhưng mà hôm nay anh chỉ nhàn nhã cầm báo lên, dáng vẻ cứ như muốn nghiên cứu hết cả mấy cái quảng cáo trên báo.

Nhược Tổ trừng mắt nhìn anh, thấy chẳng khác gì nước đổ lá khoai, đành thôi, đẩy mẹ vào phòng tắm đánh răng rửa mặt trước, sau đó đẩy mẹ trở lại phòng ngủ, đỡ mẹ lên giường.

Khi Nhược Tổ đang định tắt đèn ra khỏi phòng, mẹ Nhược Tổ nhẹ nhàng gọi con gái lại, “..... Tiểu Tổ.....”

“Có chuyện gì vậy, mẹ?” Nhược Tổ dừng chân lại.

“..... Tiểu An muốn ở lại..... Con đừng đuổi nó đi.....” Bà nhìn ra, An Diệc Triết muốn ở bên con gái nhiều hơn.

Nhược Tổ gật gật đầu, sau đó tắt đèn, nhẹ nhàng đóng cửa lại, đi ra phòng khách.

Trong phòng khách, An Diệc Triết đang mở đến mục thông báo, Nhược Tổ thấy thông báo kết hôn: Tối thứ sáu ngày mừng 1 tháng 5 năm 2010, tại nhà hàng xoay tròn Minh Châu, con trai Âu Diệu Tổ cùng tiểu thư Đàm Xu Lệ cử hành hôn lễ, trân trọng kính mời thân bằng cố hữu... .

Chữ lớn như vậy, nhìn qua, đập ngay vào mắt, đúng là khó mà bỏ qua được.

Mùng 1 tháng 5, chẳng phải là ngày khai mạc Hội chợ Thế giới sao?

Nhược Tổ khẽ cười.

Có thể vào ngày mừng 1 tháng 5, tổ chức hôn lễ ở tháp truyền hình Minh Châu cao nhất thành phố, Âu gia quả là có tiền có thế.

Vừa tham gia hôn lễ của cô dâu chú rể, thưởng thức rượu ngon mỹ thực, vừa qua cửa sổ thủy tinh của nhà hàng xoay tròn 360 độ, ngắm cảnh đêm rực ánh đèn, thưởng thức pháo hoa khai mạc Hội chợ Thế giới rực sáng bầu trời, không thể nói không xa xỉ, thật tốt!

Chuyện cũ hết thảy đều theo gió bay.

Nhược Tổ rũ rứt, nếu bốn năm trước không có xảy ra những chuyện đó, giờ này ngày này, cô dâu đứng bên cạnh Âu Diệu Tổ, có thể là cô hay không?

Nhược Tổ không biết được.

Nhược Tổ cũng chẳng phải là hâm mộ gì tiểu thư Đàm Xu Lệ kia, cô chỉ là có chút buồn bã.

Đời người như vở kịch, thời gian như nước chảy, những hạnh phúc ngọt ngào kia, vốn không chịu nổi một chút thử thách.

Lúc này An Diệc Triết “Xoạch” một cái, khép báo lại, đặt lên tay vịn ghế sô pha, sau đó vỗ vỗ chỗ bên cạnh, ý bảo Nhược Tổ qua ngồi.

Nhược Tổ từ từ đi qua, ngồi xuống sô pha, cách một khoảng.

Anh mỉm cười, “Nhược Tổ, chuyện chị dâu nói với em, em đã nghĩ qua chưa?”

Chị dâu anh? Nhược Tổ nhũn mày, a, phải rồi!

Nhược Tổ lắc đầu, cô còn chưa có lúc nào thực sự yên tĩnh để nghĩ tới chuyện đó.

“Nhược Tổ, chuyện này, anh không muốn vòng vo với em.” An Diệc Triết thôi cười, “Trị liệu tê liệt do trúng gió, càng sớm càng tốt, anh đã hỏi qua chuyên gia, tình huống của bác gái, sau khi phát bệnh mười hai ngày đã có thể tiến hành trị liệu, chúng ta đã để lỡ thời gian trị liệu tốt nhất rồi.”

Nhược Tổ không nói gì.

“Bây giờ các phương pháp trị liệu ngày càng tiên tiến, hiệu quả ngày càng rõ rệt. Anh để ý thấy nửa người dưới của bác gái vẫn có cảm giác, chính là tay chân không có sức lực. Nếu được trị liệu đúng phương pháp, bác gái hẳn có thể khôi phục một số chức năng nhất định của tay chân, cải thiện chất lượng sinh hoạt.” An Diệc Triết không tính để Nhược Tổ lảng tránh vấn đề.

Nhược Tổ cười khổ, “Tôi biết những gì anh nói đều có lý, nhưng là, trị liệu như vậy, thu phí vô số kể, tôi không đủ sức.”

An Diệc Triết trong lòng âm thầm

Cô đáng lẽ phải là một cô gái không cần phải sống bôn ba, chỉ cần làm chuyện mà mình thích.

“Trước có nói mỗi lần hẹn hò, anh phải trả em một nghìn tệ phí hẹn hò.” Anh thần nhiên nói, “Em tuy rằng cũng không phải thực sự muốn số tiền đó, nhưng anh vẫn thay anh giữ, cho tới hôm nay, cũng phải được hơn bốn vạn tệ.”

Nhược Tổ liếc nhìn anh một cái, cũng thần nhiên nói, “Lúc ấy chẳng qua chỉ nói vậy thôi, anh muốn làm thật sao?”

“Từ lúc anh xin phép bác gái, cho phép anh lấy kết hôn làm tiền đề, cùng em qua lại, mỗi một câu một chữ của anh, đều là thật lòng.” An Diệc Triết nói xong, lẳng lặng ngó nhìn Nhược Tổ.

Nhược Tổ im lặng thật lâu, rồi đột nhiên thỏa hiệp, “Được, tôi đưa mẹ đi trị liệu.”

Không biết sẽ ra sao, nhưng Nhược bằng lòng tin anh một lần.

=====

[12] Đậu miêu : Đây là hình ảnh đậu miêu, mình cũng chẳng biết nó là rau gì ở Việt Nam mình

Bạn đang đọc truyện *Bình Thản Chịu Đựng Gian Khổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Cuộc Đời Như Thang Máy

EDIT : Lisa

Beta : Ami

Đào mắt đã đến tháng năm, toàn thành phố nghỉ năm ngày, chào mừng khai mạc Hội chợ Thế giới chuẩn bị suốt bấy lâu.

An Diệc Triết tuy ngoài miệng nói thiếu anh trong thời gian ngắn cũng không ảnh hưởng đến toàn cục, nhưng thực chất là khi giờ khai mạc hội chợ càng ngày càng gần, vẫn bận rộn tới không thấy bóng dáng.

Nhược Tổ chỉ khi xem bản tin, thỉnh thoảng nhìn thấy bóng dáng anh ta, đứng trong trung tâm hàng ngũ các lãnh đạo của thành phố, cao lớn anh tuấn. Có phóng viên hỏi: Thành phố đã đưa ra những biện pháp gì để đảm bảo an toàn cho Hội chợ?

Anh tiếp nhận micro, thanh âm trong trẻo, không nhanh không chậm, lời nói ngắn gọn đanh thép, tư duy tỉ mỉ linh hoạt.

Nhược Tổ xem xong, chuyển kênh, vẫn là phim phóng sự giới thiệu Hội chợ.

Dường như trong thời gian này, tất cả các chương trình truyền hình, đều có liên quan tới Hội chợ.

Tòa soạn cũng bận rộn khác thường, dự định xuất bản một số đặc biệt, giới thiệu về các kỳ Hội chợ Thế giới đã được tổ chức ở các quốc gia khác, yêu cầu đặc sắc về cả nội dung lẫn hình ảnh, khiến cho mọi người trong tòa soạn bận đến sứt đầu mẻ trán.

Ngay cả Tiểu Thủy và Thất Thất cũng ngày nào cũng ở lại tòa soạn tăng ca đến khuya.

Nhược Tổ nghe thấy Thất Thất ở trên lầu gào thét: “Còn sinh mệnh, là còn tăng ca!”

Sau đó là tiếng bút xé gió mà bay phi ra từ tay Đế Cửu.

Đến Hư Không thường xuyên ở lại tòa soạn tăng ca qua đêm cũng phải lên tiếng oán thán, “Thần linh a, xin cho con tám cái tay đi.”

Tiểu Thủy ở bên cạnh cười run người, “Đây không phải là bạch tuộc sao?”

Đế Cửu đi tới hỏi Nhược Tổ: “Tiểu Tổ em đã suy nghĩ kỹ chưa? Em cũng thấy đấy, bọn anh bận đến vắt chân lên cổ rồi.”

Nhược Tổ đã thương lượng với mẹ việc kiêm chức ở tòa soạn, nhận bài viết về phiên dịch.

Hai mẹ con thương lượng một lúc lâu, cuối cùng là mẹ Nhược Tổ quyết định.

Năng lực của con gái, bà biết rất rõ, cũng luôn lấy làm tự hào. Nếu năm đó không xảy ra chuyện, Nhược Tổ đã có thể tốt nghiệp suôn sẻ, bất kể là lựa chọn đi làm, hay là xuất ngoại đào tạo chuyên sâu, cũng không phải việc khó.

Nhưng là họa trời giáng, gia đình rơi vào cảnh cùng quẫn, phải vật lộn từng miếng cơm manh áo, Nhược Tổ phải từ bỏ việc học, để chăm sóc một phế nhân như bà.

giờ cuối cùng cũng khổ tận cam lai, mẹ Nhược Tổ muốn nhìn thấy con gái lấy lại sự tự tin xưa kia, được làm việc mà bản thân nó yêu thích, không còn phải bó buộc mình trong một khoảng trời, không thể hiện được tài năng.

“..... Thử một lần..... Cũng tốt.” Mẹ Nhược Tổ xoa xoa đầu con gái, “Nếu làm tốt..... coi như giúp bản thân..... kiếm chút hồi môn.....”

“Mẹ.....” Nhược Tổ nhào vào lòng mẹ, trong lòng trăm chuyển ngàn hồi, thật muốn chạy đi, ai sẽ muốn cô? Không có việc làm chính thức, không có nhà riêng, mang theo mẹ bị tê liệt, cha hàng năm đều bỏ ba bên ngoài, rất lâu mới về nhà một lần, đưa hai mẹ con một xấp tiền thật dày để sinh hoạt, không bao lâu sau, liền lái xe bỏ ba.

Một khi kết hôn, toàn bộ Thẩm gia, đều sẽ trở thành gánh nặng của nhà trai, không có điểm dừng.

Nhược Tổ nghĩ, đôi lại là cô, cũng không muốn gánh trên vai một gánh nặng như thế, nói gì đến những người đàn ông đầy tham vọng tranh đấu với đời ngoài kia?!

Hồi môn? Không biết An Diệc Triết có cần không a. Nhược Tổ rúc vào bên người mẹ, cười khẽ, “Không có hồi môn cũng bằng lòng cưới con, cùng con chăm sóc mẹ, con đây mới bằng lòng gả.”

Mẹ Nhược Tổ trêu mếu đi đầu con gái, “..... Tiểu An tốt lắm.....”

Nhược Tổ cười hi hi, “Con biết.”

Biết anh đối cô rất tốt, nhưng mà không biết, đó đến tận cùng là xuất phát từ tình yêu, hay là từ những thứ khác.

Buổi tối, đúng giờ diễn ra lễ khai mạc Hội chợ Thế giới.

Hai mẹ con Nhược Tổ cùng ngồi trước ti vi xem lễ khai mạc, dù sao cũng chẳng có cái gì khác để xem.

Nhân viên tòa soạn mỗi người được phát hai tấm vé vào cửa, khi Đế Cửu phát vé, còn trêu ngoe “Có bạn trai mang bạn trai cùng đi xem, không có bạn trai, mang bạn gái cùng đi a.”

Tiểu Thủy, Thất Thất nghe xong đồng loạt bi thương gào lên, “Tuổi xuân của bọn em đều đã cống hiến hết cho công việc, đi đâu mà tìm bạn trai?!”

Nhược Tổ mỗi khi nghe hai đứa kêu thét không có bạn trai, đều không nhịn được phì cười.

Như hai đứa năm nay hai mươi ba, hai mươi bốn tuổi, tốt nghiệp đại học hai ba năm, công ăn việc làm ổn định, vậy mà vẫn chưa có bạn trai, khó trách nhiều người lao đầu vào tiết mục đi xem mắt như vậy.

Đế Cửu lấy phong bì đựng vé lần lượt gõ đầu Tiểu Thủy và Thất Thất, “Tại các em yêu cầu quá cao thôi.”

“Đâu có cao! Cao chỗ nào chứ?!” Tiểu Thủy trừng mắt nhìn Đế Cửu, chạy qua bám lấy Nhược Tổ, “Tiểu Tổ chị phân xử đi, em muốn đối phương có xe có nhà, tướng mạo anh tuấn, biết yêu biết chiều, thích thể thao, lòng dạ rộng lượng, có chung chí hướng với em, yêu cầu như vậy, có tính là cao không?”

Nhất thời, cả tòa soạn im lặng như tờ, Đế Cửu, Hư Không bị khí thế mạnh mẽ của Tiểu Thủy làm cho phải biến sắc lùi về sau mấy bước.

Tiểu Thủy chưa phát giác mình vừa tạo ra đả kích cực lớn, tiếp tục tranh thủ sự ủng hộ của Thất Thất, “Thất Thất, cậu nói vậy có đúng không?”

Thất Thất mạnh mẽ gạt đầu, vô cùng đồng ý với quan điểm của Tiểu Thủy, “Những yêu cầu trên, một thứ cũng không thể thiếu.”

Gương mặt anh tuấn của Hư Không hiện lên thần sắc giật mình bưng bình, “Khó trách có nhiều đàn ông chạy đi xuất gia như vậy, bởi vì thật sự không có cách nào sống yên với phụ nữ.”

Nhược Tổ nghe xong, rốt cục nhin không nổi bật cười thành tiếng.

Về nhà, khi tâm tư yên tĩnh đột nhiên nhớ tới cuộc đối thoại trên, Nhược Tổ cũng không khỏi thở dài, những yêu cầu đó, có cô gái nào mà không mơ ước.

Đột nhiên chuông điện thoại vang lên.

Nhược Tổ chạy tới xô pha, đưa mắt nhìn màn hình, là một dãy số lạ, đôi mày liền cau lại.

Cô ở nhà An Diệc Triết, mặc dù cũng không phải bí mật gì, nhưng là cũng không chủ động nhắc đến trước mặt người khác, bình thường có điện thoại, nếu An Diệc Triết ở đây, đều là anh ta nghe. Anh ta không ở đây, điện thoại riêng của An Diệc Triết, Nhược Tổ rất ít khi nghe, trừ phi dãy số hiển thị là số di động của An Diệc Triết.

Điện thoại reo một lát, rồi ngừng, tiếng chuông di động của Nhược Tổ vang lên.

Nhược Tổ cầm lên, là dãy số xa lạ vừa mới gọi, định ngắt máy, chần chờ một chút, vẫn quyết định nghe.

Đầu dây bên kia nhanh chóng truyền tới tiếng nói, “Nhược Tổ vừa rồi sao không nghe điện thoại?”

“Quản lý?” Nhược Tổ cảm thấy ngoài ý muốn.

Anh Kiệt cười khê, “An tiểu nhị không nói với em chị sẽ gọi điện thoại qua sao?”

Nhược Tổ nhếch miệng cười, hóa ra người Anh gia đều thích gọi An Diệc Triết là An tiểu nhị a.

“Anh ta mấy ngày nay bận đến chân không chạm đất, chắc là quên mất.”

Đầu kia Anh Kiệt “Uhm” Một tiếng, “Đúng là bận muốn chết. Tiếp đón rất nhiều nguyên thủ các quốc gia, công tác an toàn là trọng yếu nhất, không thể có sai lầm.”

Sau đó cô cười, “Nhược Tổ may mắn em đã rời khỏi khách sạn, nếu không cũng phải bận đến sứt đầu mẻ trán.”

Nhược Tổ thử tưởng tượng, mới hiểu được lời nói của Anh Kiệt “Chị dâu đạo này cũng rất vất vả đi?”

Anh Kiệt dường như không hề chú ý đến việc Nhược Tổ thay đổi cách xưng hô, “Chị bên này không tòi, bên hành chính tổng hợp mới gọi là chân không chạm đất. Ra vào phòng tổng thống lầu hành chính đều phải trải qua xét duyệt lục soát, vô cùng tra tấn.”

Nhược Tổ bật cười, giờ mới thấy mình thật may mắn, đã rời khỏi khách sạn, nếu không với quá khứ của cô, nếu xảy ra chuyện gì, thật sự là hết đường chối cãi, có nhảy sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch được.

“Chị dâu có chuyện gì?”

“A, nói chính sự.” Anh Kiệt hấp tấp, “A Nhị nói em tính đưa đi đi tiến hành trị liệu?”

“Vâng.” Nhược Tổ không phủ nhận.

“Chị có quen một bác sĩ, đã đánh tiếng với ông ấy rồi, ngày mai em đưa đi qua, trực tiếp tìm chủ nhiệm Lâm Thiên Dự, tùy ông ấy phụ trách toàn bộ quá trình trị liệu cho đi.” Anh Kiệt nói nhanh, “Xe A Nhị đã muốn sắp xếp rồi, tám giờ ba mươi sáng sẽ chờ ở dưới lầu. Em giúp đi chuẩn bị đồ dùng cá nhân, quần áo để thay đổi, chuẩn bị tốt mọi việc để trường kỳ kháng chiến, phải có mười hai phần kiên nhẫn mới được.”

“Cám ơn chị, chị dâu.” Nhược Tổ thành tâm nói lời cảm tạ. Bất luận Anh Kiệt là vì nể mặt mũi An Diệc Triết, hay là do từng là đồng nghiệp, hoặc là vì bất kỳ nguyên nhân gì khác, sự tận tình của chị, đều khiến Nhược Tổ cảm kích.

“Đưa ngọc, đều là người một nhà, cám ơn chị làm cái gì?” Anh Kiệt ở đầu dây bên kia nhẹ nhàng nói, “Em cố gắng chăm sóc đi cho tốt, khi nào có thời gian chúng ta lại nói chuyện.”

“Vâng.”

Nhược Tổ nói tạm biệt với Anh Kiệt, gác điện thoại, sau đó cầm tay mẹ.

“Mẹ, hai mẹ con mình cùng nhau cố gắng, được không?”

Mẹ Nhực Tổ gật gật đầu. Con người cuối cùng cũng khó tránh khỏi tham lam, thấy con gái có công việc tốt, tìm được một bạn trai đối tốt với nó, liền nhin không được hy vọng, chính mình có thể nắm tay con gái, đưa con gái đi vào lễ đường kết hôn.

Chỉ là một mong ước nhỏ nhoi như vậy, đã khiến bà khao khát không thôi.

Nay có cơ hội như vậy, cho dù chỉ có một phần vạn hy vọng, bà cũng muốn thử.

Sáng sớm hôm sau, đúng tám giờ ba mươi, hai mẹ con Nhực Tổ xuống dưới lầu, quả nhiên thấy xe đã chờ ở cửa ra cho người tàn tật.

Lái xe vẫn là bác tài xế Khang lần trước, vẫn như trước xuống xe, giúp Nhực Tổ đỡ xe lăn cùng mẹ Nhực Tổ vào trong xe.

Dọc đường đi lái xe cũng không nói nhiều, mở nhạc, tiếng ca êm ả tràn ngập trong xe.

Tiếng ca kia êm ái mà bình thản, khiến tâm tình người nghe trở nên thư thái, yên ả.

Nhực Tổ nghe qua hai đoạn, nhẹ giọng hỏi lái xe, “Bác tài, đây là âm nhạc gì vậy?”

“Đại bi chú, còn có Bàn Nhực Ba La mật đa tâm kinh.” Bác tài nói với Nhực Tổ, “Thảm tiểu thư không thích nghe? Vậy để tôi tắt đi.”

“Không phải, không phải.” Nhực Tổ trước kia đã làm hướng dẫn du lịch, biết nếu khách không thích, lái xe không thể phát nhạc mà mình thích, nếu không rất dễ bị khách trách cứ. “Cháu rất thích, cho nên mới muốn hỏi đây là nhạc gì, trở về cháu lên mạng tìm thử xem.”

Bác tài gật gật đầu, “Những ngày giống như hôm nay, giao thông quản chế, phải chạy đường vòng, hoặc gặp những lúc giờ cao điểm, đường xá tắc nghẽn, nghe một chút, tâm tình sẽ thư thái hơn rất nhiều.”

Nhực Tổ đồng ý. Khi cô mới lên xe, nghĩ đến nơi sắp tới, nghĩ tới quá trình trị liệu gian khổ sắp phải đối mặt, không phải không thấp thỏm. Nhưng mà sau khi tiếng ca êm ả kia vang lên, sự thấp thỏm trong lòng cũng từ từ lắng lại.

Xe chạy được nửa giờ, dừng lại ở một bãi để xe ngầm dưới một tòa cao ốc thương mại lớn, bác tài đưa hai mẹ con Nhực Tổ đến cửa thang máy, “Thảm tiểu thư, sau khi kết thúc trị liệu, cô gọi điện thoại cho tôi, tôi đi lên đón hai người.”

Nhực Tổ nói lời cảm ơn, sau đó đẩy xe giúp mẹ đi vào thang máy.

Dọc đường thang máy đi lên, Nhực Tổ nhìn con số hiển thị trên bảng không ngừng nhảy lên, chợt thấy bùi ngùi.

Cái thang máy này, giống như cuộc đời của cô, từ nơi cao ráo sáng sủa, rồi thẳng xuống thung lũng ẩm ướt tối tăm, nay lại từ vùng sâu đen tối, bay lên trên mây.

Nhực Tổ hai tay đặt trên tay cầm xe lăn, trong lòng không ngừng nhắc nhở mình, Thảm Nhực Tổ, đừng quá đắc ý!

Cuối cùng thang máy “Đinh” một tiếng, dừng lại ở tầng mười lăm.

Nhực Tổ đẩy xe lăn đưa mẹ ra khỏi thang máy, liếc mắt một cái nhìn thấy một bức tường kính mờ, bên trên có mấy chữ sơn theo phong cách cổ : Trung tâm trị liệu Lâm thị.

“Mẹ?” Nhực Tổ cúi đầu, nhìn về phía mẹ.

Mẹ Nhực Tổ hơi hơi gật đầu, “..... Tiểu Tổ..... Chuẩn bị tốt.....”

Bà nói chữ được chữ mất, nhưng Nhực Tổ hiểu, bà muốn nói bà đã chuẩn bị tốt.

Nhực Tổ mỉm cười, đẩy xe lăn, đi qua bức tường, đi vào trung tâm trị liệu.

Bạn đang đọc truyện *Bình Thản Chịu Đựng Gian Khổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.